© Editura MIRON, Bucureşti, 1993

SIDNEY SHELDON
LEGĂTURI DE SÂNGE

Pentru Natalie, cu dragoste.

“Doctorul va pregăti cu grijă
un amestec din baligă de crocodil,
carne de şopârlă, sânge de liliac
şi salivă de cămilă... „

Dintr-un papirus cu 811 reţete de vindecare folosite de egipteni în anul 1550 B. C.

Capitolul 1

ISTANBUL. Sâmbătă, 5 septembrie, ora 10 p. m.

Stătea aşezat în întuneric, singur, în spatele biroului lui Hajib Kafir, privind prin fereastra prăfuită nemuritoarele minarete din Istanbul. Era un bărbat care se simţea acasă în cele mai importante capitale ale lumii, iar Istanbulul era unul din oraşele sale preferate. Nu acea parte din Istanbul cunoscută turiştilor şi anume strada Beyoglu sau barul Lalezab de la hotelul *Hilton*, vulgar şi de proastă calitate, ci acele locuri greu de găsit, ştiute doar de musulmani: *yalis*-urile şi micile pieţe situate dincolo de *souks* şi Telli Baba, cimitirul unde era îngropată doar o singură persoană, iar oamenii veneau să se roage pentru ea. Aştepta nemişcat ca un vânător la pândă, un bărbat calm şi liniştit, obişnuit să-şi domine corpul şi emoţiile. Era galez, brunet, având trăsăturile frumoase ale strămoşilor săi. Ochii ageri, inteligenţi, erau de un albastru intens. Înalt de peste un metru optzeci, avea corpul agil şi muşchiulos al unui bărbat într-o excelentă condiţie fizică. În birou se simţeau mirosurile specifice lui Hajib Kafir, tutunul bolnăvicios de dulce, cafeaua cu iz înţepător, uleiurile cu care îşi ungea corpul gras, unsuros. Rhys Williams nu era conştient de ele. Se gândea la telefonul pe care îl primise cu o oră în urmă din Chamonix. „... Un accident îngrozitor! Domnule Williams, toţi suntem zdrobiţi. S-a întâmplat atât de repede, n-am avut nicio şansă să-l salvăm. Domnul Roffe a murit pe loc...”

Sam Roffe, preşedintele companiei farmaceutice „Roffe şi Fiii”, a doua ca mărime în lume, o dinastie multimilionară care înconjura întregul glob. Era imposibil să te gândeşti la Sam Roffe ca la un om mort. Întotdeauna vioi, plin de viaţă şi energie, un om veşnic în mişcare, trăindu-şi viaţa în avioanele care îl duceau la fabricile şi birourile companiei împrăştiate prin toată lumea, unde rezolva probleme care altora le dăduseră multă bătaie de cap, crea noi concepte, obligându-i pe toţi să lucreze mai mult, mai bine. Chiar dacă se căsătorise şi avea un copil, îl interesa doar un singur lucru, afacerile. Sam Roffe a fost faimos şi extraordinar. Cine-l va putea înlocui? Sam Roffe încă nu-şi alesese un succesor legal Nu plănuise că va muri la cincizeci şi doi de ani. Îşi imaginase că va avea suficient timp pentru aşa ceva.

Dar acum timpul lui se terminase, în birou luminile s-au aprins brusc, iar Rhys Williams întoarse capul spre uşă, orbit pe moment.

— Domnule Williams! N-am ştiut că sunteţi aici.

Era Sophie, una din secretarele companiei care lucra pentru Rhys

Williams ori de câte ori acesta se afla în Istanbul. Era o turcoaică de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu o faţă atrăgătoare şi un corp suplu, senzual, plin de promisiuni. Îi făcuse cunoscut lui Rhys într-un mod subtil şi vechi de când lumea că este dispusă să-i satisfacă orice dorinţă, în orice moment, dar Rhys nu-i acorda atenţie.

— M-am întors să termin nişte scrisori pentru domnul Kafir, spuse ea; apoi adăugă încet: aş putea să vă ajut cu ceva?

Se apropie de birou şi Rhys simţi în aer mirosul puternic al unui animal sălbatic în călduri.

— Unde este domnul Kafir?

Sophie ridică din umeri cu părere de rău.

— Astăzi nu se mai întoarce, spuse ea netezindu-şi partea din faţă a rochiei cu palmele mâinilor moi, agile. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

Ochii lui Sophie erau negri şi umezi.

— Da, spuse Rhys. Găseşte-l.

— Nu ştiu unde ar putea… Începu ea încruntându-se.

— Încearcă la *Kervansaray* sau la *Mermara*.

Mai degrabă la primul local, pentru că acolo dansa una dintre amantele lui Hajib Kafir. Deşi, când e vorba de Kafir, nu poţi fi sigur niciodată, se gândi Rhys. S-ar putea chiar să fie acasă, lângă nevasta lui. Sophie încerca să-şi ceară scuze.

— Voi încerca, dar mă tem…

— Explică-i că dacă nu va fi aici într-o oră, va fi dat afară.

Expresia de pe faţa lui Sophie se schimbă imediat.

— Voi face tot ce pot, domnule Rhys, spuse ea îndreptându-se spre uşă.

— Stinge lumina.

*

Într-un fel, în întuneric îi venea mai uşor să rămână cu gândurile lui. Chipul lui Sam Roffe îi apărea mereu în faţa ochilor. Mont Blancul ar fi trebuit să fie uşor de urcat în această perioadă a anului, la începutul lui septembrie. Sam încercase şi înainte dar furtunile l-au împiedicat să ajungă în vârf.

— De data asta voi pune în vârf drapelul cu emblema companiei, îi promisese lui Rhys în glumă. Apoi telefonul primit cu puţin timp în urmă, tocmai când se pregătea să părăsească hotelul Pera Palace. Şi acum auzea vocea agitată de la celălalt capăt al firului. „… Treceau de-a

curmezişul unui gheţar… Domnul Roffe a alunecat, iar coarda cu care era legat s-a rupt… A căzut într-o crăpătură imensă…”

Rhys vedea corpul lui Sam lovindu-se de gheaţa nemiloasă, alunecând în jos prin crăpătura fără fund dintre gheţari. Se străduia să-şi alunge această scenă din minte. Aparţinea trecutului. Acum trebuia să se îngrijească de prezent. Moartea lui Sam Roffe trebuia anunţată membrilor familiei, iar aceştia erau împrăştiaţi prin toată lumea. Trebuia pregătită o declaraţie pentru presă. Vestea va trece ca o undă de şoc prin cercurile financiare internaţionale. Compania se afla în mijlocul unei crize financiare şi era vital ca impactul morţii lui Sam Roffe să fie minimalizat cât mai mult posibil. Asta va fi treaba lui Rhys.

Rhys Williams l-a întâlnit pe Sam Roffe cu nouă ani în urmă. Rhys avea atunci douăzeci şi cinci de ani şi era managerul comercial al unei mici firme de medicamente. Era sclipitor, plin de iniţiativă şi pe măsură ce compania îşi lărgea afacerile reputaţia lui Rhys devenea tot mai cunoscută. I se oferi un post la „Roffe şi Fiii” dar când el refuză, Sam Roffe cumpără firma pentru care lucra Rhys şi trimise după el. Chiar şi acum îşi amintea de prima lor întâlnire, de forţa copleşitoare a prezenţei lui Sam Roffe.

— Locul tău este aici, la „Roffe şi Fiii”, îl informă Sam Roffe. De aceea am cumpărat instalaţia asta, de pe vremea bunicii, pentru care lucrai.

Rhys se simţi măgulit şi enervat în acelaşi timp.

— Şi dacă nu vreau să rămân?

Sam Roffe îi zâmbi şi îi spuse confidenţial:

— Vei vrea. Tu şi cu mine avem ceva în comun, Rhys. Amândoi suntem ambiţioşi. Vrem să stăpânim lumea. Îţi voi arăta cum.

Cuvinte magice, promisiunea unei sărbători pentru aprigul vânător care se afla în sufletul tânărului de atunci, pentru că el ştia ceva ce Sam Roffe nu bănuia: nu exista un Rhys Williams. Era un mit creat din disperare, sărăcie şi deznădejde.

*

Se născuse lângă minele de cărbuni din Gwent şi Carmarthen, în văile roşii din Ţara Galilor, unde învelişul de gresie şi zăcămintele de calcar şi cărbune încreţeau pământul verde. A crescut într-o lume de basm în care până şi numele proprii erau poezie: Brecon, Pen-y Fan, Penderyn, Glyncorrwg şi Maesteg. O ţară a legendelor unde cărbunele ascuns adânc în pământ a fost creat acum 280 milioane de ani, unde cândva copaci puternici dominau peisajul, încât o veveriţă putea călători de la Brecon

Beacons până la mare fără măcar să atingă pământul. Dar a venit revoluţia industrială, iar frumoşii copaci verzi au fost tăiaţi pentru a alimenta focurile lacome din industria fierului.

Băiatul crescu înconjurat de eroi din alte timpuri şi dintr-o altă lume. Robert Farrer a fost ars pe rug de biserica catolică pentru că a refuzat să facă jurământul celibatului şi să-şi abandoneze soţia; King Hywel cel Bun a adus legea în Ţara Galilor în secolul al zecelea; fiorosul cavaler Brychen, care a avut doisprezece băieţi şi douăzeci şi patru de fete şi a respins cu înţelepciune toate atacurile împotriva împărăţiei. Un ţinut al poveştilor pline de glorie. Dar nu totul era glorie. Toţi strămoşii lui Rhys au fost mineri, iar el, de copil, obişnuia să asculte ceea ce spuneau tatăl şi unchii lui despre iadul de sub pământ. Discutau despre vremurile îngrozitoare când nu exista de lucru, când bogatele mine de cărbuni din Gwent şi Carmarthen au fost închise datorită luptei înverşunate dintre companii şi mineri, iar minerii au fost corupţi de sărăcia care le rodea ambiţia şi mândria, sărăcie care chinuie sufletul unui om şi-l stoarce de putere obligându-l să se supună.

Când minele funcţionau era un altfel de iad. Cea mai mare parte a familiei lui Rhys a murit în mină. Unii au murit în măruntaiele pământului, alţii şi-au scuipat plămânii ani în şir. Puţini au trecut de treizeci de ani.

Rhys obişnuia să-i asculte pe tatăl său şi pe unchii mai în vârstă discutând despre trecut, despre prăbuşirile din mină, despre schilozi, despre greve; discutau despre vremurile bune şi despre cele rele dar băiatului i se păreau la fel. Toate erau groaznice. Gândul că va trebui să-şi petreacă restul vieţii în întunericul de sub pământ îl îngrozea pe Rhys. Ştia că va trebui să scape de acest destin.

La doisprezece ani fugi de acasă. Părăsi văile de cărbune şi plecă pe coastă la Sully Ranny Bay şi Lavernoock, unde se adunau turiştii bogaţi şi unde tânărul aducea şi căra bagaje, se făcea folositor ajutând doamnele să coboare pe potecile abrupte care duceau spre plajă, ducea coşurile grele pentru picnic, mâna un cărucior cu un ponei sau muncea la parcul de distracţii de la Whitmore By.

Era doar la câteva ceasuri de casă dar distanţa nici măcar nu putea fi măsurată. Oamenii de aici păreau veniţi dintr-o altă lume. Rhys Williams nu-şi imaginase niciodată că ar putea exista oameni atât de frumoşi şi podoabe atât de strălucitoare. Fiecare femeie i se părea că arată ca o regină, iar bărbaţii erau toţi eleganţi şi manieraţi. Asta era lumea căreia vroia să-i aparţină şi era capabil de orice pentru a ajunge o parte din ea.

Pe la vârsta de paisprezece ani Rhys Williams reuşise să pună deoparte destui bani pentru a putea călători la Londra. Ajungând acolo îşi

petrecu primele trei zile plimbându-se prin imensul oraş, căscând gura la tot ce vedea, asimilând însetat privelişti incredibile, zgomote, mirosuri.

Îşi găsi prima slujbă într-un magazin de manufactură unde se ocupa cu livrarea produselor. În magazin mai erau încă doi funcţionari, fiinţe superioare, şi o femeie care făcea ca inima tânărului galez să cânte ori de câte ori se uita la ea. Bărbaţii îl tratau aşa cum era destinat să fie tratat, ca pe un gunoi. Era o curiozitate pentru ei. Se îmbrăca ciudat, avea maniere grosolane şi vorbea cu un accent de neînţeles. Îi pronunţau numele în fel şi chip cu toate că el le repeta mereu pronunţia corectă.

Fetei i se făcu milă de el. Se numea Gladys Simpkins şi îşi împărţea micul apartament din Tooting cu încă alte trei fete. Într-o zi îi permise lui Rhys să o conducă acasă şi îl invită la o ceaşcă de ceai. Tânărul Rhys era copleşit de nervozitate. Se gândea că urma să aibă loc prima lui experienţă sexuală, dar când îşi puse braţul în jurul lui Gladys, aceasta îl privi o clipă mirată, apoi izbucni în râs.

— N-o să capeţi aşa ceva, îi spuse ea, dar îţi dau un sfat, daca vrei să ajungi cineva, cumpără-ţi nişte haine mai ca lumea, fă-ţi puţină educaţie şi învaţă cum să te porţi.

Privi atentă faţa slabă, pasionată a tânărului, îi studie ochii de un albastru intens, apoi spuse cu blândeţe.

— Vei arăta bine când vei creşte mai mare.

*

Dacă vrei să ajungi cineva…

Acesta a fost momentul când Rhys Williams s-a inventat pe sine însuşi. Adevăratul Rhys Williams era un băiat lipsit de educaţie, ignorant, fără pregătire, fără cei şapte ani de acasă, fără trecut, fără viitor. Dar avea imaginaţie, inteligenţă şi o ambiţie sălbatică. Era suficient. Rhys începu cu imaginea a ceea ce vroia să fie, ca cine de fapt intenţiona să ajungă. Când se privea în oglindă nu-l vedea pe băiatul stângaci, neglijent care vorbea cu un accent ciudat; imaginea din oglindă îl arăta civilizat, manierat şi plin de succes. Încetul cu încetul, Rhys începu să-şi potrivească existenţa cu imaginea din mintea lui. Urmă o şcoală la seral, îşi petrecu sfârşiturile de săptămână în galeriile de artă. Bântuia bibliotecile publice, mergea la teatru şi de acolo de sus studia îmbrăcămintea celor din fotoliile de orchestră. Mânca cât mai puţin pentru ca o dată pe săptămână să poată merge la un restaurant bun unde copia cu atenţie felul în care mâncau ceilalţi. Observa, învăţa şi nu uita nimic. Era ca un burete, ştergea trecutul şi absorbea viitorul.

Într-un singur an Rhys învăţase destul pentru a-şi da seama că Gladys Simpkins, prinţesa lui, era o fată de rând, banală, cu mult sub gusturile lui. Plecă de la magazinul de manufactură şi se angajă ca funcţionar într-o farmacie, una dintr-o reţea care aparţinea aceleiaşi firme. Avea aproape şaisprezece ani, însă arăta mult mai în vârstă. Era înalt şi bine dezvoltat. Femeile au început să se intereseze de acest galez brunet şi drăguţ, isteţ şi galant. În farmacie deveni imediat preferatul clienţilor, mai ales al celor de sex feminin; care aşteptau la rând până când Rhys era liber să se ocupe de ele. Se îmbrăca bine, vorbea corect şi ştia că făcuse un drum lung de la Gwent şi Carmarthen, dar când se privea în oglindă nu era satisfăcut. Călătoria pe care intenţiona să o facă încă nu se terminase.

Peste doi ani Rhys Williams deveni managerul farmaciei în care lucra. Într-o zi managerul reţelei de farmacii din zonă îi spuse:

— Acesta este doar începutul, Williams. Dacă vei continua să munceşti la fel de mult, într-o zi vei ajunge să administrezi mai multe farmacii.

Rhys aproape îi râse în nas. Să crezi tu că asta poate fi o culme a ambiţiei! Rhys continua să-şi urmeze şcoala. Studia probleme de conducere şi administrare a afacerilor, marketing şi legile comerciale. Vroia mai mult. Imaginea din oglindă îl arăta în plin succes; însă Rhys simţea că este abia la începutul drumului. Şansa lui de a promova se ivi într-o zi când în farmacie intră un agent comercial al unei firme, care urmări cum Rhys ştia să-şi folosească farmecul pentru a face doamnele să cumpere medicamente de care nu aveau nevoie. Înainte de a pleca, îi spuse:

— Îţi pierzi vremea aici, puştiule. Ar trebui să lucrezi pentru o firmă mai mare.

— Vă gândiţi la una anume? întrebă Rhys.

— Aşteaptă să-i vorbesc şefului meu despre tine. Peste două săptămâni Rhys era angajat ca agent comercial al unei mici firme de medicamente. Era unul din cei cincizeci de agenţi ai firmei, dar când Rhys se privi în oglinda lui specială ştiu că nu e adevărat. Nu concura decât cu el însuşi. Se apropia tot mai mult de imaginea din oglindă, de personajul pe care îl crease. Un bărbat inteligent, cultivat, distins şi fermecător.

Ceea ce încerca să facă părea imposibil. Toată lumea ştia că trebuie să te naşti cu aceste calităţi; nu puteau fi create. Dar Rhys reuşi. Deveni ceea ce-şi dorise.

Călători prin toată ţara vânzând produsele firmei, discutând şi ascultând. Se întorcea la Londra plin de iniţiative practice şi avansa repede pe treptele succesului.

La trei ani după angajarea sa, Rhys ajunse director comercial. Şi sub conducerea sa atentă şi pricepută firma începu să se extindă.

*

Patru ani mai târziu Sam Roffe intră în viaţa lui. Recunoscuse ambiţia din Rhys.

— Îmi semeni, îi spuse Sam Roffe. Noi vrem să stăpânim lumea. Îţi voi arăta cum.

Sam Roffe a fost un mentor strălucit. În următorii nouă ani, sub supravegherea lui Sam Roffe, Rhys Williams devenise un om valoros al companiei. Pe măsură ce trecea timpul, i se dădea o tot mai mare responsabilitate, să reorganizeze diferitele sectoare, să înlăture defecţiunile tehnice în indiferent ce parte a lumii se produceau, să coordoneze ramuri ale companiei „Roffe şi Fiii”, să creeze şi să pună în aplicare noi planuri. Până la urmă Rhys Williams ajunse să cunoască mai multe despre afacerile companiei decât oricine altcineva, cu excepţia lui Sam Roffe. Rhys Williams, devenea succesorul logic al lui Sam Roffe. Într-o dimineaţă când Rhys şi Sam Roffe se întorceau de la Caracas cu avionul companiei, un Boeing 707-320 transformat într-un apartament luxos, unul din flotila de opt avioane ale companiei, Sam Roffe îl lăudă pe Rhys pentru o afacere foarte profitabilă pe care acesta o încheiase cu guvernul din Venezuela.

— Vei primi o primă grasă pentru asta, Rhys.

Acesta îi replică liniştit.

— Nu vreau o primă, Sam. Vreau nişte acţiuni şi un loc de director în conducere.

O merita şi amândoi ştiau asta. Dar Sam îi răspunse:

— Îmi pare rău. Nu pot schimba regulile, nici măcar pentru tine. „Roffe şi Fiii” este o companie privată. Nimeni în afara familiei nu poate fi în conducere şi nu poate deţine acţiuni.

Rhys ştia, bineînţeles. Participa la toate întrunirile directorilor, dar nu ca membru. Era un străin. Sam Roffe era singurul urmaş direct al familiei Roffe. Ceilalţi urmaşi erau femei, verişoarele lui Sam. Bărbaţii cu care se căsătoriseră conduceau compania. Walther Gassner, care se căsătorise cu Anna Roffe; Ivo Palazzi căsătorit cu Simonetta Roffe; Charles Martel, soţul Helenei Roffe. Şi Sir Alec Nichols a cărui mamă a fost născută Roffe.

Aşa că Rhys a fost obligat să ia o hotărâre. Ştia că merită să fie în conducere, că într-o zi ar trebui să ajungă preşedintele ei. Deocamdată nu se putea, dar lucrurile se puteau schimba. Rhys se hotărî să rămână, să

aştepte şi să vadă ce se va întâmpla. Sam Roffe îl învăţase să aibă răbdare. Iar acum Sam Roffe era mort.

Luminile din birou se aprinseră din nou şi Hajib Kafir apăru în cadrul uşii. Kafir era directorul comercial al firmei pentru Turcia. Un bărbat scund, oacheş, care îşi purta diamantele şi pântecul gras ca pe nişte ornamente. Arăta neîngrijit, ca un om care s-a îmbrăcat în grabă. Deci Sophie nu l-a găsit într-un club de noapte. Ei, da, se gândi Rhys. Un efect secundar al morţii lui Sam Roffe. *Coitus interruptus*.

— Rhys! exclamă Kafir. Dragul meu prieten, iartă-mă! N-am ştiut că eşti încă în Istanbul! Trebuia să prinzi un avion, iar eu am avut nişte probleme urgente…

— Stai jos, Hajib. Ascultă-mă atent. Vreau să trimiţi patru telegrame codificate. Vor merge în ţări diferite. Vreau să fie înmânate personal de mesagerii noştri, înţelegi?

— Bineînţeles, spuse Kafir uimit. Înţeleg foarte bine. Rhys îi aruncă o privire ceasului de mână subţire, din aur, marca *Baume & Mercier*, de la încheietura mâinii.

— Poşta din New York e închisă acum. Trimite telegramele de la Yeni Posthane Cad. Vreau să plece peste treizeci de minute.

Îi înmână o copie a telegramei pe care o compusese.

— Oricine discută despre asta va fi concediat imediat.

Kafir privi telegrama şi ochii i se măriră.

— Dumnezeule! Nu se poate! exclamă el îngrozit. Cum, cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

— Sam Roffe a murit într-un accident, îi răspunse Rhys.

Acum, în sfârşit, Rhys îşi permise să se gândească la ceea ce încercase să elimine din gândurile sale: Elizabeth Roffe, fiica lui Sam. Avea douăzeci şi patru de ani. Când o întâlnise prima dată, era o puştoaică de cincisprezece ani, care purta proteză pentru dinţi, era extraordinar de timidă şi de grasă, o rebelă singuratică. De-a lungul anilor, Rhys urmări transformarea ei într-o tânără deosebită, care moştenise frumuseţea mamei şi inteligenţa şi forţa tatălui. Ajunsese foarte apropiată de Sam. Rhys ştia cât de mult o va afecta vestea morţii tatălui ei. Ştia că va trebui să o anunţe personal.

Două ore mai târziu Rhys Williams se îndrepta spre New York cu unul din avioanele companiei.

Capitolul 2

BERLIN. Luni, 7 septembrie, ora 10 p. M.

Anna Roffe Gassner ştia că nu are voie să ţipe din nou, altfel Walther se va întoarce şi o va ucide. Se ghemui într-un colţ al dormitorului, tremurând din tot corpul, fără să se poată controla şi îşi aşteptă moartea. Ceea ce începuse ca un basm frumos se transformase în groază şi teroare. De foarte mult timp încerca să evite adevărul: bărbatul cu care se căsătorise era un maniac criminal.

Anna Roffe nu iubise pe nimeni înainte să-l întâlnească pe Walther Gassner, nici pe mama ei, nici pe tatăl ei, nici pe ea însăşi. Anna a fost un copil fragil şi bolnăvicios, care suferea de ameţeli. Nu-şi putea aminti o perioadă când să nu fi fost prin spitale sau înconjurată de surori sau specialişti aduşi din toate colţurile lumii. Pentru că tatăl ei era Anton Roffe de la „Roffe şi Fiii” cei mai buni doctori erau aduşi la patul ei din Berlin. Dar după ce o examinau şi îi făceau diferite teste, plecau fără să ştie mai multe decât atunci când veniseră. Nu reuşeau să-i pună un diagnostic.

Anna nu a putut să meargă la şcoală ca alţi copii, iar cu timpul a ajuns foarte retrasă, creându-şi o lume a ei, plină de vise şi fantezii, unde nimănui nu i se permitea să intre. Îşi picta propriile tablouri de viaţă, deoarece culorile realităţii erau prea stridente ca ea să le accepte. Când ajunsese la optsprezece ani, ameţelile au dispărut la fel de misterios cum au apărut. Dar îi pecetluiseră existenţa. La vârsta la care majoritatea fetelor se logodesc şi se căsătoresc, Anna nu fusese încă sărutată de nici un băiat. Încerca să se convingă că nu-i păsa. Era mulţumită să trăiască în viaţa ei imaginară, departe de toţi şi de restul lumii. Când trecu de douăzeci de ani, fu asaltată de peţitori, era o moştenitoare care purta unul din cele mai prestigioase nume din lume şi mulţi bărbaţi erau dornici să profite de averea ei. Primi cereri în căsătorie de la un conte suedez, un poet italian şi o mulţime de prinţi din ţări sărace. Anna îi refuză pe toţi. La aniversarea a treizeci de ani, tatăl ei suspină: „Voi muri fără să-mi văd nepoţii”.

La treizeci şi cinci de ani Anna plecă la schi în Kizbühel, în Austria şi acolo îl întâlni pe Walther Gassner, instructor de schi şi cu treisprezece ani mai tânăr ca ea.

Când Anna l-a văzut prima dată pe Walther, pur şi simplu i s-a tăiat respiraţia. Cobora pe pârtia abruptă de la Hahnenkamm şi era cea mai

frumoasă imagine pe care Anna o văzuse vreodată. Se apropie de capătul pârtiei ca să-l vadă mai bine. Arăta ca un tânăr zeu, iar Anna era mulţumită doar să-l privească. O surprinse privindu-l ţintă.

— Nu schiezi, *gnädiges Fräulein*?

Anna clătină din cap neavând încredere în vocea ei, iar el îi zâmbi.

— Atunci dă-mi voie să te invit la masă.

Anna intră în panică şi o luă la fugă ca o şcolăriţă. Din acel moment Walther Gassner nu o mai lăsă în pace. Anna Roffe nu era o fată proastă. Era conştientă de faptul că nu era nici frumoasă, nici sclipitoare, că era o femeie ştearsă şi care, în afara numelui, nu avea nimic altceva de oferit unui bărbat. Dar ea ştia că sub această faţadă obişnuită se ascundea o tânără frumoasă, sensibilă, cu sufletul încărcat de dragoste, poezie şi muzică.

Poate pentru că nu era o frumuseţe, Anna avea un respect deosebit pentru frumos. Obişnuia să viziteze marile muzee şi să petreacă ore în şir privind cu ochi mari tablourile şi sculpturile. Când l-a văzut pe Walther Gassner i s-a părut că toţi zeii s-au trezit la viaţă pentru ea.

A doua zi Anna îşi lua micul dejun pe terasa hotelului *Tennerhof* când se trezi cu Walther Gassner lângă ea. Arăta într-adevăr ca un tânăr zeu. Avea un profil regulat, pronunţat, iar trăsăturile feţei erau puternic marcate, dar în acelaşi timp delicate, pline de sensibilitate. Era foarte bronzat, cu dinţi albi şi egali. Avea părul blond şi ochi de un cenuşiu închis. Sub hainele de schi Anna vedea mişcându-i-se muşchii pieptului şi ai picioarelor şi simţi cum i se strârnesc simţurile. Îşi ascunse mâinile în poală ca să nu-i vadă petele de pe piele.

— Ieri după-amiază te-am căutat pe pârtii, spuse Walther. Anna nu putea vorbi. Dacă nu ştii să schiezi, te învăţ eu, spuse el zâmbind şi adăugă: nu-i nevoie să-mi plăteşti.

O luă cu el pe pârtia de la Hausberg, pârtia începătorilor, pentru prima ei lecţie. Dar imediat amândoi şi-au dat seama că ea nu avea nici un talent pentru schi. Îşi pierdea mereu echilibrul şi cădea, dar insista să încerce din nou şi din nou pentru că se temea că Walther o va dispreţui dacă nu va reuşi, însă, după a zecea căzătură, Walther o ajută să se ridice şi îi spuse blând:

— Ai fost făcută să te ocupi cu lucruri mai importante.

— Ce fel de lucruri? întrebă ea necăjită.

— Îţi voi spune diseară la cină.

În seara aceea au cinat, apoi au luat micul dejun împreună, apoi din nou prânzul şi cina. Walther îşi neglija clienţii. Lipsea de la lecţiile de schi pentru ca să o conducă în sat. O invită la cazinoul „*Der goldene Greif*”, o

plimbă cu sania trasă de cai, o duse la cumpărături şi în excursii şi rămase cu ea ore în şir pe terasa hotelului discutând despre nimicuri. Anna era vrăjită.

La cinci zile după ce s-au cunoscut, Walther îi luă mâinile în ale sale şi spuse:

— Anna, *liebchen*, vreau să mă căsătoresc cu tine.

Stricase totul. O scosese afară din lumea ei de basm şi o adusese la realitatea crudă – cine era şi ce era. O virgină urâtă de treizeci şi cinci de ani, un premiu pentru vânătorii de zestre. Încercase să plece, dar Walther o opri.

— Ne iubim, Anna. Nu poţi fugi de acest adevăr.

Îl ascultă minţind-o, îl ascultă spunându-i: N-am mai iubit pe nimeni altcineva şi simplifică lucrurile pentru că dorea cu disperare să-l creadă. Îl chemă în camera ei şi rămaseră acolo discutând, iar Walther îi povesti viaţa lui şi Anna brusc începu să-l creadă spunându-şi surprinsă: este de fapt povestea vieţii mele.

Ca şi ea, Walther nu a avut pe cine să iubească. A fost un străin în această lume pentru că s-a născut bastard, aşa cum Anna a fost o străină datorită bolii. Ca şi ea, Walther era dornic să-şi ofere dragostea. Fusese crescut într-un orfelinat şi când ajunsese la treisprezece ani, iar înfăţişarea lui plăcută fusese remarcată de toată lumea, femeile de la orfelinat au început să se folosească de el, aducându-l noaptea în camerele lor, luându-l în pat şi învăţându-l cum să le satisfacă. Ca răsplată primea mâncare mai multă, bucăţi de carne şi deserturi făcute din zahăr adevărat. Primea orice dar nu iubire.

Când Walther ajunse destul de în vârstă pentru a putea fugi de la orfelinat, descoperi că viaţa în libertate nu era cu nimic deosebită de cea cu care fusese obişnuit. Femeile vroiau să se folosească de înfăţişarea lui, să-l poarte ca pe o insignă; nimic mai mult. Îi ofereau bani, haine, bijuterii, cadouri şi atât.

Anna îşi dădu seama că Walther trecuse prin aceleaşi dezamăgiri ca şi ea, era cealaltă jumătate pe care o aşteptase. Căsătoria lor a fost o ceremonie fără fast la primăria oraşului.

*

Anna sperase ca tatăl ei să fie încântat. Dar acesta îi făcu o scenă cumplită.

— Eşti o proastă înfumurată, urlă el. Te-ai măritat cu un afurisit de vânător de zestre. L-am verificat. Toată viaţa a trăit de pe urma femeilor,

dar până acum nu a găsit nici una atât de cretină ca să se mărite cu el.

— Încetează! ţipă Anna. Nu înţelegi!

Dar Anton Roffe ştia că înţelege prea bine motivele lui Walther Gassner. Îi ceru ginerelui să se prezinte în biroul său.

Walther privi admirativ pereţii acoperiţi cu lambriuri, tablourile vechi şi spuse:

— Îmi place aici.

— Da, sunt convins. Arată mult mai bine ca un orfelinat.

Walther îl privi tăios, devenind brusc precaut.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Hai să terminăm cât mai repede. Ai făcut o greşeală. Fiica mea nu are bani.

Ochii lui Walther îl priveau pătrunzător.

— Ce anume încercaţi să spuneţi?

— Nu încerc să-ţi spun nimic. Îţi spun pur şi simplu. Nu vei obţine nimic de la Anna, pentru că Anna nu are nimic. Dacă te-ai fi interesat mai bine ai şti că „Roffe şi Fiii” este o companie privată. Asta înseamnă că acţiunile firmei nu pot fi vândute. Trăim confortabil şi atât. Nu există o zestre mare, de care să te foloseşti.

Scotoci în buzunar, scoase un plic şi îl aruncă pe birou în faţa lui Walther.

— Asta te va despăgubi pentru cheltuielile făcute. Vreau să dispari din Berlin până la ora şase. Nu vreau ca Anna să mai audă vreodată de tine.

— Nu v-a trecut prin minte nici măcar pentru o clipă că m-am căsătorit cu Anna pentru că m-am îndrăgostit de ea? îl întrebă Walther calm.

— Nu, spuse Anton caustic. Dar ţie?

— Să vedem preţul meu pe piaţă, spuse el după un moment.

Deschise plicul şi numără banii. Ridică privirea spre Anton Roffe.

— Mă evaluez la mai mult de douăzeci de mii de mărci.

— E tot ce primeşti. Consideră-te norocos.

— Sunt, spuse Walther. Dacă vreţi să ştiţi adevărul, cred că sunt un om foarte norocos. Mulţumesc.

Puse banii în buzunar cu un gest neglijent şi apoi ieşi din birou.

Anton Roffe răsuflă uşurat. Se simţea puţin vinovat şi dezgustat de ceea ce făcuse, dar fusese singura soluţie. Anna va fi nefericită aflând că o părăsise soţul dar era mai bine să se întâmple acum decât mai târziu. Va avea grijă să întâlnească pe cineva potrivit, de vârsta ei, care cel puţin o va respecta dacă nu va fi capabil să o iubească. Cineva care să fie

interesat de ea şi nu de banii şi numele ei. Cineva care să nu poată fi cumpărat cu douăzeci de mii de mărci.

Când Anton Roffe ajunse acasă Anna alergă să-l întâmpine, cu ochii în lacrimi. El o luă în braţe, o strânse la piept şi îi spuse:

— Anna, *liebchen*, totul va fi în regulă. Îl vei uita… Anton privi peste umărul ei şi îl văzu pe Walther Gassner în pragul uşii. Anna îi arătă un deget spunându-i:

— Uite ce mi-a cumpărat Walther! Aşa-i că este cel mai frumos inel pe care l-ai văzut? A costat douăzeci de mii de mărci.

Până la urmă părinţii Annei au fost obligaţi să-l accepte pe Walther Gassner. Drept cadou de nuntă le-au cumpărat un frumos conac în Wannsee, plin de mobilă franţuzească, combinată cu antichităţi, canapele confortabile, un birou Roentgen în bibliotecă şi rafturi de cărţi care acopereau pereţii. Partea superioară era mobilată cu piese elegante daneze şi suedeze din secolul al optsprezecelea.

— E prea mult, îi spuse Walther. Nu vreau nimic de la ei şi nici de la tine. Vreau să fiu capabil să-ţi cumpăr singur lucrurile frumoase pe care ţi le doreşti, *liebchen*. Walther îi zâmbi ca un băieţel necăjit. Dar eu nu am bani.

— Bineînţeles că ai, replică Anna. Tot ce am îţi aparţine.

— Oare? întrebă Walther cu un surâs încântător.

La insistenţele Annei – pentru că Walther părea să nu aibă nici un chef să discute despre bani – ea îi explică situaţia ei financiară. Avea un credit la bancă din care puteau trăi confortabil, dar cea mai mare parte a averii ei era investită în acţiunile companiei „Roffe şi Fiii”. Acţiunile nu puteau fi vândute fără aprobarea unanimă a tuturor celor din conducere.

— Cât valorează acţiunile tale? întrebă Walther. Anna îi spuse. Lui Walther nu-i venea să creadă. Îi ceru să-i repete suma.

— Şi nu poţi vinde acţiunile?

— Nu. Vărul meu Sam nu va accepta să vindem acţiuni ale firmei. El deţine majoritatea acţiunilor. Într-o zi…

Walther îşi exprimă dorinţa de a lucra pentru companie. Anton Roffe era împotrivă.

— Cu ce poate contribui un schior leneş la firma noastră? întrebă Anton Roffe.

Dar până la urmă cedă de dragul fiicei sale, iar lui Walther i se oferi o slujbă în administraţie. Se dovedi a fi foarte priceput şi avansă rapid. Când tatăl Annei muri peste doi ani, Walther Gassner a fost făcut membru în conducerea companiei. Anna era foarte mândră de el. Era soţul şi amantul perfect pentru ea.

Întotdeauna îi aducea flori şi mici cadouri, părea mulţumit să rămână serile acasă cu ea, doar ei doi. Fericirea Annei era imensă, aproape de nesuportat. *Ach, danke, lieber Gott*, obişnuia să spună când nu o putea auzi nimeni.

Anna învăţă să gătească pentru a-i putea pregăti lui Walther mâncărurile preferate. Făcea choucroute, un strat crocant de varză murată şi cartofi piure peste care punea cotlet de porc afumat şi cârnăciori. Pregătea file din carne de porc fiert în bere şi condimentat cu chimion pe care îl servea cu un măr copt în cuptor, decojit şi umplut cu mici boabe de agrişe.

— Eşti cea mai bună bucătăreasă din toată lumea, îi spunea Walther, iar Anna roşea de mândrie.

În al treilea an al căsătoriei lor Anna rămase însărcinată.

Primele opt luni ale sarcinii au fost îngrozitoare, dar Anna suporta totul fericită. Altceva o neliniştea.

A început într-o zi imediat după masa de prânz. Se apucase să tricoteze un pulover pentru Walther şi gândurile i-o luaseră razna, când pe neaşteptate auzi vocea lui Walther:

— Dumnezeule, Anna! Ce faci aici singură în întuneric?

După-amiaza se transformase în noapte. Anna privi puloverul din poala ei şi îşi dădu seama că nu se atinsese de el. Cum de trecuse atât de mult timp? Unde îi fusese mintea? Apoi Anna mai trăi şi alte experienţe similare şi începu să se întrebe dacă această alunecare spre nimic nu era o prevestire, un semn de rău augur că viaţa ei era pe terminate. Nu credea că se teme de moarte, dar nu suporta gândul că îl va părăsi pe Walther.

Cu patru săptămâni înainte de a trebui să nască, Anna pierdu din nou noţiunea timpului, se împiedică şi căzu rostogolindu-se pe scările ce duceau la etaj.

Se trezi la spital.

Walther era lângă patul ei, ţinând-o de mână.

— M-ai speriat îngrozitor.

Brusc Anna intră în panică. Copilul! Nu mai simt copilul. Întinse mâinile în jos. Abdomenul ei era plat.

— Unde-i copilul meu?

Walther se aplecă şi o strânse în braţe. Doctorul spuse:

— Aţi avut gemeni, doamnă Gassner.

Anna întoarse capul spre Walther, iar ochii lui înotau în lacrimi.

— Un băiat şi o fetiţă, *liebchen*.

Anna ar fi putut muri pe loc de bucurie. Simţi o dorinţă irezistibilă de

a-i ţine în braţe. Trebuia să-i vadă, să-i simtă lângă ea, să-i strângă la piept.

— Vom discuta despre asta când veţi fi mai puternică, spuse doctorul. Doar când vă veţi simţi mai bine.

*

O asigurau că se simte tot mai bine, dar Anna era înspăimântată. Ceva se întâmpla cu ea şi nu înţelegea ce anume. Walther venea, o ţinea de mână, apoi îşi lua rămas bun, iar ea îl privea surprinsă şi vroia să-i spună: „Dar abia ai venit...” Privea însă ceasul şi trecuseră deja trei sau patru ore.

Habar n-avea ce se întâmplase în acest timp.

Îşi amintea vag că într-o noapte îi fuseseră aduşi copiii, dar apoi adormise. Nu-şi amintea prea bine şi se temea să întrebe. Nu avea importanţă. Vor fi doar ai ei când Walther o va duce acasă.

*

Acea zi minunată sosi, în sfârşit. Anna îşi părăsi camera de la spital într-un scaun cu rotile, cu toate că insistase că se simte destul de puternică pentru a merge singură. De fapt se simţea foarte slăbită, dar era atât de încântată că urma să-şi vadă copiii, încât nimic nu o mai interesa. Walther o duse în casă şi se pregătea să o urce la etaj în dormitorul lor.

— Nu, nu! spuse ea. Du-mă în camera copiilor.

— Trebuie să te odihneşti acum, draga mea. Nu eşti încă destul de puternică...

Ea nu mai ascultă ce-i spune, se dezlipi din braţele lui şi fugi spre camera copiilor.

Jaluzelele erau trase, iar în cameră era întuneric; ochii ei trebuiră să se obişnuiască o clipă. Era atât de plină de entuziasm, încât simţea că ameţeşte. Se temea că va leşina.

Walther veni în spatele ei. Îi vorbea, încercând să-i explice ceva dar indiferent despre ce-i vorbea nu putea fi important.

Pentru că ei erau acolo. Dormeau amândoi, fiecare în leagănul lui, iar Anna se apropie încet ca să nu-i deranjeze şi rămase aşa, privindu-i cu ochii măriţi. Erau cei mai frumoşi copii pe care îi văzuse vreodată. Chiar de acum putea să-şi dea seama că băieţelul va avea trăsăturile frumoase ale lui Walther şi părul lui blond. Fetiţa era o păpuşică adorabilă cu păr

moale, auriu şi o faţă mică, triunghiulară. Anna se întoarse spre Walther şi spuse înăbuşindu-se:

— Sunt atât de frumoşi. Sunt... sunt foarte fericită.

— Haide, Anna, şopti Walther.

O cuprinse cu braţele şi Anna simţi în el o poftă aprigă care o tulbură şi pe ea. Nu mai făcuseră dragoste de mult timp. Walther avea dreptate. Mai târziu vor avea destul timp pentru copii.

Pe băiat îl numiră Peter, iar pe fetiţă Brigitta. Două miracole încântătoare pe care ea şi Walther le concepuseră, iar Anna îşi petrecea tot timpul în camera lor, jucându-se cu ei, vorbindu-le. Chiar dacă nu puteau să o înţeleagă, ştia că îi simt dragostea. Câteodată, în mijlocul unei zile, se întorcea şi îl vedea pe Walther în pragul uşii, venit acasă de la birou, iar Anna îşi dădea seama că într-un fel trecuse încă o zi.

— Vino lângă noi, spunea ea. Jucăm un joc.

— Ai pregătit cina? o întreba Walther, iar Anna se simţea brusc vinovată. Va trebui să-i acorde mai multă atenţie lui Walther şi mai puţină copiilor, dar în ziua următoare se întâmpla acelaşi lucru. Gemenii erau ca un magnet căruia nu-i rezista, Anna încă îl iubea foarte mult pe Walther şi încerca să-şi diminueze sentimentul de vinovăţie spunându-şi că gemenii sunt şi o parte din el. În fiecare noapte, de îndată ce Walther adormea, Anna se strecura din pat, se furişa în camera copiilor şi rămânea acolo privindu-i până dimineaţa. Apoi se întorcea în dormitor înainte ca Walther să se trezească.

Odată, în mijlocul nopţii, Walther intră în camera copiilor şi o surprinse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici?

— Nimic, dragul meu, doar...

— Du-te înapoi în pat!

Niciodată nu-i mai vorbise aşa.

A doua zi la micul dejun Walther îi spuse:

— Cred că ar trebui să ne luăm o vacanţă. Ne va face la amândoi bine să plecăm undeva.

— Dar, Walther, copiii sunt prea mici să călătorească.

— Mă gândeam să plecăm doar noi doi.

— Nu pot să-i părăsesc, spuse Anna clătinând din cap.

Walther îi luă mâna şi îi spuse:

— Vreau să uiţi copiii.

— Să uit copiii? spuse ea şocată.

— Anna, îţi aminteşti cât de bine ne-am simţit împreună înainte de a

rămâne însărcinată? Ce bine ne-am distrat? Cât de bucuroşi eram, doar noi doi, fără nimeni altcineva în jurul nostru?

Iar Anna pricepu. Walther era gelos pe copii.

*

Săptămâni şi luni treceau în grabă. Walther nici măcar nu se apropia de copii. De ziua lor de naştere Anna le cumpără cadouri minunate. Walther reuşea mai tot timpul să rămână în oraş, pentru a rezolva diferite afaceri. Anna nu mai putea să se lase păcălită. Adevărul era că pe Walther nu-l interesau copiii. Anna simţea că probabil e şi vina ei, pentru că ea era prea interesată de ei. Obsedată era cuvântul folosit de Walther. Îi ceruse să consulte un doctor, iar Anna acceptase pentru a-i face plăcere. Dar doctorul era un tâmpit. În momentul în care începu să-i vorbească, Anna îl ignoră, lăsându-şi mintea să se îndepărteze de prezent până când îl auzi spunându-i:

— Consultaţia s-a terminat, doamnă Gassner. Ne întâlnim săptămâna viitoare?

— Bineînţeles.

Nu s-a mai întors niciodată.

Anna simţea că era problema lui Walther, dar şi a ei. Dacă greşeala ei era că îşi iubea copiii prea mult, a lui Walther era că nu-i iubea destul.

Anna învăţă să nu vorbească despre copii în prezenţa lui Walther, dar abia aştepta ca el să plece la birou pentru a se întoarce în camera lor şi a se juca cu ei. Doar că acum nu mai erau bebeluşi. Şi au sărbătorit deja a treia aniversare şi Anna putea să vadă cum vor arăta ca adulţi. Peter era înalt pentru vârsta lui, iar corpul lui era puternic şi atletic ca al tatălui său. Anna îl ţinea în braţe şi îi fredona:

— Of, Peter, ce le vei face tu sărmanelor fete? Să fii drăguţ cu ele, fiul meu drag. Nu vor avea nicio şansă.

Iar Peter îi zâmbea ruşinat şi o îmbrăţişa.

Apoi Anna se întorcea spre Brigitta. Brigitta se făcea cu fiecare zi tot mai frumoasă. Nu semăna nici cu Anna, nici cu Walther. Avea părul auriu şi o piele delicată ca porţelanul. Peter avea temperamentul aprig al tatălui său şi câteodată Anna trebuia să-i tragă câte o palmă uşoară peste şezut, dar Brigitta era un înger. Când Walther nu era prin preajmă Anna le punea discuri sau le citea. Cartea lor preferată era „*101 Marchens*”. O băteau pe Anna la cap să le citească poveşti despre căpcăuni, spiriduşi, vrăjitoare, chiar dacă le ştiau pe de rost, iar la culcare Anna le cânta un cântec de leagăn:

Schlaf, Kinderlein, schlaf,

Der Vater hutt die Schaf...

Anna se ruga ca timpul să îmblânzească atitudinea lui Walther, ca el să se schimbe. Se schimbă într-adevăr, dar în rău. Detesta copiii. La început Anna îşi spuse că se întâmplă aşa pentru că Walther îşi dorea toată dragostea ei doar pentru el, că nu vroia să o împartă cu nimeni altcineva. Dar încetul cu încetul îşi dădu seama că nu era vorba de dragostea pentru ea. Walther o ura. Tatăl ei avusese dreptate. Walther se căsătorise cu ea pentru banii ei. Copiii erau o ameninţare pentru el. Vroia să scape de ei. Tot mai des îi vorbea Annei despre vânzarea acţiunilor.

— Sam nu are nici un drept să ne oprească! Am putea lua toţi banii şi să plecăm unde vrem. Doar noi doi.

Anna îl privi înmărmurită.

— Ce facem cu copiii?

Ochii lui sclipeau febril.

— Nu. Ascultă-mă. Pentru binele nostru va trebui să scăpăm de ei. Trebuie.

În acel moment Anna înţelese că Walther era nebun. Se îngrozi. Walther concediase toţi servitorii cu excepţia unei femei care venea să facă curăţenie o dată pe săptămână. Iar Anna şi copiii erau singuri cu el, la cheremul lui. Avea nevoie de ajutor. Poate că nu era prea târziu pentru a fi vindecat. În secolul al cincisprezecelea nebunii erau adunaţi şi închişi pentru totdeauna în case situate pe apă, *Narrenschiffe*, corăbii ale nebunilor, dar astăzi datorită medicinii moderne, trebuia să existe o posibilitate de a-l ajuta pe Walther.

*

Acum, în această zi de septembrie, Anna se cuibărise pe podeaua din dormitorul ei unde Walther o închisese şi aştepta ca el să se întoarcă. Ştia ce trebuie să facă. Pentru binele lui, al ei şi al copiilor. Anna se ridică nesigură pe picioare şi se îndreptă spre telefon. Ezită o secundă apoi ridică receptorul şi începu să formeze 110, numărul poliţiei. Îi răspunse o voce străină.

— Hallo. Hier ist Notruf der Polizei. Kann ich ihnen helfen?

— Ja, bitte. Anna simţi că se sufocă. Ich...

O mână apăru din spatele ei şi îi smulse receptorul, trântindu-l în furcă. Anna se retrase câţiva paşi.

— Te rog, scânci ea, nu mă lovi.

Walther se apropie de ea cu ochi strălucitori, vorbindu-i atât de blând

încât ea nu-l înţelegea.

— *Liebchen*, nu am de gând să te lovesc. Te iubesc, nu înţelegi?

O atinse, iar ea simţi furnicături pe piele.

— Nu vrem ca poliţia să vină aici, nu-i aşa?

Anna clătină cu putere din cap, prea terorizată pentru a putea vorbi.

— Anna, copiii sunt cei care ne creează probleme. Vom scăpa de ei. Eu…

Se auzi soneria de la intrare. Walther se opri nehotărât. Soneria se auzi din nou.

— Rămâi aici, ordonă el. Mă întorc.

Anna îl privi cum iese din cameră, incapabilă să se mişte. Walther trânti uşa în urma lui şi ea auzi zgomotul cheii care încuia uşa.

„Mă întorc”, îi spusese el.

Walther Gassner coborî repede scările, ajunse la uşa de la intrare şi o deschise. Un bărbat îmbrăcat în uniforma gri a mesagerilor îi întinse un plic sigilat.

— Un mesaj important pentru domnul şi doamna Walther Gassner.

— Da, spuse Walther. Îl iau eu.

Închise uşa, privi plicul din mâna lui şi îl deschise. Citi încet mesajul dinăuntru.

Cu regret vă informăm că Sam Roffe a murit într-un accident de alpinism. Vă rugăm să fiţi prezenţi la Zürich vineri la amiază la o întrunire de urgenţă a conducerii.

Era semnat „Rhys Williams”.

Capitolul 3

ROMA. Luni, 7 septembrie, ora 6 p. M.

Ivo Palazzi stătea în mijlocul dormitorului său cu sângele şiroindu-i pe faţă.

— *Mamma mia! Mi hai rovinato*!

— Încă n-am început să te ruinez, tu mizerabil *figlio di putana*! urlă Donatella.

Erau amândoi goi în marele lor dormitor din apartamentul de pe Via Montemignaio. Donatella avea cel mai senzual, excitant corp pe care Ivo îl văzuse vreodată, şi chiar şi acum când propriul lui sânge îi curgea pe faţă datorită teribilelor zgârieturi pe care i le făcuse ea, simţi cum i se strârnesc simţurile. *Dio*, ce frumuseţe! Era în ea o decadenţă inocentă care îl înnebunea. Avea chipul unui leopard, pometi înalţi, ochi înclinaţi, buze pline, rotunde, buze care îl muşcau şi îl sugeau şi – dar mai bine să nu se gândească la asta acum. Apucă ceva alb ce atârna pe un scaun ca să-şi oprească sângele de pe faţă şi îşi dădu seama prea târziu că e propria lui cămaşă. Donatella era aşezată în mijlocul imensului lor pat dublu, ţipând la el.

— Sper să-ţi curgă tot sângele! Când voi termina cu tine, desfrânatule, nu va rămâne destul nici pentru un *gatino* să-şi facă treaba!

Pentru a suta oară Ivo Palazzi se întrebă cum de ajunsese în această situaţie imposibilă. Se lăudase întotdeauna că este cel mai fericit dintre oameni şi toţi prietenii lui erau de acord cu el. Prietenii lui? Toată lumea! Pentru că Ivo Palazzi nu avea duşmani. Pe vremea când era holtei Ivo era un roman fără nicio grijă pe lumea asta, un Don Giovanni invidiat de jumătate din bărbaţii Italiei. Filosofia lui de viaţă se rezuma la o singură frază: „*Farsi onore con una donna*” – Onorează-te cu o femeie. Asta îl ţinea ocupat. Era un adevărat romantic. Mereu se îndrăgostea şi îşi folosea noua iubire pentru a o uita pe ultima. Ivo adora femeile şi pentru el toate erau frumoase, de la *putane*, care practicau vechea meserie pe Via Appia, până la manechinele de modă care se plimbau ţanţoşe pe Via Coridotti. Singurele fete care nu-i plăceau erau americancele. Prea independente pentru gustul lui. Şi apoi, ce puteai aştepta de la o naţiune a cărei limbă era atât de lipsită de romantism încât Giuseppe Verdi era tradus Joe Green?

Ivo reuşea întotdeauna să aibă cam o duzină de fete în diferite etape

de pregătire. Existau cinci etape, în etapa numărul unu erau fetele pe care tocmai le cunoscuse. Acestea primeau zilnic telefoane, flori şi volume subţiri de poezie erotică. În etapa numărul doi se aflau cele cărora le trimitea mici cadouri, eşarfe Gucci, cutii de porţelan umplute cu ciocolăţi Perugina. Cele din etapa trei primeau bijuterii, haine şi erau duse la cină la *El Toula* sau *Taverna Flavia*. În următoarea etapă fetele împărţeau patul cu Ivo şi erau delectate cu formidabilele lui aptitudini de amant. O întâlnire cu Ivo era o operă de artă. Apartamentul lui de pe Via Margutta, frumos decorat, se umplea de flori, *garofani* sau *papaveri*, muzica putea fi arii din opere, clasică sau rock în funcţie de preferinţele fetei. Ivo era şi un bucătar extraordinar, iar una din specialităţile lui purta un nume potrivit *pollo alia cacciatora*, puiul vânătorului. După cină, şampania răcită în prealabil, urma să fie băută în pat… Ah, da, Ivo adora etapa a patra.

Dar etapa a cincea era probabil cea mai delicată. Consta dintr-un discurs de rămas bun care le rupea inima, un cadou generos şi un arrivederci spus cu lacrimi în ochi.

*

Dar acestea aparţineau trecutului. Acum Ivo Palazzi aruncă o scurtă privire în oglinda de deasupra patului şi se îngrozi când îşi văzu faţa plină de sânge şi zgârieturi. Arăta de parcă l-ar fi atacat o maşină de treierat.

— Uite ce mi-ai făcut! strigă el. *Cara*, ştiu că nu ai vrut.

Se apropie de pat ca să o ia în braţe pe Donatella. Braţele ei moi zburară în jurul lui şi în timp ce el începu să o strângă la piept, ea îşi înfipse unghiile lungi şi ascuţite în spatele lui gol şi îl zgârie ca o pisică sălbatică. Ivo ţipă de durere.

— Urlă! strigă Donatella. Dacă aş avea un cuţit, ţi-aş tăia *cazzo* şi ţi-aş vârî-o în gâtul tău mizerabil.

— Te rog, imploră Ivo. Te vor auzi copiii.

— Să audă! se răsti ea ţipând. E timpul să afle ce fel de monstru este tatăl lor.

Ivo făcu un pas spre ea.

— *Carissima…*

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi! Mai bine mă culc cu primul marinar sifilitic şi beat pe care îl întâlnesc pe stradă decât să te las să te apropii de mine.

Ivo se îndreptă, jignit în orgoliul lui.

— Nu aşa vorbeşte mama copiilor mei.

— Vrei să vorbesc frumos? Vrei să te tratez altfel decât ca pe un

vierme ce eşti? Vocea ei se ridică tot mai sus. Atunci dă-mi ceea ce vreau!

Ivo privi nervos spre uşă.

— *Carissima* – nu pot. Nu am.

— Atunci, fă rost, strigă ea. Ai promis!

Devenea isterică din nou şi Ivo îşi zise că ar fi mai bine să dispară cât mai repede de acolo înainte ca vecinii să cheme din nou carabinierii.

— Îmi trebuie timp ca să adun un milion de dolari, spuse el mângâietor. Dar – voi reuşi.

Îşi puse pe el în grabă chiloţii şi pantalonii, ciorapii şi pantofii în timp ce Donatella se plimba furioasă prin cameră, sânii ei magnifici, mari şi fermi legănându-se în aer şi Ivo se gândi din nou: Dumnezeule! Ce femeie! Cât de mult o ador! întinse mâna după cămaşa pătată de sânge. N-avea timp să o schimbe. O îmbrăcă, simţind cum i se lipeşte de spate şi piept materialul rece şi lipicios. Îi aruncă o ultimă privire în oglindă. Mici dâre de sânge încă se prelingeau din tăieturile adânci cu care Donatella îi greblase faţa.

— Carissima, suspină el. Cum îi voi explica asta soţiei mele?

*

Soţia lui Ivo Palazzi era Simonetta Roffe, moştenitoarea ramurii italiene a companiei „Roffe şi Fiii”. Când o întâlnise, Ivo era un tânăr arhitect. Firma lui îl trimisese să supravegheze nişte transformări la vila Roffe din Porto Ercole. În clipa în care Simonetta dăduse ochii cu el, zilele lui de burlac s-au terminat. Ivo ajunsese cu ea în etapa a patra chiar din prima seară şi se trezi însurat peste foarte puţin timp. Simonetta era la fel de hotărâtă pe cât era de frumoasă şi ştia ce vroia: îl vroia pe Ivo Palazzi. Astfel Ivo se transformă dintr-un burlac fără griji în soţul unei frumoase moştenitoare. Renunţă la ambiţiile de arhitect fără nici un regret şi intră în afacerile companiei primind un birou magnific în EUR, acea parte a Romei care începuse a fi construită, cu atât de mari speranţe, pe vremea nefericitului Duce.

De la început, Ivo a fost un succes. Era inteligent, învăţa repede şi toată lumea îl adora. Era imposibil să nu-l adori pe Ivo. Zâmbea tot timpul şi se purta fermecător. Prietenii lui îl invidiau pentru veşnica lui bună dispoziţie şi se întrebau cum reuşeşte. Răspunsul era simplu. Ivo păstra partea întunecată a existenţei sale bine ascunsă. De fapt, era un om cu sentimente foarte puternice, capabil de ură puternică şi schimbătoare, capabil de crimă.

Căsătoria cu Simonetta înflorea. La început se temuse că va fi o

sclavie care îi va ucide bărbăţia, dar până la urmă se dovedi că temerile lui nu erau întemeiate. Pur şi simplu îşi fixă un program mai auster, reducând numărul prietenelor şi totul merse la fel ca până atunci.

Tatăl Simonettei le cumpără o casă frumoasă în Olgiata, o proprietate uriaşă la douăzeci şi cinci de kilometri de Roma, păzită bine de porţi închise şi gardieni în uniformă.

Simonetta era o soţie admirabilă. Îl iubea pe Ivo şi îl trata ca pe un rege, nimic mai mult decât ceea ce Ivo simţea că merită. Simonetta avea doar un mic defect. Când devenea geloasă se transforma într-o sălbatică. Odată îl suspectase pe Ivo că o luase cu el într-o călătorie în Brazilia pe una din cumpărătoare. Ivo fusese de-a dreptul indignat de acuzaţia ei. Înainte ca cearta să se termine, toată casa arăta ca scena unui măcel. Nicio farfurie sau o bucată de mobilă nu au mai rămas intacte şi cea mai mare parte s-au spart de capul lui Ivo. Simonetta îl alergase prin casă cu un satâr în mână, ameninţând că îl va ucide apoi se va omorâ şi pe ea şi lui Ivo i-a trebuit toată puterea pentru a-i smulge cuţitul. Au ajuns să se zvârcolească şi să se lupte pe podea şi în cele din urmă Ivo îi sfâşie hainele făcând-o să-şi uite supărarea. După acel incident Ivo deveni foarte discret. Îi spuse cumpărătoarei că nu mai poate face alte călătorii cu ea şi avu grijă ca nici cea mai măruntă suspiciune să nu planeze asupra lui. Ştia că este cel mai norocos om din lume. Simonetta era tânără, frumoasă, inteligentă şi bogată. Le plăceau aceleaşi lucruri, aceiaşi oameni. O căsătorie perfectă, iar Ivo se întreba câteodată în timp ce transfera câte o fată din etapa doi în trei, şi pe alta din patru în cinci, de ce continua să fie necredincios. Apoi ridica din umeri şi îşi zicea filosofic: cineva trebuie să le facă fericite şi pe femeile astea.

*

Ivo şi Simonetta erau căsătoriţi de trei ani când Ivo o întâlni pe Donatella Spolini într-o călătorie de afaceri pe care o făcu în Sicilia. A fost mai mult decât o explozie, decât o întâlnire, două planete apropiindu-se şi ciocnindu-se. În timp ce Simonetta avea corpul zvelt şi gingaş al unei femei sculptate de Manzu, Donatella avea trupul unei femei pline, senzuale, parcă desprinsă din picturile lui Rubens. Avea un chip cu trăsături alese, iar ochii ei verzi, mocnind de pasiuni, îl ardeau pe Ivo. Au ajuns în pat la o oră după ce s-au întâlnit, iar Ivo care întotdeauna se lăudase cu talentele lui de amant, descoperi că era un elev în comparaţie cu Donatella. Îi permisese să se ridice spre înălţimi care nu bănuise că există şi corpul ei îi făcea nişte lucruri la care el nici nu visase. Era un corn

al abundenţei şi al plăcerii fără sfârşit şi în timp ce Ivo zăcea în pat, cu ochii închişi, savurând senzaţii incredibile, ştia că ar fi un prost să-i dea drumul.

Aşa că Donatella deveni amanta lui Ivo. Singura condiţie pe care o pusese a fost ca el să scape de celelalte femei din viaţa lui, exceptând soţia. Ivo acceptă fericit. Asta se întâmplase acum opt ani şi în tot acest timp, nu a fost niciodată necredincios nici soţiei, nici amantei. Să satisfaci poftele a două femei pline de pasiune ar fi dat gata orice om obişnuit, dar în cazul lui Ivo se întâmpla exact contrariul. Când făcea dragoste cu Simonetta se gândea la trupul plin de rotunjimi al Donatellei şi i se stârneau şi mai mult simţurile. Iar când făcea dragoste cu Donatella se gândea la sânii tineri şi jucăuşi şi la micul culo care aparţineau soţiei sale şi se comporta ca un sălbatic. Indiferent cu care dintre cele două femei era, simţea că o înşeală pe cealaltă. Iar asta se adăuga plăcerii lui.

Ivo îi cumpără Donatellei un frumos apartament pe Via Montemignaio şi îşi petrecea cu ea fiecare clipă liberă. Îşi aranja să plece pe neaşteptate într-o călătorie de afaceri şi în loc să părăsească oraşul, rămânea în pat cu Donatella. Se oprea la ea în drum spre birou şi apoi venea din nou pentru siesta de după-amiază. Odată când Ivo plecă cu vaporul la New York împreună cu Simonetta îi cumpără Donatellei un bilet şi îi aranjă o cabină cu un etaj mai jos. Au fost cele mai excitante cinci zile din viaţa lui Ivo.

*

În seara când Simonetta îl anunţă că este însărcinată, Ivo se simţi incredibil de fericit. O săptămână mai târziu Donatella îl anunţă şi ea că este însărcinată, iar Ivo se simţi în al nouălea cer. De ce, se întreba el, sunt oare zeii atât de generoşi cu mine? Cu toată modestia de care era capabil, Ivo se gândea câteodată că nu merită marile plăceri care îi cădeau pe cap.

La timpul potrivit Simonetta născu o fetiţă, iar o săptămână mai târziu Donatella născu un băiat. Ce şi-ar mai putea dori un bărbat? Dar zeii încă nu terminaseră cu Ivo. În scurt timp Donatella îl informă că este din nou însărcinată, iar în săptămâna viitoare Simonetta îl informă acelaşi lucru. Nouă luni mai târziu Donatella îi dărui lui Ivo un alt băiat şi Simonetta îi prezentă o nouă fiică. Patru luni mai târziu amândouă femeile au rămas însărcinate în acelaşi timp şi au născut în aceeaşi zi. Ivo alerga ca un nebun de la *Salvator Mundi* unde Simonetta era în chinurile facerii la clinica *Santa Chiara* unde era internată Donatella.

Se repezea de la un spital la altul, conducându-şi maşina pe Raccordo

Anulare, făcându-le cu mâna fetelor care stăteau în faţa tarabelor de la marginea drumului, sub umbrele roz, aşteptându-şi clienţii. Ivo conducea prea repede ca să le vadă feţele, dar le iubea pe toate şi nu le dorea decât binele.

Donatella născu din nou un băiat, iar Simonetta o altă fată.

Câteodată Ivo îşi dorea să fi fost invers. Era o ironie a soartei că soţia îi născuse doar fete, iar amanta doar băieţi, pentru că nu avea urmaşi legali care să-i moştenească locul în conducerea companiei. Totuşi, era un om mulţumit. Avea trei copii din lucrări efectuate în afară şi trei copii din lucrări efectuate înăuntru. Îi adora pe toţi şi se purta minunat cu ei, amintindu-şi zilele lor de naştere, zilele onomastice. Fetiţele se numeau Isabella, Benedetta şi Camilla. Numele băieţilor era Francesco, Carlo şi Luca.

Pe măsură ce copiii creşteau, viaţa se complica tot mai mult pentru Ivo. Socotind soţia, amanta şi cei şase copii, Ivo trebuia să facă faţă la opt zile de naştere, opt zile onomastice şi fiecare sărbătoare religioasă la care participa de două ori. Îşi luă toate măsurile încât copiii să meargă la şcoli diferite. Fetele erau înscrise la Saint Dominique de pe Via Cassia, iar băieţii erau la Massimo, o şcoală iezuită din EUR. Ivo le cunoştea şi le fermeca profesorii, îi ajuta să-şi facă temele, se juca cu ei, le aranja jucăriile rupte. Era nevoie de toată agerimea şi iscusinţa lui Ivo pentru a putea manevra două familii şi a le ţine separat, dar reuşi. Ivo ajunsese un tată exemplar, soţ şi amant. De Crăciun rămânea acasă cu Simonetta, Isabella, Benedetta şi Camilla. De Befana, în şase ianuarie, Ivo se îmbrăca în Befana, vrăjitoarea, şi oferea cadouri şi, bomboane de zahăr fiilor săi, Francesco, Carlo şi Luca.

Soţia şi amanta lui erau frumoase, copiii lui erau isteţi şi încântători, iar el era mândru de toţi. Viaţa era minunată. Şi apoi zeii i-au întors spatele.

*

Ca şi în cazul tuturor marilor dezastre şi acesta se declanşa fără nici un avertisment.

În acea dimineaţă Ivo făcu dragoste cu Simonetta înainte de micul dejun, apoi se grăbi la birou unde muncise de zor. La ora unu îşi informă secretarul-bărbat, la insistenţa Simonettei – că îşi va petrece amiaza la o întâlnire de afaceri. Zâmbi gândindu-se la plăcerile care îl aşteptau. Ivo înconjură zona de construcţii care bloca strada Longo Teere, unde de şaptesprezece ani tot făceau un metrou, trecu podul spre Corso Francia şi

treizeci de minute mai târziu ajunse la garajul său de pe Via Mornemignaio. În secunda în care Ivo deschise uşa apartamentului, ştiu că se întâmplase ceva îngrozitor. Francesco, Carlo şi Luca se îngrămădeau în jurul Donatelei plângând în hohote şi pe măsură ce el se apropia de ea, îl privea cu atâta ură întipărită pe faţă încât Ivo îşi zise că probabil greşise apartamentul.

— *Stronzo*! urlă ea.

Ivo privi în jur uimit.

— *Carissima*, copii – ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

Donatella se ridică în picioare.

— Uite ce ai făcut, spuse ea aruncându-i un număr al reviste „Oggi". Priveşte!

Uluit, Ivo ridică de jos revista. Pe prima copertă văzu o fotografie a lui cu Simonetta şi cele trei fete. Sub fotografie scria: „*Padre di Famiglia*".

Îi ieşise cu totul din minte. Cu multe luni înainte revista îi ceruse permisiunea de a scrie despre el şi ca un prost acceptase. Dar nici nu-i trecuse prin cap că va apărea pe prima copertă. Îşi privi copiii şi amanta care plângea şi spuse:

— Vă pot explica…

— Colegii lor de şcoală le-au explicat deja, ţipă ascuţit Donatella. Copiii mei au venit acasă plângând pentru că toată lumea le spune bastarzi!

— *Cara*, eu…

— Proprietarul şi vecinii ne tratează de parcă am fi leproşi. Nu mai putem ieşi din casă cu capul sus. Trebuie să plec de aici.

Ivo o privi cu ochii mari, şocat.

— Ce vrei să spui?

— Plec din Roma şi iau copiii cu mine.

— Sunt şi ai mei! strigă el. Nu poţi face aşa ceva.

— Încearcă să mă opreşti şi te omor!

A fost un coşmar. Ivo se uita la cei trei fii ai lui şi la iubita lui amantă strigând ca o isterică şi se gândea: Nu mi se poate întâmpla mie. Dar Donatella încă nu terminase cu el.

— Înainte să plecăm, îl anunţă ea, vreau un milion de dolari. Bani gheaţă.

Era atât de ridicol încât Ivo izbucni în râs.

— Sau milionul sau îi dau un telefon soţiei tale.

*

Asta se întâmplase acum şase luni. Donatella nu-şi pusese în aplicare ameninţarea – nu încă – însă Ivo ştia că o va face. Cu fiecare săptămână devenea tot mai insistentă. Îi telefona la birou şi îi spunea:

— Nu-mi pasă cum faci rost de bani. Dar adună-i cât mai repede!

Nu exista decât un singur mod în care Ivo ar fi putut obţine o sumă atât de mare. Dacă îşi vindea acţiunile de la „Roffe şi Fiii". Dar Sam Roffe bloca orice tentativă, Sam Roffe îi periclita căsătoria şi viitorul. Sam Roffe trebuia lămurit. Atunci când cunoşteai anumiţi oameni totul era posibil.

Ceea ce-l durea cel mai mult pe Ivo era că Donatella – amanta lui scumpă şi pasionată – nu-l lăsa nici măcar să o atingă. I se permitea să-şi viziteze copiii în fiecare zi, dar în dormitor intrarea îi era interzisă.

— După ce îmi dai banii, promisese Donatella, îţi dau voie să faci dragoste cu mine.

Din cauza disperării, Ivo îi telefonase în acea după amiază şi-i spusese:

— Vin acum. Am aranjat totul.

Va face dragoste cu ea şi o va calma mai târziu. Dar nu se întâmplă aşa. Reuşi să o dezbrace şi când au fost amândoi goi îi spusese adevărul:

— Nu am încă banii, *cara*, dar în curând…

Şi atunci Donatella îl atacă asemeni unui animal sălbatic.

*

Ivo se gândea la trei lucruri în timp ce se îndepărta cu maşina de apartamentul Donatellei (cum îi spunea acum) luând-o spre nord pe aglomerata Via Cassia, în drum spre casa lui din Olgiata. Îşi privi chipul în oglinda de la bord. Nu mai sângera, dar zgârieturile erau cumplite şi începuseră să se decoloreze. Îşi privi cămaşa pătată de sânge. Cum îi va explica Simonettei semnele de pe faţă şi de pe spate? Într-un moment de nesăbuinţă se gândi într-adevăr să-i mărturisească adevărul, dar apoi alungă repede această idee care îi trecuse prin minte. Ar fi fost posibil – doar posibil – să se spovedească soţiei sale că într-o clipă de alienare mintală se culcase cu o altă fată şi o lăsase însărcinată şi poate – poate ar fi scăpat nejupuit de viu. Dar trei copii? Pe o perioadă de trei ani? Viaţa lui nu mai valora nici cât o monedă de cinci cenţi. Nu avea cum evita întoarcerea acasă, pentru că invitaseră oaspeţi la cină, iar Simonetta îl aştepta. Ivo era prins în capcană. Căsătoria lui se terminase. Doar San Gennaro, sfântul miracolelor, îl mai putea salva. Privirea lui Ivo fu atrasă de un semn de la marginea şoselei. Apăsă brusc frânele, ieşi din autostradă şi opri maşina.

Treizeci de minute mai târziu, Ivo intra pe porţile casei din Olgiata. Ignorând privirile mirate ale paznicilor care se holbau la faţa lui făcută bucăţi şi la cămaşa plină de sânge, Ivo conduse maşina pe Aleea care şerpuia, o luă la stânga şi opri în faţa casei. Deschise uşa de la intrare şi păşi în sufragerie. Simonetta şi Isabella, fiica lor cea mare, erau în cameră. Simonetta îşi privi şocată soţul.

— Ivo! Ce s-a întâmplat?

Ivo zâmbi stânjenit, încercând să ignore durerea pe care i-o provoca acest efort şi spuse ruşinat:

— Mă tem că am făcut o mare prostie, *cara*. Simonetta se apropie de el studiindu-i zgârieturile de pe faţă, iar Ivo văzu cum i se îngustează ochii. Când vorbi, vocea îi era de gheaţă.

— Cine te-a zgâriat?

— Tiberio, anunţă Ivo şi scoase de la spate un motan urât, mare şi gri care scuipa nervos şi care apoi sări din mâinile lui şi o luă la fugă. L-am cumpărat pentru Isabella, dar afurisitul m-a atacat în timp ce vroiam să-l pun în cuşca lui.

— *Povere amore mio*! Într-o secundă Simonetta era lângă el. *Angelo mio*! Hai să urcăm sus, să te întinzi. Voi chema doctorul. Să-ţi pun nişte iod. Să…

— Nu, nu! Mă simt bine, spuse Ivo curajos. Sări ca ars când ea îşi puse braţele în jurul lui. Ai grijă! Cred că m-a zgâriat şi pe spate.

— *Amore*! Cât de mult suferi!

— Nu, nu doare chiar atât de mult. Mă simt bine. Şi nu minţea.

Se auzi soneria de la intrare.

— Mă duc să văd cine e, spuse Simonetta.

— Nu, mă duc eu, spuse Ivo repede. Aştept… nişte hârtii importante de la birou.

Se îndreptă grăbit spre uşă şi o deschise.

— Signor Palazzi?

— Şi.

Un mesager îmbrăcat într-o uniformă gri îi întinse un plic. Înăuntru se afla telegrama de la Rhys Williams. Ivo o citi rapid. Rămase mult timp în pragul uşii.

Apoi respiră adânc şi urcă sus să se pregătească pentru oaspeţii de la cină.

Capitolul 4

BUENOS AIRES, Luni, 7 septembrie, ora 3 p. M.

Pe pista de concurs situată la periferia plină de praf de lângă capitala Argentinei se înghesuiau peste cincizeci de mii de spectatori veniţi să asiste la campionatul de maşini clasice. O cursă cu 115 ture pe un circuit de peste şase mii de kilometri. Cursa se desfăşura deja de patru ore, pe un soare fierbinte, răzbunător şi din cele treizeci de maşini care se aliniaseră la start rămăseseră în concurs doar câteva. Mulţimea urmărea o cursă istorică. Niciodată până acum nu mai avusese loc o astfel de întrecere. Toate numele care deveniseră legendă erau astăzi pe traseu: Chris Amon din Noua Zeelandă şi Brian Redman din Lancanshire. Italianul Andea di Adamici într-un Alfa Romeo tip 33 şi Carlos Maco din Brazilia într-un Mach Formula 1. Erau prezenţi de asemenea câştigătorul belgian Jacky Icks şi suedezul Reine Wisell într-o maşină BRM.

Pista arăta ca un curcubeu turbat plină de vârtejurile roşii, verzi, negre şi albe ale automobilelor Ferrari, Brabhams, Melaren M19-A şi Lotus Formula 3.

Pe măsură ce un tur istovitor îi urma celuilalt, giganţii începeau să dispară. Chris Amon era pe locul al patrulea când i s-au blocat supapele şi îl lovi lateral pe Brian Redman înainte de a-şi putea controla maşina, însă amândoi pierduseră deja. Reine Wisell era în prima poziţie, Jacky Ickx urma îndeaproape BRM-ul lui. La o cotitură cutia de viteză a BRM-ului se dezintegră, iar bateria şi echipamentul electric au luat foc. Maşina începu să se rotească, iar Ferrari-ul lui Jacky Ickx fu prins în vârtej.

Mulţimea era în delir.

Trei maşini i-au depăşit pe restul concurenţilor, Jorje Amandaris din Argentina pe o Surtees; Nils Nilsson din Suedia pe o Matra; şi un Ferrari 312 B-2 condus de Martel din Franţa. Pilotau strălucit, accelerând cu îndrăzneală pe pista dreapta, provocând curbele, mereu în frunte.

Jorje Amandaris era primul şi pentru că era unul de-al lor, mulţimea îl încuraja frenetic. Foarte aproape în spatele lui era Nils Nilsson pe o Matra vopsită în roşu şi alb, iar în urma lor venea un Ferrari, negru cu auriu condus de Martel din Franţa.

Maşina franceză trecuse neobservată până în ultimele cinci minute, când începu să-şi facă loc în faţă. Ajunse în poziţia a zecea, apoi a şaptea, a cincea. Venea puternic din urmă. Mulţimea îl urmărea pe pilotul francez

care îl ajunse pe Nils Nilsson. Cele trei automobile zburau pe pistă cu peste 280 kilometri pe oră. O viteză foarte periculoasă pentru pistele curbate de la Brands Hatch sau Watkins Glen, dar pe pista grosolană din Argentina era sinucidere curată. Un arbitru în roşu apăru pe margine cu un indicator pe care scria „*cinci ture*".

Ferrari-ul francez încercă să depăşească Matra lui Nilsson pe partea exterioară a pistei, dar Nilsson acceleră, blocându-i drumul. Se apropiau de o maşină germană aflată pe partea interioară a pistei şi cu multe ture în urma lor. Maşina lui Nilsson ajunse în dreptul celei germane. Francezul rămase în urmă şi se strecură în aşa fel încât maşina lui era situată în spaţiul îngust din spatele maşinii germane şi a Matrei lui Nilsson. Pilotul francez acceleră brusc şi îşi forţă maşina printre celelalte două, obligându-le să se dea la o parte, ţâşnind înainte pe locul doi. Mulţimea care îşi ţinuse respiraţia, începu să strige încântată. A fost o manevră periculoasă, strălucit executată.

Acum Amandaris era în frunte, urmat de Martel pe locul al doilea şi Nilsson în poziţia a treia. Amandaris observase mişcarea francezului. Francezul e bun, îşi zise Amandaris, dar nu destul de bun ca să mă bată. Amandaris avea de gând să câştige cursa. În faţa lui apăru indicatorul pe care scria „*două ture*". Cursa era aproape terminată şi era a lui. Din colţul ochiului observă Ferrari-ul negru şi auriu încercând să îl ajungă din urmă. Pentru o clipă zări faţa pilotului, murdară de praf, încordată şi hotărâtă. Amandaris suspină. Îi părea rău că trebuia să o facă dar nu avea de ales. Cursele de automobile nu erau un joc pentru sportivi, erau un joc pentru câştigători.

Cele două maşini se apropiau de capătul nordic al ovalului, unde era o curbă strânsă, cel mai periculos viraj al circuitului, locul celor mai multe accidente. Amandaris îi aruncă încă o privire rapidă pilotului francez, apoi apucă şi mai strâns volanul. Pe măsură ce cele două maşini se apropiau de curbă, Amandaris îşi ridică imperceptibil piciorul de pe accelerator astfel încât Ferrari-ul trecu puţin în faţă. Văzu pilotul privindu-l scurt, speculativ. Acum francezul era pe aceeaşi linie cu el, căzând în capcană. Mulţimea urla. Jorje Amandaris aşteptă până în clipa în care Ferrari-ul negru şi auriu ajunse în plină curbă depăşindu-l pe partea exterioară. În acel moment Amandaris acceleră, pornind spre dreapta tăindu-i drumul francezului, aşa încât singura şansă care îi rămânea acestuia era să se retragă în bordură.

Amandaris văzu expresia de panică şi groază de pe chipul francezului şi spuse încet *Salud*. În acel moment însă acesta întoarse volanul maşinii sale direct în Surtees-ul lui Amandaris. Lui Amandaris nu-i venea să

creadă. Ferrari-ul vroia să se izbească de el. Mai era doar un metru distanţă între cele două maşini şi la viteza aceea Amandaris trebui să ia o hotărâre într-o fracţiune de secundă. Cum şi-ar fi putut da cineva seama că pilotul francez era nebun de legat? Printr-un reflex rapid Amandaris răsuci puternic volanul spre stânga, încercând să evite bolidul de metal care se repezea spre el, frână brusc, iar maşina franceză trecu pe lângă el la câţiva centimetri, gonind spre finiş. Pentru o clipă maşina lui Jorje Amandaris se ridică în sus, apoi scăpă de sub control învârtindu-se şi se năpusti pe pistă rostogolindu-se de mai multe ori până când se transformă într-un jet de flăcări roşii şi negre.

Dar atenţia mulţimii se îndrepta spre Ferrari-ul francez care trecea victorios linia de sosire. Spectatorii strigau înnebuniţi, alergând spre maşină, înconjurând-o, aplaudând. Pilotul se ridică încet şi îşi scoase ochelarii de protecţie şi casca.

Avea părul de culoarea griului, tăiat scurt şi trăsăturile feţei îi erau ferme, puternice. O femeie de o frumuseţe rece, clasică. Corpul îi tremura dar nu din cauza oboselii ci a excitării, a momentului când îl privise în ochi pe Jorje Amandaris şi îl trimisese la moarte. La microfon prezentatorul anunţa ţipând:

— Câştigătoare este Hélène Roffe-Martel, din Franţa, pe un Ferrari.

*

Două ore mai târziu Hélène şi soţul ei Charles erau în apartamentul lor de la hotelul Ritz din Buenos Aires, întinşi pe jos în faţa căminului, iar Hélène era goală deasupra lui în clasica poziţie *Diligence de Lyon* în timp ce Charles spunea:

— Nu, pentru Dumnezeu! Te rog, nu-mi face asta. Te rog!

Dar implorările lui nu făceau decât să o excite şi mai mult şi începu să-l facă să sufere privind cum îi curg lacrimile pe obraz. Sunt pedepsit fără nici un motiv, se gândi Charles. Nici nu îndrăznea să se gândească la ce i-ar fi făcut Hélène dacă ar fi aflat despre mârşăvia pe care o comise.

*

Charles Martel se căsătorise cu Hélène Roffe pentru numele şi banii ei. După ceremonie ea îşi păstră numele împreună cu al lui şi îşi păstră şi banii. Când Charles descoperi că făcuse o afacere proastă era deja prea târziu.

Charles Martel era un avocat neînsemnat la o mare firmă de la Paris. Aşa o întâlni pe Hélène Roffe. I se ceruse să ducă nişte documente în sala de conferinţe unde avea loc o întrunire. În cameră se aflau cei patru avocaţi de bază ai firmei şi Hélène Roffe. Charles auzise de ea. Toată lumea în Europa auzise de ea. Era moştenitoarea averii Roffe. Era o femeie plină de temperament, neconvenţională, iar ziarele şi revistele o adorau. Era campioană de schi; îşi pilota propriul ei Learjet, participase la o expediţie de alpinism în Nepal, conducea maşini şi cai de curse şi schimba bărbaţii la fel de uşor cum îşi schimba garderoba. Fotografia ei apărea mereu în „*Paris Match*" şi „*Jours de France*". Era acum aici pentru că îşi aranja divorţul. Al patrulea sau al cincilea – Charles Martel nu era sigur, şi de fapt nici nu-l interesa. Familia Roffe nu făcea parte din lumea lui.

Charles îi înmână hârtiile superiorului său, nervos, nu pentru că Hélène Roffe era în cameră – abia dacă se uită la ea – ci din cauza prezenţei celor patru mari avocaţi. Reprezentau Autoritatea şi Charles Martel era un om care respecta Autoritatea. Era de fapt un om retras, mulţumit să trăiască cât mai modest, locuia într-un mic apartament în Passy şi se ocupa în special de mica lui colecţie de timbre.

Charles Martel nu era un avocat strălucit, ci doar unul competent, meticulos, pe care te puteai baza. Avea un mod de a fi rigid şi ţeapăn. Avea în jur de patruzeci de ani, nu se putea spune că avea un fizic atrăgător şi era departe de a fi simpatic. Cineva spusese despre el că are personalitatea nisipului ud şi această descriere nu părea incorectă. Deci i-a fost foarte mare surpriza când a doua zi după ce o întâlnise pe Hélène Roffe, fusese chemat în biroul lui Michel Sachard, şeful firmei, care îi spuse:

— Hélène Roffe vrea să te ocupi personal de divorţul ei. Vei începe imediat.

Charles rămase înmărmurit. Întrebă:

— De ce eu, domnule Sachard? Sachard îl privi drept în ochi şi îi răspunse:

— Nu pot să-mi imaginez. Ai grijă să fie mulţumită.

Pentru că se ocupa de divorţul ei, Charles a trebuit să o întâlnească foarte des. Prea des, după părerea lui. Îi telefona şi îl invita la cină în vila ei de la Le Vesinet, ca să discute despre divorţ sau îl lua cu ea la operă sau la casa ei din Deauville. Charles îi tot explica că este un divorţ simplu, dar Hélène insistase ca el să-i spună aşa, deşi el se simţea cumplit de jenat, îl asigura că are nevoie de sfaturile lui.

În săptămânile care au urmat primei lor întâlniri, Charles începu să

bănuiască faptul că Hélène era interesată de el la modul romantic. Nu-i venea să creadă. Era un nimeni, iar ea era o membră a uneia dintre cele mai mari familii, însă nu-l lăsă să aibă nici cea mai mică umbră de îndoială în privinţa intenţiilor ei.

— Mă voi mărita cu tine, Charles.

Nici nu-i trecuse prin cap să se însoare. Nu se simţea bine în compania femeilor. Şi apoi, nu o iubea pe Hélène. Nu era sigur nici măcar dacă o plăcea. Agitaţia şi atenţia care o urmau peste tot îl făceau să se ruşineze. Ajunse şi el în centrul atenţiei din cauza celebrităţii ei şi nu era obişnuit cu aşa ceva. Era de asemenea dureros de conştient de contrastul dintre ei. Felul ei bombastic de a fi irita natura lui conservatoare. Hélène stabilea moda şi era un simbol al fascinaţiei în timp ce el – ei bine, el era un simplu avocat, obişnuit şi destul de în vârstă. Nu putea înţelege ce anume văzuse Hélène la el. Nimeni nu putea. Pentru că participării ei la cursele de maşini i se făcea o mare publicitate, se zvonea că Hélène Roffe era o adeptă a mişcării de eliberare a femeilor. De fapt ea dispreţuia această idee şi conceptul de egalitate i se părea o tâmpenie. Nu vedea de ce li s-ar permite bărbaţilor să devină egali femeilor. Bărbaţii erau bineveniţi, când avea nevoie de ei. Nu erau teribil de inteligenţi, dar puteau fi învăţaţi să aducă şi să aprindă ţigări, să deschidă uşi şi să dea satisfacţii în pat. Erau excelente animale de casă, se îmbrăcau şi se spălau singuri şi ştiau să folosească toaleta. O specie amuzantă.

Hélène Roffe avusese de-a face cu playboys, aventurieri, magnaţi şi băieţi de bani gata. Dar niciodată nu avusese un Charles Martel. Ştia exact ce era el: nimic. O bucată de plastilină. O provocare fascinantă. Intenţiona să-l transforme, să-l modeleze, să vadă ce putea să facă cu el. În momentul în care Hélène Roffe se hotărâse, Charles Martel nu mai avu nicio şansă. S-au căsătorit la Neuilly şi au plecat în luna de miere la Monte Carlo unde Charles pierdu virginitatea şi iluziile. Plănuia să rămână la firma de avocaţi.

— Nu fi prost, îi spuse mireasa. Crezi ca vreau să fiu căsătorită cu un funcţionar? Vei lua parte la afacerile familiei. Într-o zi vei conduce compania. Noi doi o vom conduce.

Hélène aranjă ca Charles să lucreze la Paris în ramura franceză a companiei „Roffe şi Fiii”. Îi raporta tot ce se întâmpla, iar ea îl îndruma, îl ajuta şi îi spunea ce sugestii să facă. Charles avansa rapid. În curând ajunsese să conducă afacerile din Franţa ale companiei şi deveni membru în conducere. Hélène Roffe îl schimbase dintr-un avocat obscur într-un conducător al uneia dintre cele mai mari corporaţii din lume. Ar fi trebuit să fie în extaz. Dar Charles se simţea mizerabil. Din primul moment al

căsătoriei, Charles descoperi că este dominat total de soţia lui. Ea îi alegea croitorul, pantofii şi cămăşile. Îl făcu să intre în foarte exclusivul *Jockey Club*. Hélène îl trata pe Charles ca pe un gigolo. Salariul lui îi era trimis ei, iar el primea o alocaţie jenant de mică. Dacă Charles avea nevoie de bani în plus, trebuia să-i ceară. Îl obliga să-i dea socoteală despre tot ce făcea şi era tot timpul la cheremul ei. Îi plăcea să-l umilească. Îi telefona la birou şi îi ordona să-i aducă imediat acasă o cutie cu cremă de masaj sau altceva la fel de stupid. Când ajungea, ea era în dormitor, goală, aşteptându-l. Hélène era o nesătulă. Charles locuise cu mama lui până împlinise treizeci şi doi de ani şi aceasta murise de cancer. Fusese bolnavă foarte mult timp, iar el avusese grijă de ea. Nu i-a rămas timp să iasă cu fete în oraş sau să se căsătorească. Mama lui a fost o povară pentru el şi, când a murit, Charles s-a gândit că se va simţi uşurat. În loc de asta simţea doar că pierduse ceva. Nu-l interesau femeile sau sexul. Într-o izbucnire de candoare îi explicase Hélènei sentimentele sale când aceasta adusese vorba despre căsătorie pentru prima dată.

— Libidoul meu… nu e prea grozav, spuse el.

— Sărmanul Charles. Nu-ţi face probleme în privinţa sexului. O să-ţi placă, îi spuse ea zâmbind.

Dar Charles detesta amorul fizic. Asta însă părea să-i facă şi mai multă plăcere soţiei sale. Râdea de slăbiciunea lui şi îl forţa să facă lucruri dezgustătoare care îl făceau să se simtă degradat şi bolnav. Actul în sine era destul de pervers. Însă pe Hélène o interesau experimentele. Charles nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea ei. Odată când tocmai avea un orgasm îi pusese gheaţă zdrobită pe testicule, Iar altă dată îi introdusese un capăt de fir electric în anus. Charles se temea de Hélène. Îl făcea să simtă că ea este bărbatul şi el femeia. Încercă să-şi salveze mândria dar din păcate nu exista domeniu în care Hélène să nu-i fie superioară. Avea o minte extraordinară. Ştia la fel de multe ca şi el despre legi şi mult mai multe despre afaceri. Petrecea ore în şir discutând despre companie cu el. De acest subiect nu se sătura niciodată.

— Gândeşte-te la toată puterea aceea, Charles!” Roffe şi Fiii” ar putea ajuta sau distruge mai mult de jumătate din ţările lumii. Eu ar trebui să conduc compania. Stră-străbunicul meu a fondat-o. E parte din mine.

După o astfel de izbucnire, de obicei Hélène era plină de pofte sexuale, iar Charles era obligat să o satisfacă în feluri la care nici nu îndrăznea să se gândească. Cu vremea ajunsese să o dispreţuiască. Singura lui dorinţă era să plece să scape de ea. Dar pentru aceasta avea nevoie de bani.

Într-o zi lua prânzul cu prietenul său René Duchamps. Acesta îi vorbi

despre o posibilitate de a face bani.

— Un unchi de-al meu care avea o mare vie în Burgundia tocmai a murit. Via se va vinde – zece mii de acri de *Appellation d'origine contolée.* Eu am prioritate, continuă René Duchamps, pentru că e familia mea. Nu am destui bani ca să intru singur în afacere, dar dacă intri şi tu am putea să ne dublăm suma într-un an de zile. Cel puţin aruncă o privire.

Pentru că Charles nu îndrăznea să recunoască în faţa prietenilor că nu are nici un ban, se duse să privească dealurile roşii din Burgundia. Rămase profund impresionat.

René Duchamps îi spuse:

— Vom pune fiecare două milioane. Într-un an de zile vom câştiga patru milioane.

Patru milioane de franci! Asta însemna libertate. Ar putea să plece într-un loc unde Hélène să nu-l găsească.

— Mă voi mai gândi, promise Charles. Şi se gândi. Zi şi noapte. O şansă imensă. Dar cum? Charles ştia că i-ar fi fost imposibil să împrumute bani fără ca Hélène să nu afle. Toate erau pe numele ei, casa, tablourile, maşinile, bijuteriile. Bijuteriile... acele frumoase, inutile ornamente, pe care le ţinea ascunse în seiful din dormitorul ei. Încetul cu încetul o idee prinse viaţă în mintea lui. Ar putea să ia bijuteriile, una câte una şi apoi să le înlocuiască cu copii ale lor şi să împrumute bani pe cele adevărate. După ce şi-ar fi făcut afacerea cu via, pur şi simplu ar fi schimbat din nou bijuteriile. Şi îi rămâneau destui bani ca să dispară.

Charles îi telefonă lui René Duchamps şi îi spuse cu inima bătând de fericire.

— M-am hotărât să intru cu tine în afacere.

Prima parte a planului său îl teroriza pe Charles. Trebuia să deschidă seiful şi să fure bijuteriile Hélènei.

Anticipând acest lucru groaznic, abia mai reuşea să se mişte. Se purta ca un automat, fără să vadă sau sa audă ce se întâmpla în jurul lui. De fiecare dată când o auzea pe Hélène, începea să transpire. Ea îşi făcea probleme din cauza lui, mai ales că şi mâinile lui Charles începură să tremure. Chemă doctorul să-l consulte, dar acesta nu găsi nimic.

— Pare să fie doar puţin încordat. O zi sau două în pat îl vor linişti.

Hélène îl privi lung pe Charles, zăcând gol în pat şi zâmbi.

— Mulţumesc, doctore.

În clipa în care doctorul ieşi pe uşă, Hélène începu să se dezbrace.

— Nu, nu mă simt prea în formă, protestă Charles.

— Eu da, replică Hélène.

Nicicând nu o mai urâse atât de mult.

*

În săptămâna următoare lui Charles i se oferi un prilej favorabil. Hélène pleca la Garmisch – Partenkirchen să schieze cu nişte prieteni. Se hotărî să-l lase pe Charles la Paris.

— Vreau să stai acasă în fiecare seară, îi spuse Hélène. Îţi voi telefona.

Charles o urmări pornind în viteză la volanul unui Jensen roşu şi în momentul în care dispăru la orizont se grăbi spre seif. O urmărise deseori deschizându-l şi ştia cea mai mare parte a combinaţiei. Îi luă o oră ca să descopere cifrul în întregime. Cu mâini tremurând de nervozitate deschise uşa seifului. Acolo, în cutii de catifea, sclipind ca nişte steluţe în miniatură se afla libertatea lui. Găsise deja un bijutier, un anume Pierre Richaud, un maestru al copiilor false. Charles îi explicase mult şi nervos de ce anume dorea să copieze bijuteriile, dar Richaud îi spusese deschis:

— Domnule, fac copii pentru toată lumea. Nimeni nu mai poartă astăzi bijuterii adevărate pe stradă.

Charles îi dădea câte o bucată la copiat, iar când aceasta era gata înlocuia bijuteria din seif. Cea adevărată o depunea la Creditul Municipal, casa de amanet a statului.

Operaţia dură mult mai mult timp decât prevăzuse Charles. Putea să deschidă seiful doar când Hélène nu era acasă şi câteodată apăreau întârzieri la copiat. Dar veni şi ziua când putu să-i spună prietenului său René Duchamps:

— Mâine îţi voi da banii.

Reuşise. Era coproprietarul unei vii imense. Iar Hélène nu bănuia absolut nimic.

Începu să citească în secret despre viţa de vie. Şi de ce nu? Nu era el acum un negustor de vinuri? Învăţă despre diferitele soiuri de vinuri: *cabernet sauvignon* era vinul principal, dar pe lângă el se mai găseau: *gros cabernet*, *merlot, malbec, petit verdot*. Sertarele din biroul lui erau pline de lucrări referitoare la pământ şi păstrarea vinului. Se informă despre fermentare, tăierea şi altoirea viţei de vie şi mai află că cererea de vin pe piaţa mondială este în continuă creştere.

Se întâlnea în mod regulat cu partenerul său.

— Va fi chiar mai bine decât mă aşteptam, îi spuse René lui Charles. Preţul la vinuri a crescut fantastic.

Vom câştiga trei sute de mii de franci la tonă pentru primul cules.

Mai mult decât visase Charles! Strugurii erau aur roşu. Charles începu

să-şi cumpere prospecte de călătorie pentru Venezuela şi Brazilia. Înseşi denumirile acestea îi sunau în urechi ca nişte cuvinte magice. Singura problemă era că existau foarte puţine locuri în lume unde firma „Roffe şi Fiii” să nu aibă birouri, locuri unde Hélène să nu-l găsească. Şi dacă l-ar fi găsit l-ar fi ucis cu siguranţă. Era convins că aşa va face. Doar dacă nu ar fi ucis-o el mai întâi. Una din fanteziile lui preferate. O ucidea pe Hélène de mai multe ori, într-o mie de feluri, toate delicioase.

În mod pervers, Charles începu să guste tratamentul jignitor pe care i-l aplica Hélène. Când îl obliga să-i facă lucruri ruşinoase, Charles se gândea: Voi pleca în curând, fii convinsă. Mă voi îmbogăţi pe banii tăi şi n-o să ai ce să-mi mai faci.

Ea îi ordona: „Mai repede acum, sau „Mai tare”, sau „Nu te opri”, iar el o mulţumea supus.

Şi zâmbea în gând.

*

Charles ştia că pentru viţa de vie lunile cele mai importante erau în primăvară şi în vară, deoarece strugurii se culegeau în septembrie şi trebuiau să aibă o perioadă de timp, foarte bine echilibrată, de soare şi ploaie. Prea mult soare le ardea aroma, iar prea multă ploaie o îndepărta cu totul. Iunie începu splendid. Charles controla vremea din Burgundia în fiecare zi, apoi de două ori pe zi. Era într-o febră a nerăbdării, doar câteva săptămâni îl mai despărţeau de împlinirea visului său. Se hotărâse pentru Montego Bay. Firma „Roffe şi Fiii” nu avea birouri în Jamaica, i-ar fi fost uşor să-şi piardă urma acolo. Nu s-ar fi apropiat de Round Hill sau Ocho Rios, unde s-ar fi putut întâlni cu prietenii Helenei. Îşi va cumpăra o casă mică pe dealuri. Pe insulă viaţa era ieftină. Şi-ar fi putut permite servitori, mâncare bună şi, în felul lui modest, o viaţă de lux.

Şi deci în acele prime zile din iunie Charles Martel a fost un om foarte fericit. Actuala lui viaţă era o ruşine, dar el nu trăia în prezent. Trăia în viitor, pe o insulă tropicală din Caraibe, inundată de soare şi mângâiată de vânt.

În cincisprezece iunie începu să plouă mărunt în Burgundia. Apoi începu să plouă mai tare. Plouă în fiecare zi, în fiecare săptămână, până când Charles nici nu mai îndrăzni să mai urmărească buletinul meteorologic.

René Duchamps îi telefonă.

— Dacă se opreşte la mijlocul lui iulie recolta mai poate fi încă salvată.

Luna iulie se dovedi a fi cea mai ploioasă din istoria Franţei. Pe la întâi august Charles Martel pierduse deja fiecare bănuţ pe care îl furase. Niciodată în viaţa lui nu-i fusese atât de frică.

*

— Plecăm în Argentina luna viitoare, îl informă Hélène. M-am înscris la un raliu.

Charles o urmări cum zboară pe pistă şi nu se putu opri să nu se gândească: dacă moare, sunt liber.

Dar era Hélène Roffe-Martel. Viaţa o distribuise în rolul de câştigătoare, aşa cum pe el îl distribuie în cel de învins.

Câştigarea cursei o excitase pe Hélène mai mult ca niciodată. S-au reîntors la apartamentul lor de la hotelul din Buenos Aires şi îl forţă pe Charles să se dezbrace şi să se culce pe covor cu burta în jos. Văzând ce ţine în mână când se aşează călare peste el, Charles începu să strige:

— Te rog, nu!

Cineva bătu la uşă.

— *Merde*! spuse Hélène. Aşteptă în linişte dar ciocănitul se repetă. Cineva spuse:

— Señor Martel?

— Rămâi acolo! ordonă Hélène.

Se ridică, învârti în jurul corpului ei zvelt şi solid un capot de mătase, se îndreptă spre uşă şi o deschise, în faţa ei se afla un mesager într-o uniformă gri care ţinea un plic sigilat în mână.

— O telegramă importantă pentru Señor şi Señora Martel.

Hélène luă plicul şi închise uşa. Îl deschise şi citi mesajul dinăuntru. Apoi îl citi încet încă o dată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Charles.

— Sam Roffe a murit, spuse ea. Şi zâmbi.

Capitolul 5

LONDRA. Luni, 7 septembrie, ora 2 p. m.

Clubul *White's* era situat pe strada St. James, lângă Picadilly. Construit în secolul al optsprezecelea ca un club pentru jocurile de noroc, *White's* era unul dintre cele mai vechi din Anglia şi cel mai exclusiv. Membrii clubului îşi înscriau fiii încă de la naştere pentru a-i putea face membri, lista de aşteptare fiind lungă de treizeci de ani.

Faţada clubului era simbolul discreţiei. Ferestrele mari, arcuite, dădeau spre strada St. James şi erau în aşa fel făcute încât să-i mulţumească pe cei dinăuntru mai mult decât să satisfacă curiozitatea celor de afară.

Câteva trepte duceau la intrarea principală, dar pe lângă membrii şi invitaţii lor foarte puţini oameni treceau de acea uşă. Sălile din club erau spaţioase şi impresionante, şlefuite de bogata înfăţişare a trecutului. Mobila era veche şi confortabilă – canapele de piele, etajere pentru ziare, mese de o valoare inestimabilă, fotolii tapiţate pe care au stat o jumătate de duzină de prim-miniştri. În club exista o cameră pentru jocul de table cu un cămin mare în spatele unui grătar din bronz şi o scară curbată care ducea la sala de mese de la etaj. Această sală se întindea de-a lungul întregii clădiri şi în ea se afla o masă imensă de mahon la care se puteau aşeza treizeci de persoane şi încă cinci mese pe margini. La orice masă de prânz sau cină în această cameră se găseau unii dintre cei mai influenţi oameni din lume.

Sir Alec Nichols, membru al parlamentului, era aşezat la una din mesele din colţ luând prânzul cu un invitat al său, Jon Swinton. Tatăl lui Sir Alec a fost baronet ca şi bunicul şi străbunicul lui. Toţi au fost membri ai clubului. Sir Alec era un bărbat subţire, palid, de aproape cincizeci de ani, cu o faţă aristocratică, inteligentă şi un zâmbet plăcut. Tocmai sosise cu maşina de la proprietatea lui din Gloucestershire şi era îmbrăcat într-o jachetă sport şi pantaloni largi, iar în picioare purta mocasini. Oaspetele lui avea un costum în dungi cu o cămaşă în carouri, ţipătoare, o cravată roşie şi părea cu totul nepotrivit în această atmosferă liniştită, de bogăţie.

— Chiar că ţi se face cinste aici, spuse Jon Swinton, vorbind cu gura plină, în timp ce mesteca ultima bucată dintr-un cotlet mare.

Sir Alec îl aprobă.

— Da. Lucrurile s-au schimbat de când Voltaire a spus: „Englezii au o sută de religii şi doar un singur fel de sos".

Jon Swinton ridică privirea,

— Cine-i Voltaire?

Sir Alec îi răspunse jenat.

— Un francez.

— Aha!

Jon Swinton înghiţi restul de mâncare cu o înghiţitură de vin. Puse jos cuţitul şi furculiţa şi îşi şterse buzele cu un şerveţel.

— Ei bine, Sir Alec. A venit timpul să discutăm puţin şi despre afaceri.

Alec Nichols îi spuse încet.

— V-am informat acum două săptămâni, domnule Swinton, că voi rezolva problema. Am nevoie de puţin mai mult timp.

Un chelner se apropie de ei purtând în mână o mică piramidă de cutii din lemn cu trabucuri. Le aşează cu pricepere pe masa lor.

— Nu zic nu, spuse Jon Swinton.

Examina atent inscripţiile de pe cutii, fluieră admirativ, trase afară mai multe trabuce pe care le puse în buzunarul de la piept, apoi îşi aprinse unul.

Nici chelnerul, nici Sir Alec nu au reacţionat la această încălcare a bunelor maniere. Chelnerul se aplecă în faţa lui Sir Alec şi duse cutiile la o altă masă.

— Stăpânii mei au fost foarte îngăduitori cu tine, Sir – între noi doi fie vorba, nu sunt nişte tipi simpatici atunci când se supără. Nu vrei să se dea la tine, înţelegi la ce mă gândesc?

— Nu am banii încă.

Jon Swinton râse tare.

— Ia nu te mai preface, prietene! Mama a fost o Roffe, nu? Ai o fermă de o sută de acri, o casă arătoasă în Knightsbridge, un Rolls-Royce şi un afurisit de Bentley. Deci nu trăieşti din ajutorul de şomaj.

Sir Alec privi în jurul său, îndurerat şi îi răspunse:

— Nu pot dispune cum vreau de ele. Eu…

Swinton îi făcu cu ochiul şi spuse:

— Pariez că de nevestica aia dulce poţi să dispui, nu? Are nişte ghiulele, a-ntâia, ha?

Sir Alec roşi. Numele lui Vivian pe buzele acestui tip era un sacrilegiu. Alec se gândi la Vivian aşa cum o lăsase în dimineaţa asta, dormind ca un copil. Aveau dormitoare separate, şi una dintre cele mai mari bucurii ale lui Alec Nichols era să o „viziteze” pe Vivian în dormitorul ei. Câteodată, când se trezea mai devreme, intra în camera ei în timp ce ea dormea şi pur şi simplu se holba la ea. Trează sau dormind, era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Dormea goală, iar corpul ei moale, plin de

rotunjimi, ieşea pe jumătate afară dintre cearceafuri. Era blondă, cu ochi mari, de un albastru palid, şi o piele catifelată. Vivian fusese o actriţă neînsemnată când Sir Alec o întâlnise pentru prima dată, la un bal de binefacere. Rămăsese fermecat de înfăţişarea ei, dar ceea ce-l atrăgea spre ea era felul ei de a fi natural şi spontan. Avea cu douăzeci de ani mai puţin decât Sir Alec şi o imensă poftă de viaţă. În timp ce Alec era timid şi închis în el însuşi, Vivian era foarte sociabilă şi vioaie. Alec nu reuşise să şi-o scoată din minte, dar i-au trebuit două săptămâni pentru a-şi aduna curajul de a-i telefona. Spre surprinderea şi încântarea lui, Vivian acceptă imediat invitaţia. Alec o duse la o piesă de teatru la *Old Vic* apoi la cină la *Mirabelle*. Vivian locuia într-un mic apartament, destul de jalnic, situat la subsolul unei clădiri din Notting Hill, iar când Alec o conduse acasă ea îi spuse:

— Nu vrei să intri înăuntru?

Alec rămase toată noaptea şi întreaga lui viaţă se schimbă. A fost singura dată când o femeie reuşise să-l satisfacă. Nu mai trăise niciodată o astfel de experienţă. Vivian avea un corp de zeiţă, păr auriu, mătăsos şi adâncimi umede pulsând de dorințe pe care Alec le exploră până rămase secătuit de puteri. Se excita doar gândindu-se la ea.

Şi mai era ceva. Îl făcea să râdă, îl făcea să prindă viaţă. Îşi bătea joc de Alec pentru că era timid şi greoi, şi lui îi plăcea la nebunie. Era cu ea atât de des cât îi permitea ea. Când o lua la o petrecere Vivian era întotdeauna în centrul atenţiei. Alec se simţea mândru dar gelos pe tinerii care se adunau în jurul ei, şi nu putea să nu se întrebe cu câţi dintre ei se culcase.

În serile când nu erau împreună, pentru că Vivian ieşea cu altcineva, Alec devenea nebun de gelozie. Pornea cu maşina spre apartamentul ei, o parca într-un loc ascuns şi de acolo urmărea la ce oră venea acasă şi cu cine. Alec ştia că se poartă ca un prost, dar nu se putea abţine. Era bine prins de ceva prea puternic pentru a se putea elibera.

Îşi dădea seama că Vivian nu era potrivită pentru el, că nici nu se putea pune problema căsătoriei. Era un baronet, un membru respectat al parlamentului, cu un viitor strălucit în faţa lui. Făcea parte din dinastia Roffe, era în consiliul de conducere al companiei. Vivian nu provenea dintr-un mediu care să o ajute să intre în lumea lui Alec. Tatăl şi mama ei au fost nişte mediocri artişti de music-hall, jucând în teatrele de provincie. Vivian nu avea nici un fel de educaţie, doar ceea ce prinsese de pe străzi sau din culise. Alec ştia că trăia în promiscuitate şi că era superficială. Vicleană, dar nu deosebit de inteligentă. Şi totuşi rămânea obsedat de ea. Se luptă cu sine însuşi, încercă să nu o mai întâlnească, dar nu avea sens.

Se simţea fericit lângă ea şi mizerabil fără ea. În cele din urmă îi ceru mâna pentru că trebuia, iar când Vivian acceptă, Sir Alec se extazie de fericire.

Tânăra mireasă se mută în casa familiei, veche şi frumoasă, construită de Robert Adams în Gloucestershire, un conac georgian cu coloane şi lungi alei întortocheate. Era aşezată în mijlocul unui domeniu de o sută de acri de verdeaţă, un parc de vânătoare şi pârâuri cu peşti.

Interiorul casei era ameţitor. Holul imens de la intrare avea podeaua din piatră şi pereţii din lemn pictat. Existau sfeşnice vechi, mese acoperite cu marmură şi cu încrustaţii din lemn aurit, scaune de mahon. Biblioteca avea rafturi originale, construite în secolul al optsprezecelea direct în pereţi, o pereche de mese Henry Holland şi scaune Thomas Hope. Sufrageria era o combinaţie de Hepplewhite şi Chippendale, cu un covor Wilton şi o pereche de candelabre de sticlă Waterford. O sală de mese uriaşă, la care se puteau aşeza patruzeci de oaspeţi şi o cameră de fumat. La etajul al doilea se găseau şase dormitoare, fiecare cu un cămin propriu, iar la etajul al treilea locuiau servitorii.

La şase săptămâni după ce s-a mutat în casă, Vivian îi spuse:

— Hai să plecăm de aici, Alec.

O privi nedumerit.

— Vrei să pleci la Londra pentru câteva zile?

— Vreau să mă mut înapoi în Londra.

Alec privi pe fereastră pajiştea verde unde se jucase când era copil, giganţii platani şi stejari şi îi răspunse ezitând:

— Vivian, e atât de mare liniştea aici, eu…

— Ştiu, scumpule. Tocmai asta nu pot suporta, afurisita de linişte!

Săptămâna următoare s-au întors la Londra.

*

Alec avea în oraş o casă cu patru etaje, situată în Wilton Crescent, cu o sufragerie drăguţă, un birou, o sală de mese imensă şi în spatele casei o fereastră mare dădea într-o grădină cu o cascadă, statuete şi bănci albe. La etaj se afla un dormitor magnific şi alte patru mai mici.

Vivian şi Alec au dormit împreună două săptămâni, apoi într-o dimineaţă Vivian îi spuse:

— Te iubesc, Alec, dar să ştii că sforăi. Alec nu ştia. Zău că va trebui să dorm singură. Nu te superi, aşa-i?

Alec nu se supără, dar suferi cumplit. Îi plăcea să-i simtă corpul moale în pat, lipit de al lui. Însă în adâncul sufletului Alec ştia că el nu o excita

sexual pe Vivian, aşa cum o excitau alţi bărbaţi. De aceea nu-l dorea în pat lângă ea. Aşa că spuse:

— Bineînţeles, draga mea, te înţeleg.

La insistenţele lui Alec, Vivian rămase în dormitorul mare iar el se mută într-unul din cele mici.

La început, Vivian apărea în galeria vizitatorilor din clădirea parlamentului în zilele când Alec urma să vorbească. El ridica ochii şi o privea cu o mândrie greu de descris. Era fără îndoială cea mai frumoasă dintre cele care stăteau acolo. Şi apoi veni ziua când Alec îşi încheie cuvântarea, privi spre Vivian şi văzu doar scaunul gol.

Alec se învinovăţea pe sine pentru neastâmpărul din ea. Prietenii lui erau mai în vârstă decât Vivian, prea conservatori pentru ea. O încuraja să-şi invite prietenii acasă şi îi aduse şi pe ai lui. Rezultatul a fost dezastruos.

Alec continua să-şi spună că Vivian se va linişti şi se va schimba când va avea un copil. Dar într-o zi, cumva – Alec nici nu vroia să ştie cum – Vivian făcu o infecţie vaginală şi i se extirpă uterul. Alec îşi dorise atât de mult un fiu! Vestea îl dărâmă, însă Vivian nu suferi deloc.

— Nu-ţi face probleme, scumpule, spuse ea zâmbind. Au scos incubatorul, dar au lăsat jucăria.

Alec o privi lung apoi se întoarse şi plecă.

*

Vivian adora să facă cumpărături. Cheltuia cu nepăsare pe orice, haine, bijuterii, maşini iar Alec nu avea sufletul să o oprească. Îşi spunea că crescuse în sărăcie, era flămândă după lucruri frumoase. Vroia să i le ofere. Din nefericire nu-şi putea permite. Salariul lui se consuma pe taxe. Averea lui erau acţiunile de la „Roffe şi Fiii”, dar acelea nu se puteau vinde, încercase să-i explice lui Vivian dar pe ea nu o interesa. Discuţiile de afaceri o plictiseau. Aşa că Alec o lăsă să continue.

Alec află pentru prima dată despre jocurile de noroc când Tod Michael, proprietarul clubului Tod, un tripou rău famat din Soho, trecu să-l vadă.

— Am chitanţele soţiei dumneavoastră, în valoare de o mie de lire, Sir Alec. A avut un ghinion împuţit la ruletă.

Alec rămase şocat. Plăti chitanţele şi avu o discuţie cu Vivian în acea seară.

— Nu ne putem permite, îi spuse el. Cheltuieşti mai mult decât câştig eu.

Vivian era chinuită de remuşcări.

— Îmi pare rău, îngeraş. Fetiţa a fost foarte rea.

Se apropie de el, îşi puse braţele în jurul lui, se lipi de el, iar Alec uită să mai fie supărat. Petrecu o noapte memorabilă cu ea. Acum era sigur că nu vor mai fi alte probleme.

Două săptămâni mai târziu Tod Michaels îi făcu din nou o vizită. De data asta chitanţele valorau cinci mii de lire. Alec se înfurie.

— De ce i-ai acordat credit? vru el să ştie.

— E soţia dumneavoastră, Sir Alec, îi răspunse Michaels prietenos. Cum am îndrăzni noi să o refuzăm?

— Eu… eu… va trebui să fac rost de bani, spuse Alec. Nu am atât de mulţi bani gheaţă în acest moment.

— Vă rog! Consideraţi-l un împrumut. Puteţi plăti când doriţi.

Alec suspină uşurat.

— Sunteţi foarte generos, domnule Michaels.

Abia peste o lună Alec află că Vivian jucase şi pierduse încă douăzeci şi cinci de mii de lire şi că lui i se pretindea o dobândă cu o rată de zece procente pe săptămână. Se îngrozi. Nu exista nicio modalitate ca el să adune atâţia bani. Nu avea nici măcar ce să vândă. Casele, antichităţile, maşinile, toate aparţineau companiei. Furia lui o sperie pe Vivian atât de mult, încât îi promise că nu va mai juca. Dar era prea târziu. Alec se trezi în mâinile rechinilor. Nu conta câţi bani le dădea, tot nu reuşea să-şi plătească datoria. Se ridica cu fiecare lună, în loc să devină mai mică, şi mergea aşa de aproape un an de zile.

Când huliganii lui Tod Michaels au venit pentru prima dată să-i ceară banii, Alec îi ameninţă că se va adresa poliţiei.

— Am relaţii în cele mai înalte cercuri, spuse Alec.

Bărbatul râânji.

— Eu în cele mai joase.

Acum Sir Alec se trezi aşezat la aceeaşi masă cu acest tip groaznic, fiind obligat să-şi înghită mândria şi să implore o amânare.

— Am plătit deja mai mult decât am împrumutat. Nu pot…

Swinton îi replică:

— A fost doar dobânda, Sir Alec. Încă n-ai plătit suma principală.

— Asta-i jecmăneală.

Ochii lui Swinton se întunecară.

— Îi voi transmite şefului mesajul, spuse el ridicându-se.

Alec spuse repede:

— Nu! Stai jos. Te rog.

Încet, Jon Swinton se aşează din nou.

— Nu folosi astfel de cuvinte. Ultimul care a îndrăznit, a rămas cu genunchii bătuţi în cuie.

Alec citise despre aşa ceva. Fraţii Kray inventaseră această pedeapsă pentru victimele lor. Iar oamenii cu care Alec avea de-a face erau la fel de cruzi şi barbari. Simţi cum i se ridică un nod în gât.

— Nu am vrut să spun asta, zise Alec. Doar că... eu nu mai am bani lichizi.

Swinton scutură scrumul de la trabuc în paharul de vin al lui Alec şi îi spuse:

— Ai o grămadă de bani în acţiuni, nu-i aşa? Alec, copilaş scump?

— Da, dar nu se pot vinde, nici transfera. Nu folosesc nimănui dacă compania nu devine publică.

Swinton trase din trabuc.

— Şi nu devine publică?

— Depinde de Sam Roffe. Am... am încercat să-l conving..

— Mai încearcă.

— Spune-i domnului Michaels că îşi va primi banii. Şi vă rog, nu mă mai persecutaţi.

Swinton se holbă la el.

— Te urmărim, zău? Păi, Sir Alec, mic vierme, vei ştii când vom începe să te urmărim. Grajdurile îţi vor arde şi vei mânca frigărui din carne de cal. Apoi îţi va arde şi casa. Şi poate şi soţia ta, zâmbi el. Ai mâncat vreodată păsărică de muiere friptă?

Alec păli brusc.

— Pentru Dumnezeu!

— Glumesc, îl linişti Swinton. Tod Michaels e prietenul tău. Şi prietenii se ajută între ei, nu? Discutam despre tine la întâlnirea de azi dimineaţă. Ştii ce-a zis şefu'? A zis: „Sir Alec, e un tip de treabă. Dacă nu are bani, sunt sigur că se va gândi la un alt mod de a-şi plăti datoria."

Alec se încruntă.

— Ce fel de mod?

— Ei bine, nu e chiar aşa de greu pentru cineva isteţ ca tine. Ai o mare companie de medicamente nu? Faci lucruri ca şi cocaina, spre exemplu. Fie vorba între noi, cine va ştii dacă din greşeală vei încurca nişte transporturi?

Alec îl privi cu ochii măriţi de spaimă.

— Eşti nebun. Eu... nu pot face aşa ceva.

— E surprinzător cât de multe pot face oamenii atunci când trebuie, spuse Swinton jovial. Apoi se ridică în picioare. Sau aduci banii sau îţi vom indica unde să trimiţi marfa.

Îşi stinse trabucul în farfuria lui Sir Alec.

— Transmite-i salutări lui Vivian, Sir Alec. Pa!

Jon Swinton plecă.

Sir Alec rămase singur, înconjurat de lucruri familiare, confortabile, lucruri care făceau parte din viaţa lui şi care acum erau ameninţate. Singurul obiect străin era obscenul capăt de ţigară din farfuria lui. Cum de le permisese să intre în viaţa lui? Acceptase să fie manevrat într-o poziţie în care era dominat de lumea interlopă. Iar acum ştia că vroiau mai mult decât doar bani. Banii erau doar momeala prin care l-au prins în cursă. Doreau de fapt legăturile lui cu firma de medicamente. Vor încerca să-l oblige să lucreze pentru ei. Dacă se afla că era în mâinile lor, opoziţia va face capital politic din asta. Propriul lui partid îi va cere să demisioneze. Cu tact şi în linişte. Îl vor forţa să ceară Chiltern Hundreds, un post în care i se plătea un salariu simbolic de o sută de lire pe an, plătite de Coroană. Nu puteai fi membru al parlamentului dacă te plătea Coroana sau guvernul. Aşa că lui Alec nu i se va mai permite să devină parlamentar. Motivul nu putea rămâne secret. Va ajunge ruşinea familiei. Dacă nu reuşea să facă rost de o mare sumă de bani. Discutase de mai multe ori cu Sam Roffe, cerându-i să facă compania publică, să lase acţiunile să fie cotate pe piaţă.

— Nici nu te gândi la aşa ceva, îi spusese Sam. În secunda în care vor intra în companie, vor începe să ne dea sfaturi. Şi până să ne dăm seama vor prelua consiliul şi apoi întreaga companie. Ce importanţă are pentru tine, Alec? Ai un salariu imens, un credit nelimitat. Nu ai nevoie de bani.

Pentru o clipă Alec fu tentat să-i spună cât de mare nevoie avea de bani. Dar nu avea sens. Sam Roffe era un fanatic al companiei, un om fără milă. Dacă ar fi aflat că Alec a compromis într-un fel „Roffe şi Fiii”, l-ar fi dat afară fără să clipească. Nu, Sam Roffe era ultima persoană la care ar fi apelat după ajutor.

Alec era în pragul ruinei.

*

Portarul de la recepţie se îndreptă spre masa lui Sir Alec urmat de un mesager în uniformă gri, cu un plic sigilat în mână.

— Îmi pare rău, Sir Alec, se scuză el, dar omul acesta insistă să vă predea personal un document important.

— Mulţumesc, spuse Sir Alec.

Mesagerul îi întinse plicul, iar portarul îl conduse la uşă.

Alec rămase mult timp cu plicul în mână, apoi se hotărî şi îl deschise.

Citi mesajul de trei ori apoi strânse hârtia în mână şi ochii lui se umplură de lacrimi.

Capitolul 6

NEW YORK. Luni, 7 septembrie, ora 11 a. m.

Avionul particular Boeing 707-320 se apropia de aeroportul Kennedy alunecând afară din traficul de zbor. A fost o călătorie lungă şi dificilă, iar Rhys Williams era extenuat, nu reuşise să doarmă nicio clipă. Zburase de prea multe ori cu Sam Roffe în acest avion. Prezenţa lui se simţea peste tot.

Elizabeth Roffe îl aştepta. Rhys îi trimisese o telegramă din Istanbul, anunţând-o doar că va sosi a doua zi. Ar fi putut să o informeze despre moartea tatălui ei la telefon, dar ea merita mai mult.

Avionul ajunse pe pistă îndreptându-se spre aerogara. Rhys avea foarte puţine bagaje şi fu condus rapid prin vamă. Afară, cerul era cenuşiu şi mohorât, anticipând iarna. La ieşire îl aştepta o maşină care urma să-l conducă la casa lui Sam Roffe din Long Island, unde se afla Elizabeth.

Tot timpul drumului Rhys încercă să repete în minte cuvintele pe care i le va spune pentru a atenua lovitura, dar în momentul în care Elizabeth deschise uşa uită totul. De fiecare dată când o vedea, Rhys era surprins, de frumuseţea ei. Moştenise trăsăturile frumoase ale mamei, ochii negri încadraţi de gene lungi, dese, pielea albă şi părul de un negru strălucitor. Corpul ei avea forme pline şi ferme. Acum purta o bluză de mătase crem deschisă la gât şi o fustă plisată de jerse gri iar în picioare pantofi cafenii, eleganţi. Nu mai rămăsese nicio urmă din fetiţa stângace pe care Rhys o întâlnise acum nouă ani. Elizabeth devenise o femeie inteligentă, prietenoasă, cu totul inconştientă de frumuseţea ei. Acum îi zâmbea, încântată să-l vadă.

— Intră, Rhys, spuse ea şi îl conduse în biblioteca cu pereţii acoperiţi de lambriuri de stejar. A venit şi Sam cu tine?

Nu exista nici un mod de a spune adevărul cu blândeţe. Rhys răsuflă adânc şi spuse:

— Sam a avut un accident grav, Liz.

Urmări cum îi dispare culoarea din obraji. Aştepta ca el să continue.

— A murit.

Elizabeth rămase nemişcată. Când reuşi să vorbească Rhys abia auzi ce-i spunea.

— Ce… ce s-a-ntâmplat?

— Încă nu ştim toate amănuntele. Urca pe Mont Blanc. S-a rupt

coarda de siguranţă. A căzut într-o crăpătură dintre gheţari.

— Au găsit…? întrebă ea închizând ochii pentru o clipă.

— O crăpătură fără fund.

Faţa ei se făcu albă ca varul. Rhys simţi că se întâmpla ceva cu ea.

— Liz, ţi-e rău?

Ea îi zâmbi vioaie şi îi spuse:

— Nu. Mă simt foarte bine. Nu vrei un ceai sau ceva de mâncare?

Rhys o privi uimit, vru să spună ceva, apoi înţelese. Liz era într-o stare de şoc. Vorbea tare, fără sens, iar ochii îi erau neobişnuit de luminoşi şi ficşi.

— Sam a fost un atlet grozav, spuse ea. I-ai văzut trofeele. Câştiga întotdeauna, nu-i aşa? Ştii că a mai urcat pe Mont Blanc?

— Liz…

— Bineînţeles că ştii. Doar ai fost cu el, nu-i aşa, Rhys?

Rhys o lăsă să vorbească, să se anestezieze singură împotriva durerii, să-şi construiască o armură de cuvinte care să îndepărteze momentul în care va trebui să facă faţă suferinţei. Pentru o clipă, în timp ce o asculta, îşi aminti de fetiţa vulnerabilă pe care o cunoscuse, prea sensibilă şi timidă pentru a se putea proteja de realitatea brutală. Acum era periculos de agitată şi încordată şi fragilitatea ei îl îngrijorau pe Rhys.

— Dă-mi voie să chem un doctor, spuse el. Îţi poate da ceva…

— Oh, nu. Mă simt foarte bine. Dacă nu te superi, aş vrea să mă întind puţin. Sunt cam obosită.

— Vrei să rămân cu tine?

— Mulţumesc. Nu va fi nevoie.

Îl conduse până la uşă şi când el se pregăti să intre în maşină se auzi strigat.

— Rhys!

Se întoarse.

— Mulţumesc că ai venit.

Isuse Cristoase!

După plecarea lui Rhys Williams, Elizabeth Roffe rămase ore întregi în pat, privind ţintă tavanul, urmărind formele schimbătoare pictate de soarele palid al lui septembrie.

Şi durerea veni. Nu luase nici un calmant, pentru că îşi dorea suferinţa, i-o datora lui Sam. Va fi în stare să o suporte, pentru că era fiica lui. Aşa că rămase întinsă în pat, toată ziua şi toată noaptea, fără să se gândească la nimic şi în acelaşi timp gândindu-se la toate, amintindu-şi, retrăind trecutul. Râse şi plânse şi îşi imagină că era o stare de isterie. Nu avea importanţă. Nu o auzea nimeni. În mijlocul nopţii, i se făcu brusc

foame şi coborî în bucătărie unde devoră un sandvici mare, apoi vomă. Nu se simţea cu nimic mai bine. Durerea rămânea la fel de puternică. Parcă toţi nervii îi erau pe jăratic. Mintea ei continua să se întoarcă în trecut, trecutul petrecut alături de tatăl ei. Prin fereastra de la dormitor urmări cum răsare soarele. Puţin mai târziu unul dintre servitori bătu la uşă dar Elizabeth nu avea nevoie de nimic. Telefonul sună iar inima ei tresări şi întinse mâna să apuce receptorul gândindu-se: e Sam! Apoi îşi aminti şi îşi retrase mâna.

Nu-i va mai telefona niciodată. Nu-i va mai auzi vocea. Nu-l va mai vedea.

O crăpătură fără sfârşit. Fără sfârşit.

Elizabeth rămase întinsă, lăsând trecutul să o cuprindă, amintindu-şi totul.

Capitolul 7

Naşterea lui Elizabeth Rowane Roffe a fost o dublă tragedie. Cea mai mică a fost că mama ei a murit pe masa de operaţie. Cea mare, că a născut o fetiţă.

Timp de nouă luni de zile până a ieşit din bezna pântecului mamei ei, Elizabeth a fost cel mai aşteptat copil din lume, moştenitor al unui imperiu colosal, gigantul multimilionar, compania *„Roffe şi Fiii”.*

Patricia, soţia lui Sam Roffe, era o brunetă de o frumuseţe excepţională. Multe femei au încercat să se mărite cu Sam Roffe, datorită poziţiei lui în societate, prestigiului şi averii lui. Patricia se căsătorise cu el pentru că se îndrăgostise. Se dovedi a fi cel mai greşit motiv. Sam Roffe căutase un aranjament pentru afacerile lui, iar Patricia se potrivea perfect cu pretenţiile lui. Sam nu avea nici timpul, nici temperamentul necesar pentru a fi un om al familiei. Nu exista loc în viaţa lui pentru nimic altceva decât pentru *„Roffe şi Fiii”.* Se dedicase în mod fanatic companiei şi aştepta acelaşi lucru din partea celor din jurul său. Patricia era importantă pentru el doar prin contribuţia pe care şi-o aducea la imaginea companiei. Până când ea realiză ce fel de căsătorie făcuse, era deja prea târziu. Sam o distribuise într-un rol şi ea îl juca strălucit. Era gazda perfectă, era soţia perfectă. Nu primea iubire din partea soţului ei şi cu timpul învăţă să nici nu o mai ofere. Îl servea pe Sam şi ajunsese o angajată a firmei ca oricare secretară. Era de serviciu douăzeci şi patru de ore pe zi, pregătită să plece oriunde Sam avea nevoie de ea, capabilă să fie animatoarea unui mic grup de conducători ai lumii sau să servească o cină de specialităţi la peste o sută de persoane şi asta chiar dacă afla doar cu o zi înainte, cu feţe de masă apretate şi bogat brodate, pahare strălucitoare din cristal de Baccarat, tacâmuri de argint. Patricia era unul din bunurile companiei, o investiţie netrecută pe nicio listă. Se străduia să rămână frumoasă, făcea exerciţii de gimnastică şi ţinea un regim spartan. Avea o ţinută perfectă, hainele ei erau create de Norell la New York, Chanel la Paris, Hartnell la Londra şi tânăra Sybil Connolly la Dublin. Bijuteriile ei le inventa Jean Schlumberger în Bulgaria. Viaţa ei era încărcată, plină, lipsită de bucurii şi iubire. Rămânând însărcinată, lucrurile se schimbaseră.

Sam Roffe era ultimul din dinastia Roffe şi Patricia ştia cu câtă disperare îşi dorea un fiu. Se baza pe ea. Şi acum ea ajunsese regina-mamă, ocupată cu bebeluşul din pântecul ei, tânărul prinţ care într-o zi va moşteni împărăţia. Când Patricia fu dusă în sala de naşteri, Sam îi apucă

mâna şi îi spuse: mulţumesc.

Treizeci de minute mai târziu murea de embolie şi singurul lucru bun în moartea ei a fost că nu a ştiut că şi-a dezamăgit soţul.

Sam Roffe îşi făcu loc pentru înmormântarea soţiei în agenda lui de lucru cumplit de încărcată, apoi îşi îndreptă atenţia spre problema fetiţei.

La o săptămână după ce s-a născut, Elizabeth a fost dusă acasă şi pusă în braţele unei doici, prima dintr-o lungă serie de doici şi guvernante. În primii cinci ani de viaţă, Elizabeth îşi văzu foarte rar tatăl. Era ca o pată întunecată care mereu sosea şi pleca. Sam călătorea tot timpul şi Elizabeth era o pacoste pe care trebuia s-o care după el, ca pe un bagaj în plus. Într-o lună Elizabeth se trezea trăind la proprietatea din Long Island care avea alei de bowling, teren de tenis şi piscină. Câteva săptămâni mai târziu, bona îi împacheta hainele şi zbura cu avionul la vila din Biaritz. Aici erau cincizeci de camere, treizeci de acri de pământ şi Elizabeth se rătăcea tot timpul.

În plus, Sam Roffe mai deţinea un apartament luxos în Beekman Place şi o vilă pe Costa Smeralda în Sardinia. Elizabeth călătorea în toate aceste locuri manevrată din casă în apartament şi apoi în vilă, şi crescu înconjurată de eleganţă şi bogăţie. Dar se simţea tot timpul ca o străină care intrase din greşeală la o petrecere frumoasă organizată de necunoscuţi lipsiţi de iubire.

Pe măsură ce creştea începu să-şi dea seama ce înseamnă a fi fiica lui Sam Roffe. Era o victimă a companiei exact ca şi mama ei. Dacă nu avea o viaţă de familie asta se datora faptului că nu exista familie, doar nişte înlocuitori care lucrau pe bani şi figura distantă a bărbatului care îi era tată, care nu părea deloc interesat de ea ci doar de companie. Patricia fusese capabilă să accepte situaţia dar pentru copilul ei viaţa era o tortură. Elizabeth simţea că nimeni nu o doreşte, nimeni nu o iubeşte şi nu ştia cum să facă faţă disperării din ea; ajunsese să creadă că era vina ei că nimeni nu o iubea. Încerca cu înverşunare să câştige afecţiunea tatălui ei. Când începu şcoala, obişnuia să-i facă în clasă desene şi acuarele copilăreşti, scrumiere înclinate pe care le păstra cu străşnicie aşteptând ca tatăl ei să se întoarcă din călătoriile sale ca să-i facă o surpriză, să-l mulţumească, să-l audă spunându-i: sunt foarte frumoase, Elizabeth. Eşti foarte talentată.

Când el venea acasă, Elizabeth îi oferea cadourile ei, iar tatăl său, după ce le arunca o privire absentă, clătina din cap spunând:

— Niciodată nu vei ajunge un artist, nu-i aşa?

Câteodată Elizabeth se trezea în mijlocul nopţii şi cobora scările în spirală ale apartamentului lor din Beekman Place şi trecând prin holul

mare cât o peşteră, intra în biroul tatălui ei. Păşea în camera goală de parcă ar fi intrat într-un lăcaş sfânt. Aceasta era camera lui unde lucra şi semna documente importante, de unde îşi conducea imperiul. Se apropia de masa enormă acoperită cu piele şi îşi freca mâinile de ea. Apoi se aşeza în scaunul de piele din spatele mesei. Aici se simţea lângă tatăl ei. Ca şi cum dacă ar fi fost în acelaşi loc, dacă ar fi stat în acelaşi scaun ar fi putut deveni o parte din el. Purta cu el conversaţii imaginare, iar el asculta interesat şi atent în timp ce ea îşi golea sufletul în faţa lui. Într-o noapte pe când ea stătea la biroul lui, în întuneric, luminile s-au aprins brusc. Tatăl ei apăru în pragul uşii O privi pe Elizabeth aşezată în scaunul lui, îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte şi spuse:

— Ce faci aici singură în întuneric?

Apoi o luă în braţe şi o duse sus în patul ei, iar Elizabeth rămase trează toată noaptea gândindu-se la cum o ţinuse tatăl ei.

După aceea Elizabeth cobora în fiecare noapte în biroul lui aşteptând ca el să vină, dar el nu mai apăru niciodată.

Nimeni nu discutase cu Elizabeth despre mama ei, însă exista un portret al Patriciei Roffe, frumos pictat, în sala de primire şi ea obişnuia să-l privească ore în şir. Apoi se întorcea spre oglindă. Urâtă. I s-au fixat proteze pentru dinţi şi arăta ca un balaur. Nu-i de mirare că nu-i pasă de mine, se gândea Elizabeth.

De la o zi la alta deveni foarte gurmandă şi începu să se îngraşe. Pentru că ajunsese să descopere un adevăr minunat: dacă era grasă şi urâtă nimeni nu se va aştepta să semene cu mama ei.

La doisprezece ani urma cursurile unei şcoli particulare, foarte selecte din East Side, Manhattan. Sosea la şcoală într-un Rolls-Royce, intra în clasă, se aşeza, retrasă şi tăcută, ignorând pe toată lumea din jurul ei. Niciodată nu a ridicat mâna să răspundă la o întrebare. Şi când era întrebată, părea că habar n-are ce i se cere. În curând profesorii ei s-au obişnuit să o lase în pace. Discutau despre Elizabeth între ei şi erau în unanimitate de acord că este cel mai răsfăţat copil pe care l-au văzut vreodată. Într-un raport confidenţial prezentat directoarei, diriginta lui Elizabeth a scris:

„Nu am reuşit să facem nici un progres în privinţa elevei Elizabeth Roffe. Se ţine la distanţă de colegii ei şi refuză să participe la activităţile din clasă. Nu şi-a făcut nici un prieten în şcoală. Notele ei sunt nesatisfăcătoare dar este greu de spus dacă aceasta se datorează faptului că nu depune nici un efort sau pentru că este incapabilă să înveţe. Este arogantă şi egoistă. Dacă nu ar fi vorba despre tatăl ei care este unul din principalii binefăcători ai şcolii, v-aş recomanda să o daţi afară.”

*

Raportul era foarte departe de realitate. Adevărul era că Elizabeth Roffe nu avea nici un scut, nicio armură împotriva cumplitului sentiment de singurătate care o domina. Era adânc conştientă de lipsa ei de merite şi îi era frică să-şi facă prieteni, temându-se că aceştia vor descoperi cât de fără valoare şi antipatică este ea. Nu era arogantă, era doar patologic de timidă. Simţea că nu aparţine aceleiaşi lumi în care trăia tatăl ei. Nu-şi găsea locul nicăieri. Detesta să fie dusă la şcoală în Rolls-Royce pentru că era sigură că nu merita. În clasă ştia toate răspunsurile, dar nu îndrăznea să vorbească, pentru a nu atrage atenţia asupra ei. Îi plăcea să citească şi rămânea trează până noaptea târziu devorând cărţi. Obişnuia să viseze cu ochii deschişi şi oh! ce fantezii încântătoare îi treceau prin cap! Era la Paris cu tatăl ei şi se plimbau prin Bois într-o caleaşca trasă de cai, el o ducea în biroul lui, o sală imensă cam cât catedrala Saint Patrick şi diferiţi funcţionari intrau cu hârtii la semnat, dar el îi alunga şi spunea: „Nu vedeţi că sunt ocupat acum? Vorbesc cu fiica mea, Elizabeth.”

Ea şi tatăl ei schiau în Elveţia, coborând pe o pantă abruptă, unul lângă celălalt, iar vântul îngheţat se năpustea spre ei, el cădea brusc şi striga de durere pentru că îşi rupsese un picior iar ea îi spunea „Nu-ţi face probleme, tată! Am eu grijă de tine.” Pornea singură până la spital şi spunea „Repede, tata este rănit” şi o duzină de bărbaţi în halate albe îl duceau într-o ambulanţă strălucitoare, ea era pe patul lui şi îl hrănea (probabil că avea braţul rupt, nu piciorul), mama ei intra în cameră, era încă în viaţă, iar tatăl ei îi spunea: „Nu te pot primi acum, Patricia. Elizabeth şi cu mine avem de discutat.”

Sau erau în vila lor splendidă din Sardinia, servitorii erau plecaţi şi Elizabeth îi pregătea cina. El mânca din tot ce îi gătea, ea şi îi spunea „Eşti o bucătăreasă mult mai bună ca mama ta, Elizabeth.”

Scenele pe care şi le imagina cu tatăl ei se terminau toate la fel. Se auzea soneria, un bărbat înalt care îl domina pe tatăl ei intra în cameră, venind să o implore pe Elizabeth să se mărite cu el, iar tatăl ei o ruga: „Elizabeth, nu mă părăsi. Am nevoie de tine”.

Şi ea era de acord să rămână.

Dintre toate casele în care îşi petrecuse copilăria, vila din Sardinia îi era cea mai dragă. Nu era cea mai mare, dar era cea mai colorată, cea mai prietenoasă. Şi Sardinia o încânta pe Elizabeth. Era o insulă tulburătoare, înconjurată de stânci, situată cam la 250 kilometri de coasta italiană, cu un peisaj ameţitor de munţi, mare şi pământ acoperit de

verdeaţă. Enormele ei stânci vulcanice au fost aruncate afară cu mii de ani în urmă, litoralul vast se întindea cât vedeai cu ochii, iar Marea Tireniană înrăma insula ca un chenar albastru.

Pentru Elizabeth insula avea propriile ei miresme, mirosea briza dinspre mare şi pădurile, se simţea mirosul *macchiei* albe şi galbene, legendara floare pe care Napoleon o iubise atât de mult. Apoi erau tufişurile *corbeccola,* înalte de aproape doi metri şi care aveau un fruct roşu cu un gust asemănător fragilor, *guarcias*, stejari gigantici a căror scoarţă era exportată pe continent pentru a se face dopuri pentru sticlele de vin.

Îi plăcea să asculte stâncile care cântau, misterioşii bolovani gigantici cu găuri în ei. Când suflau vânturile prin găuri, stâncile emiteau un sunet sinistru, tăios, ca un bocet al sufletelor pierdute.

Şi vânturile suflau mereu. Elizabeth crescu cunoscându-le pe fiecare. *Mistralul, ponente, tramontane, grecate* şi *levante*. Vânturi blânde şi vânturi aprige. Şi apoi mai era temutul *scirocco*, vântul cald care venea din Sahara.

Vila familiei Roffe era aşezată pe Costa Smeralda, deasupra portului Cervo, sus pe o stâncă de unde se vedea marea, înconjurată de ienuperi şi măslini sălbatici cu fructe amare. Priveliştea portului îţi tăia respiraţia, iar în jurul lui, presărate pe dealurile verzi, o adunătură de case tencuite şi de pietre amestecate într-o nebunie de culori semănând cu desenul unui copil.

Vila era tencuită în ipsos şi avea înăuntru grinzi de ienupăr, imense. Era construită pe mai multe nivele, cu camere mari, confortabile, fiecare cu un balcon şi un cămin propriu. Sufrageria şi sala de mese aveau pereţi din sticlă care ofereau o privelişte panoramică a insulei. O scară ducea la cele patru dormitoare de la etaj. Mobila se asorta perfect cu împrejurimile. Mese lungi, rustice, bănci, scaune de paie, uşoare. La ferestre atârnau draperii cu ciucuri din lână albă care fuseseră ţesute de mână pe insulă, iar podelele erau decorate cu faianţă din Sardinia şi Toscana. Băile şi dormitoarele aveau pe jos carpete locale din lână, colorate în mod tradiţional cu vopsele-vegetale. Casa scânteia de picturi, o combinaţie de impresionişti francezi, maeştri italieni şi pictori naivi Sardo. La intrare atârnau portretele lui Samuel Roffe şi a Tereniei Roffe, strămoşii lui Elizabeth.

Locul pe care Elizabeth îl iubea cel mai mult în casă era camera din turn aflată sub acoperişul înclinat. Se ajungea la ea pe o scară îngustă de la etajul al doilea şi Sam Roffe o folosea ca birou, înăuntru se găsea o masă mare şi un scaun rotativ. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi de cărţi şi

hărţi, cea mai mare parte aparţinând imperiului Roffe. Uşile de sticlă dădeau într-un mic balcon construit deasupra unei stânci verticale şi de acolo priveliştea făcea să-ţi stea inima în loc.

În acea casă, când avea treisprezece ani, Elizabeth descoperi originea familiei ei şi pentru prima dată în viaţa ei simţi că aparţine cuiva, că era o parte din ceva.

*

Totul a început în ziua când Elizabeth a găsit Cartea. Tatăl ei plecase la Olbia iar Elizabeth plimbându-se prin casă, ajunsese la camera turn. Nu o interesau cărţile de pe rafturi, pentru că aflase demult că erau volume tehnice despre produse farmaceutice, despre corporaţii multinaţionale şi legi internaţionale. Stupide şi plictisitoare. Câteva erau manuscrise rare şi acestea erau păstrate sub sticlă. Exista un volum de medicină în latină intitulat „*Circa Instants*” scris în Evul Mediu şi un altul „*De Materia Medica*”. Pentru că Elizabeth studia latina la şcoală era curioasă să vadă unul din aceste volume, aşa că deschise cutia de sticlă. În spatele lor, bine ascuns, se afla un alt volum.

Elizabeth îl scoase afară. Era gros, legat în piele roşie, şi nu avea nici un titlu. Intrigată, Elizabeth îl deschise. Şi parcă i se deschise o uşă spre o altă lume. Era biografia strămoşului ei, Samuel Roffe, scrisă în engleză şi tipărită pe foi veline. Nu exista autor sau dată, iar Elizabeth era sigură că volumul trebuie să aibă mai mult de o sută de ani, pentru că paginile erau îngălbenite de vreme. Dar nu asta avea importanţă..

Povestea dinăuntru era importantă, povestea care dădea viaţă portretelor care atârnau pe pereţii de la intrare. Elizabeth văzuse acele picturi de sute de ori: un bărbat şi o femeie din alte vremuri, îmbrăcaţi în haine ciudate. Bărbatul nu era frumos, dar chipul lui arăta putere şi inteligenţă. Avea părul blond, pometi înalţi slabi şi ochi albaştri strălucitori şi ageri. Femeia era o frumuseţe. Păr negru, trăsături perfecte şi ochi de cărbune. Purta o rochie de mătase albă şi o mantie pe spate. Doi străini care nu însemnau nimic pentru Elizabeth.

Acum însă, singură în camera din turn, citind Cartea, pentru ea Samuel şi Terenia Roffe se trezeau la viaţă. Elizabeth simţi că este dusă înapoi în timp, că trăieşte în ghetoul din Cracovia în anul 1853, împreună cu Samuel şi Terenia. Citind pagină cu pagină, Elizabeth află că străMoşul ei, Samuel, fondatorul companiei „Roffe şi Fiii” a fost un romantic şi un aventurier.

Şi un ucigaş.

Capitolul 8

Cea mai timpurie amintire a lui Samuel Roffe, citi Elizabeth, era uciderea mamei lui în pogromul din 1855 când Samuel avea cinci ani. Se ascunsese în pivniţa unei mici case de lemn pe care familia Roffe o împărţea cu alte familii din ghetoul din Cracovia. Când zarva de pe străzi s-a potolit în sfârşit, după multe ore chinuitoare, singurul sunet care se mai auzea era plânsul supravieţuitorilor. Samuel îşi părăsi cu frică ascunzătoarea şi porni pe străzile ghetoului să-şi caute mama. Băiatului i se păru că întreaga lume era în flăcări. Cerul era roşu de la clădirile din lemn aprinse care ardeau de ambele părţi şi peste tot se vedeau nori groşi de fum. Bărbaţi şi femei îşi căutau înnebuniţi familiile sau încercau să-şi salveze magazinele, casele şi puţinele lucruri pe care le posedau. În Cracovia, la mijlocul secolului al nouăsprezecelea exista o brigadă de pompieri, dar era interzisă evreilor. Aici, în ghetoul situat la marginea oraşului, trebuiau să se lupte cu focul folosindu-se doar de apa pe care o scoteau din fântâni şi o mulţime de oameni îşi trimiteau găleţile cu apă din mână în mână pentru a stinge flăcările. Samuel văzu moarte oriunde îşi întorcea capul, corpuri mutilate de bărbaţi şi femei, azvârliţi ca nişte păpuşi rupte; femei şi copii dezbrăcaţi şi violaţi, sângerând şi gemând.

Samuel o găsi pe mama lui întinsă pe stradă, inconştientă, cu faţa plină de sânge. Copilul îngenunche lângă ea şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Mamă!

Ea deschise ochii, îl văzu şi încercă să vorbească, însă Samuel ştia că era pe moarte. Vroia cu disperare să o salveze, dar nu-şi dădea seama cum şi în timp ce îi ştergea sângele de pe faţă, îşi dădu seama că era prea târziu.

Apoi Samuel urmări cum groparii sapă cu grijă pământul de sub corpul mamei lui; era îmbibat de sângele ei şi conform Scripturii trebuia îngropat împreună cu ea pentru a se putea întoarce la Dumnezeu întreagă.

În acel moment Samuel se hotărî să se facă doctor.

Familia Roffe locuia împreună cu alte opt familii într-o casă de lemn îngustă cu trei etaje. Tânărul Samuel trăia într-o cameră mică cu tatăl lui şi mătuşa Rachel; niciodată în viaţa lui nu avusese o cameră proprie, nu dormise şi nu mâncase singur. Nu-şi amintea să fi existat un moment când să nu fi auzit voci în jurul lui, dar Samuel nu râvnea la un loc al lui pentru

că nici nu ştia că există aşa ceva. Întotdeauna trăise într-un labirint aglomerat.

În fiecare seară Samuel şi rudele lui ca şi prietenii săi erau încuiaţi în ghetou de arieni, aşa cum evreii îşi închideau în ţarc caprele, vacile şi găinile.

La apusul soarelui porţile imense din lemn masiv erau închise şi încuiate cu o cheie mare de fier. La răsăritul soarelui se deschideau din nou, iar negustorilor evrei li se permitea să intre în Cracovia, ca să-şi facă afacerile cu arienii, dar erau obligaţi să se întoarcă în ghetou înainte ca soarele să apună:

Tatăl lui Samuel venea din Rusia, fugind de un progrom din Kiev şi se oprise în Cracovia unde îşi întâlnise soţia. Era un bărbat gârbovit, cărunt, cu faţa obosită şi plină de riduri, un negustor ambulant de mărunţişuri care vindea pe străzile înguste ale ghetoului articole de galanterie, podoabe fără valoare şi unelte. Micuţului Samuel îi plăcea să hoinărească pe străzile cârpite cu piatră, aglomerate şi pline de freamăt. Îl încânta mirosul pâinii proaspăt coapte amestecat cu cel al peştelui prăjit, al fructelor, al rumeguşului şi al pielii. Îl amuzau strigătele comercianţilor ambulanţi care îşi prezentau marfa şi tonul jignit, supărat, al femeilor care se târguiau cu ei. Comercianţii ambulanţi vindeau o varietate uluitoare de mărfuri: pânzeturi şi dantelă, ţesături groase şi subţiri, piei şi cărnuri, legume şi ace de cusut, săpun şi pui jumuliţi, lumânări şi nasturi, siropuri şi pantofi.

În ziua când Samuel împlini doisprezece ani, tatăl lui îl luă cu el în oraş pentru prima dată. Ideea de a trece de porţile interzise, de a vedea Cracovia, locul unde trăiau arienii, îl umplu de emoţie şi nerăbdare.

La ora şase dimineaţa, Samuel, îmbrăcat în singurul lui costum, aştepta în întuneric lângă tatăl său în faţa porţilor imense, înconjurat de o mulţime zgomotoasă, bărbaţi cu furgonete, cărucioare şi remorci. Aerul era rece şi proaspăt, iar Samuel se cuibări mai bine în vestonul său făcut din lână. I se păru că au trecut ore întregi până când un soare portocaliu îşi făcu apariţia la orizont, iar mulţimea răbdătoare începu să se mişte. Câteva momente mai târziu, porţile de lemn se deschiseseră încet şi negustorii se revărsară prin ele ca un şuvoi de furnici, îndreptându-se spre oraş.

Pe măsură ce se apropiau de oraşul minunat, fabulos, inima lui Samuel bătea tot mai tare. În faţa lui se vedeau fortificaţiile care se înălţau deasupra Vistulei. Apucă mai strâns mâna tatălui său. Se afla într-adevăr în Cracovia, în mijlocul temuţilor *goyimi*, oamenii care îi închideau în fiecare seară. Arunca priviri scurte, speriate spre feţele trecătorilor şi se

minuna cât de diferit arătau. Nu purtau *payves*, şuviţe de păr de-a lungul urechilor şi nici *bekeches*, vestoane lungi, negre, iar cei mai mulţi erau fără barbă. Samuel şi tatăl lui s-au plimbat pe Plante spre Rynek, piaţa plină de freamăt, au trecut de biserica cu turnuri gemene, Sfânta Măria. Samuel nu mai văzuse niciodată atâta splendoare. Noua lume era plină de minunăţii. În primul rând, sentimentul excitant al libertăţii şi al spaţiului care-i tăia respiraţia. Casele de pe străzi erau separate una de alta şi nu înghesuite, iar cele mai multe aveau o mică grădină în faţă. Cu siguranţă, îşi zise Samuel, toţi cei din Cracovia erau milionari.

Samuel îl însoţi pe tatăl lui la mai mulţi furnizori, de la care cumpără mărfuri pentru comerţul său. Când căruciorul se umplu, el şi băiatul se întorseseră spre ghetou.

— Nu mai putem rămâne puţin? îl rugă Samuel.

— Nu, fiule. Trebuie să mergem acasă.

Samuel nu vroia să meargă acasă. Ieşise din ghetou pentru prima dată în viaţa lui şi era cuprins de o exaltare atât de puternică, încât aproape se sufoca. Existau oameni care puteau trăi aşa, liberi să se plimbe pe unde vroiau, liberi să facă ce vroiau… De ce nu se născuse şi el în afara porţilor? Dar imediat se ruşina pentru gândurile lui neloiale.

În noaptea aceea, Samuel rămase treaz mult timp, gândindu-se la Cracovia, la casele frumoase cu flori şi grădini verzi. Trebuia să găsească un mod de a fi liber. Ar fi vrut să discute cu cineva despre ce simţea, dar nu era nimeni care să-l înţeleagă.

*

Elizabeth puse jos Cartea, se lăsă pe spate şi încercă să-şi imagineze singurătatea lui Samuel, exaltarea şi nemulţumirea lui.

Începând cu acel moment, Elizabeth se identifică cu el, simţind că este o parte din trecut, iar trecutul o parte din ea. Sângele lui curgea şi în venele ei. O domina un simţământ ameţitor; aparţinea unei lumi deosebite.

Auzi maşina tatălui ei oprind în faţa vilei şi puse Cartea la locul ei. Nu reuşi să o mai citească cât timp rămase în Sardinia, însă când se întoarse la New York Cartea era ascunsă în geamantanul ei.

Capitolul 9

După vremea călduroasă din Sardinia, New York-ul părea a fi Siberia. Străzile erau acoperite de zăpadă şi noroi, iar vântul care bătea dinspre East River era glacial; lui Elizabeth nu-i păsa. Trăia în Polonia, într-un alt secol, urmărind cu sufletul la gură aventurile lui Samuel Roffe. În fiecare după-amiază întorcându-se de la şcoală, Elizabeth se grăbea să ajungă în camera ei, încuia uşa şi scotea Cartea. Se gândise să o comenteze cu tatăl ei, dar se temea că i-o va lua.

Într-un mod neaşteptat şi minunat, bătrânul Samuel îi dădu curaj să înfrunte singurătatea. Lui Elizabeth i se părea că ei doi se aseamănă foarte mult. Samuel fusese şi el un singuratic. Nu avea cu cine vorbi. Ca şi mine, îşi zise Elizabeth. Şi pentru că erau aproape de aceeaşi vârstă – deşi îi despărţea un secol – Elizabeth se identifică cu el.

*

Samuel vroia să devină doctor.

Doar trei doctori aveau permisiunea să se îngrijească de miile de oameni îngrămădiţi între hotarele ghetoului, lipsit de igienă şi plin de epidemii; şi dintre cei trei cel mai prosper era doctorul Zeno Wal. Casa lui se ridica lângă vecinii mai săraci ca un castel în mijlocul unei mahalale. Avea trei etaje şi prin ferestre se vedeau perdele albe, curate şi apretate, o mobilă lustruită şi elegantă. Samuel şi-l imagină pe doctor înăuntru tratându-şi pacienţii, ajutându-i, vindecându-i; făcând ceea ce Samuel tânjea să facă şi el. Cu siguranţă, dacă cineva ca doctorul Wal s-ar fi interesat de el, îşi zicea Samuel, l-ar fi putut ajuta să devină doctor. Dar pentru Samuel doctorul Wal era la fel de inaccesibil ca şi arienii care locuiau în Cracovia, în afara zidului interzis.

Din când în când Samuel îl zărea pe doctorul Wal trecând pe stradă, discutând înfocat cu câte un coleg de al lui. Într-o zi, plimbându-se prin faţa casei Wal, uşa de la intrare se deschise şi doctorul ieşi împreună cu fiica lui. Era cam de vârsta lui Samuel şi cea mai frumoasă fiinţă pe care el o văzuse vreodată. În momentul în care Samuel o privi, ştiu că ea va fi soţia lui. Nu-şi dădea seama cum îi va reuşi acest miracol însă era convins că trebuie să încerce.

De atunci, în fiecare zi, Samuel găsea câte un motiv pentru a se apropia de casa ei, sperând să o revadă.

Într-o după-amiază, rătăcind pe lângă casă, Samuel auzi acordurile unui pian şi ştiu că ea este cea care cântă. Trebuia să o vadă. Privind în jur ca să fie sigur că nu-l observă nimeni, se apropie de clădire. Muzica venea de sus, chiar de deasupra capului său. Samuel făcu un pas înapoi, studiind pereţii. Existau destule locuri de apucat cu mâna pentru a se putea căţăra şi fără nicio clipă de ezitare porni în sus. Etajul al doilea era mult mai sus decât îşi închipuise el şi până să ajungă la fereastră se afla deja la peste trei metri de pământ. Privi în jos şi simţi cum îl cuprinde ameţeala. Muzica se auzea mai puternic acum şi parcă ea cânta pentru el. Întinse mâna şi se trase lângă fereastră. Încet îşi ridică faţa astfel încât să poată vedea peste pervaz. Se trezi privind într-un salon splendid mobilat. Fata era aşezată în faţa unui pian alb – auriu, cântând, iar în spatele ei, citind o carte într-un fotoliu confortabil, se afla doctorul Wal. Samuel nu-l băgă în seamă. Nu avea ochi decât pentru imaginea superbă de la câţiva paşi în faţa lui. O iubea! Va face ceva neobişnuit şi îndrăzneţ pentru ca ea să se îndrăgostească de el. Vai, Samuel era atât de prins de fanteziile lui încât îşi pierdu echilibrul şi căzu în gol. Strigă şi văzu două chipuri uimite înainte de a plonja la pământ.

Se trezi pe masa de operaţii a doctorului Wal, în cabinetul lui spaţios dotat cu dulăpioare de medicamente şi o mulţime de aparate chirurgicale. Doctorul Wal îi pusese sub nas o bucată de vată ce mirosea îngrozitor.

— Aşa-i mai bine, spuse doctorul Wal. Ar trebui să îţi scot creierul, dar mă îndoiesc că ai unul. Ce plănuiai să furi, băiete?

— Nimic, îi răspunse Samuel indignat.

— Cum te numeşti?

— Samuel Roffe.

Degetele doctorului îi cercetau încheietura mâinii drepte, iar băiatul ţipă din cauza durerii.

— Hm. Ţi-ai rupt încheietura, Samuel Roffe. Poate ar trebui să chemăm poliţia să o pună la loc.

Samuel oftă. Se gândi la ce s-ar întâmpla dacă poliţia l-ar duce acasă. Mătuşa Rachel ar fi distrusă; tatăl lui l-ar omorî. Dar, ceea ce era mult mai important, cum va mai putea spera acum să câştige mâna fiicei doctorului Wal? Era un criminal, un om marcat. Simţi o smucitură bruscă, cumplit de dureroasă la încheietura mâinii şi îl privi pe doctor şocat.

— Acum e în regulă, spuse doctorul Wal. Ţi-am pus-o la loc. Apoi începu să-i pună o atelă pe mână. Locuieşti în împrejurimi, Samuel Roffe?

— Nu, domnule.

— Nu te-am mai văzut dând târcoale casei?

— Ba da, domnule.

— De ce?

De ce? Dacă îi spunea adevărul ar fi râs de el.

— Vreau să ajung doctor, îi scăpă lui Samuel fără să se poată abţine.

Doctorul Wal se uită la el înmărmurit.

— De aceea te-ai urcat pe zidul casei ca un hoţ? Samuel se trezi că îi spune toată povestea. Începu cu mama lui care murise pe străzi, îi povesti despre tatăl lui, despre vizita la Cracovia şi nemulţumirea de a fi închis între zidurile ghetoului ca un animal. Îi mărturisi şi ce simţea pentru fiica lui. Îi spuse totul, iar doctorul îl asculta în tăcere. Chiar şi pentru urechile lui Samuel povestea suna destul de ridicol; când termină, şopti:

— Mie… Îmi pare rău.

Doctorul Wal îl privi mult timp, apoi îi spuse:

— Şi mie îmi pare rău. Pentru tine, pentru mine, pentru noi toţi. Fiecare om este un prizonier, dar cea mai mare ironie a soartei este să fii prizonierul unui alt om.

Samuel ridică ochii, nedumerit.

— Nu înţeleg, domnule.

Doctorul suspină.

— Într-o zi vei înţelege.

Se ridică şi se îndreptă spre biroul lui, alese o pipă pe care o umplu metodic şi încet.

— Mă tem că este o zi proastă pentru tine, Samuel Roffe.

Cu un chibrit îşi aprinse pipa, apoi suflă în el şi se întoarse spre băiat:

— Nu pentru că ţi-ai rupt încheietura. Se va vindeca. Dar va trebui să-ţi fac ceva care nu se va vindeca atât de repede.

Samuel îl privi atent cu ochii mari. Doctorul Wal se aşeză lângă el şi când începu să vorbească vocea lui era foarte blândă.

— Foarte puţini oameni au un vis al lor. Tu ai două Şi mă tem că va trebui să le distrug pe amândouă.

— Eu nu…

— Ascultă-mă atent, Samuel. Nu vei putea niciodată să ajungi doctor – nu în lumea în care trăim noi. Doar trei dintre noi au permisiunea de a practica medicina în ghetou. Sunt foarte mulţi doctori pricepuţi aici, care aşteaptă ca unul dintre noi să se retragă sau să moară pentru a-i putea lua locul. Nu ai nicio şansă. Absolut nici una. Te-ai născut într-un moment nepotrivit, într-un loc nepotrivit. Mă înţelegi, băiete?

— Da, domnule, spuse Samuel înghiţind în sec.

Doctorul ezită, apoi continuă.

— Despre cel de-al doilea vis al tău – mă tem că este la fel de imposibil de realizat. Nu ai nicio şansă de a te căsători cu Terenia.

— De ce? întrebă Samuel.

Doctorul îl privi surprins.

— De ce? Din aceleaşi motive din cauza cărora nu poţi ajunge doctor. Trăim după anumite reguli, conform tradiţiilor noastre. Fiica mea se va căsători cu cineva din clasa ei, cu cineva care îşi va putea permite să-i ofere stilul de viaţă în care a fost crescută. Se va căsători cu un om care are o profesiune, un avocat, un doctor sau un rabin. Tu – ei bine, trebuie să ţi-o scoţi din cap.

— Dar...

Doctorul îl conducea la uşă.

— Să fii atent la atela aceea. Să păstrezi bandajul curat.

— Da, domnule, spuse Samuel. Mulţumesc.

Doctorul Wal îl studie pe băiatul blond, inteligent din faţa lui.

— La revedere, Samuel Roffe.

*

În după-amiaza următoare Samuel sună la uşa casei doctorului Wal. Acesta îl urmărea pe fereastră. Ştia că ar fi trebuit să-l trimită la plimbare.

— Lasă-l să intre, îi spuse el servitoarei.

După aceea Samuel veni în casa Wal de două sau de trei ori pe săptămână. Făcea diferite comisioane pentru doctor şi în schimbul lor era lăsat să urmărească cum doctorul îşi trata pacienţii, cum muncea în laboratorul său, amestecând şi preparând diferite medicamente. Băiatul observa, învăţa şi reţinea absolut tot. Avea un talent înnăscut. Doctorul Wal simţea cum creşte sentimentul său de vinovăţie, pentru că ştia că într-un fel îl încurajează pe Samuel, îl încurajează să-şi dorească imposibilul; şi totuşi n-avea inima să-l trimită acasă.

Din întâmplare sau cu un scop anume, Terenia era mereu prin preajmă când Samuel venea la ei. Câteodată, Samuel o vedea trecând prin faţa laboratorului sau plecând de acasă şi odată chiar se ciocni de ea în bucătărie; inima începu să-i bată atât de repede, încât se temu că va leşina. Terenia îl studie lung, cu o privire meditativă, apoi înclină scurt din cap şi plecă. Cel puţin îl observase! Primul pas. Restul era doar o problemă de timp.. Nu exista nici cea mai mică îndoială în mintea lui Samuel. Aşa era scris. Terenia deveni o parte importantă a visurilor de viitor ale lui Samuel. Cândva visase pentru el, acum visa pentru amândoi. Şi într-un fel va reuşi să plece din acest ghetou îngrozitor, din această închisoare ordinară, urât mirositoare şi mult prea aglomerată. Dar acum succesul lui nu va mai fi doar al lui, ci al lui şi al ei. Chiar dacă era

imposibil.

*

Elizabeth adormi citind despre Samuel. Dimineaţa când se trezi ascunse cu grijă Cartea şi se pregăti de şcoală. Nu putea să şi-l scoată pe Samuel din minte. Cum reuşise să se căsătorească cu Terenia? Cum scăpase din ghetou? Cum ajunsese faimos? Elizabeth ardea de curiozitate şi o iritau întreruperile lecturii şi întoarcerea în secolul douăzeci.

Una din clasele pe care Elizabeth trebuia să o urmeze era cea de balet şi o detesta. Îmbrăca jupa roz, se privea în oglindă şi încerca să se convingă că are un corp voluptuos. Însă imaginea din oglindă nu minţea. Era grasă. Niciodată nu va fi balerină.

La puţin timp după ce împlini paisprezece ani, profesoara ei de balet, Madame Netturova, anunţă că peste două săptămâni clasa ei va da un recital de dans în sala de spectacole, iar elevii puteau să-şi invite părinţii. Numai gândul că va apărea pe scenă în faţa publicului o înspăimânta grozav pe Elizabeth. Nu va putea trece prin aşa ceva.

Un copil traversa strada prin faţa unei maşini. Elizabeth îl văzu şi îl smulse din ghearele morţii. Din nefericire, doamnelor şi domnilor, degetele ei de la picioare fuseseră zdrobite de roţile maşinii şi ea nu va putea dansa în această seară.

O servitoare neglijentă uitase o bucată de săpun pe scări. Elizabeth alunecă, căzu rostogolindu-se pe scări şi îşi fisură un şold. Nimic grav, a spus doctorul. Se va vindeca peste trei săptămâni.

Nici vorbă de aşa noroc. În ziua recitalului Elizabeth era perfect sănătoasă şi într-o stare de isterie. Bătrânul Samuel o ajută din nou. Elizabeth îşi aminti cât de speriat fusese el, însă s-a întors să-l înfrunte pe doctorul Wal. Ea nu îl va dezamăgi pe Samuel. Va trece cu fruntea sus peste acest chin.

Elizabeth nici măcar nu-i pomenise tatălui ei de recital. Îl rugase de mai multe ori să vină la şedinţele de la şcoală, dar totdeauna el fusese prea ocupat.

În această seară, în timp ce Elizabeth se pregătea să plece la recitalul de balet, tatăl ei se întoarse acasă. Lipsise din oraş zece zile. Trecu pe lângă dormitorul ei, o văzu şi spuse:

— Bună seara, Elizabeth. Te-ai îngrăşat cam mult.

Ea roşi şi încercă să-şi sugă abdomenul.

— Da, tată.

Sam Roffe vru să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Cum mai merge şcoala?

— Bine, mulţumesc.

— Nicio problemă?

— Nu, tată.

— Bine.

Un dialog pe care îl purtaseră de sute de ori de-a lungul anilor, o litanie fără sens care părea a fi singurul lor mod de a conversa.

Cum – mai – merge – şcoala – bine – mulţumesc – nici – o – problemă – nu – tată – bine. Doi străini discutând despre vreme, fără să se audă sau să le pese de părerea celuilalt. Ei bine, unuia dintre noi îi pasă, se gândi Elizabeth.

De data asta însă Sam Roffe rămase în uşă, privindu-şi fiica cu o expresie gânditoare întipărită pe faţă. Era obişnuit să se ocupe de probleme concrete şi cu toate că îşi dădea seama că aici exista o problemă, habar n-avea în ce consta, iar dacă cineva i-ar fi spus, Sam Roffe ar fi replicat: „Nu vorbi prostii, Elizabeth nu duce lipsă de nimic.”

Când tatăl ei se pregătea să plece, Elizabeth se auzi spunând:

— Clasa… clasa mea de balet dă un recital. Voi dansa şi eu. Nu vrei să vii, nu-i aşa?

Chiar în timp ce rostea cuvintele se îngrozi. Nu vroia ca el să-i vadă stângăcia. De ce i-a spus? Dar de fapt ştia de ce. Pentru că ea era singura elevă ai cărei părinţi nu vor fi în sală. Oricum nu are importanţă, îşi zise singură, pentru că el tot nu va veni. Clătină din cap furioasă pe ea însăşi, apoi se întoarse. În spatele ei, incredibil, îl auzi pe tatăl ei spunând:

— Ba da. Aş vrea să vin.

*

Sala de spectacole era plină de părinţi, rude, prieteni, urmărind dansul elevilor acompaniaţi de două piane de o parte şi de alta a scenei. Madame Netturova stătea în picioare pe o latură a scenei, numărând bătăile în timp ce copiii dansau, atrăgându-şi atenţia părinţilor.

Câteva dansatoare erau remarcabil de graţioase, şi arătau semne de adevărat talent. Altele treceau prin această încercare hotărâte să înlocuiască chemarea cu abilitatea. Programul tipărit anunţa trei fragmente muzicale din „Coppelia”, „Cenuşăreasa” şi inevitabil „Lacul lebedelor”. Piesa de rezistenţă urma să fie solo-urile, când fiecare copil îşi avea momentul lui de glorie, singur pe scenă.

În spatele scenei, Elizabeth era grozav de agitată. Se tot uita prin perdeaua laterală şi de fiecare dată îl vedea pe tatăl ei în al doilea şir de

scaune, chiar în centru, şi se gândi cât de cretină fusese să-l invite aici. Până acum, în timpul recitalului, Elizabeth reuşise să se facă pierdută undeva în spate, ascunsă de celelalte dansatoare. Dar acum urma solo-ul ei. Se simţea grosolană în juponul ei, venită parcă de la circ. Era sigură că toată lumea va râde de ea când va apărea pe scenă, iar ea îl invitase pe tatăl ei să asiste la această umilinţă! Singura ei consolare era că solo-ul nu dura decât şase secunde. Madame Netturova nu era tâmpită. Se va termina atât de repede încât nici nu o vor băga în seamă. Tatăl ei trebuia doar să întoarcă capul în altă parte şi numărul ei va fi deja terminat.

Elizabeth privea cum dansau celelalte fete şi i se părea că sunt ca Markova, Maximova, Fonteyn. Tresări când o mână rece o apucă de umărul gol şi Madame Netturova şuieră printre dinţi:

— Pe vârfuri, Elizabeth. Tu urmezi.

Elizabeth încercă să spună „Da, doamnă”, dar gâtul îi era atât de uscat că nu-şi auzi vocea. Cei doi pianişti începură tema muzicală pentru solo-ul ei. Ea însă rămase ţeapănă, incapabilă să se mişte şi Madame Netturova şopti enervată: „Treci pe scenă!” Elizabeth simţi un ghiont în spate şi se trezi pe scenă, goală pe jumătate, în faţa a o sută de străini ostili. Nu îndrăzni să-l privească pe tatăl ei. Nu-şi dorea decât să termine cât mai repede cu acest chin. Ceea ce trebuia să facă era foarte simplu, câteva *plies* şi *jetes* şi vreo două sărituri. Începu să execute paşii, străduindu-se să o facă în ritmul muzicii, încercând să-şi imagineze că este zveltă, înaltă şi sprintenă. Când termină se auziră câteva aplauze politicoase din partea publicului. Elizabeth privi în jos, spre rândul al doilea, şi acolo era tatăl ei, zâmbind mândru şi aplaudând – aplaudând-o pe ea; o schimbare neaşteptată se produse în ea. Muzica se oprise. Însă Elizabeth continua să danseze, făcând *plies* şi *jetes*, salturi şi paşi de balet, plutind entuziasmată, uitând de sine însăşi. Cei doi pianişti erau zăpăciţi, nu ştiau ce să facă, apoi au început să cânte încercând să ţină ritmul cu ea. În spatele scenei Madame Netturova dădea din mâini furioasă, făcându-i semne disperate. Dar Elizabeth nu era conştientă de ea, trăind un moment de extaz. Singurul lucru care avea importanţă pentru ea era că se afla pe scenă şi dansa pentru tatăl ei.

*

— Sunt sigură că înţelegeţi, domnule Roffe, că această şcoală nu poate tolera un astfel de comportament. Vocea doamnei Netturova tremura de indignare. Fiica dumneavoastră a ignorat pe toată lumea şi s-a pus în evidenţă de parcă, de parcă ar fi fost un star.

Elizabeth simţi cum tatăl ei se întoarce şi o priveşte, dar nu îndrăzni să ridice ochii. Ştia că ceea ce făcuse era de neiertat, dar nu se putuse abţine. Acolo pe scenă încercase să creeze ceva minunat pentru tatăl ei, încercase să-l impresioneze, să-l facă să o bage în seamă, să fie mândru de ea. Să o iubească.

Acum îl auzi spunând:

— Aveţi perfectă dreptate, doamnă Netturova. Voi avea grijă ca Elizabeth să fie pedepsită în mod corespunzător.

Madame Netturova îi aruncă lui Elizabeth o privire încărcată de triumf şi spuse:

— Mulţumesc, domnule Roffe. Vă las să hotărâţi dumneavoastră.

Elizabeth şi tatăl ei stăteau în faţa şcolii. Nu-i mai adresase nici un cuvânt de când plecaseră din biroul doamnei Netturova. Elizabeth încerca să compună în minte un discurs pentru a fi iertată – dar ce mai putea spune? Cum l-ar putea face pe tatăl ei să înţeleagă de ce făcuse ceea ce făcuse? Era un străin şi ei îi era frică de el. Îl auzise vărsându-şi mânia pe cei care făceau greşeli sau nu-i respectau ordinele. Acum ea aştepta ca mânia lui să se dezlănţuie.

El se întoarse spre ea şi îi spuse:

— Elizabeth, hai să mergem la „*Rumpelmayer's*" să mâncăm o cremă de ciocolată!

Elizabeth izbucni în plâns. În acea noapte zăcu în pat, complet trează, prea stimulată de ceea ce se întâmplase pentru a putea dormi. Îşi interpreta şi îşi reinterpreta toată seara în minte. Entuziasmul ei era parcă prea mare pentru a-l putea suporta. Pentru că de data asta nu era una din fanteziile ei... Se întâmplase cu adevărat, era ceva real. Se vedea pe ea şi pe tatăl ei, aşezaţi la o masă de la „*Rumpelmayer's*" înconjuraţi de animale mari, împăiate, urşi, elefanţi, lei şi zebre. Elizabeth comandase o cremă de banane care se dovedi absolut enormă, iar tatăl ei nu o certase. Vorbea cu ea. Nu acel cum – mai – merge – şcoala – bine – mulţumesc – nici – o – problemă – nu – tată – bine. Ci o conversaţie adevărată. Tatăl ei îi povestea despre recenta călătorie la Tokyo, unde gazda lui îi servise ca desert special furnici şi greieri traşi în ciocolată şi cum el fusese obligat să le mănânce pentru a nu-şi pierde prestigiul.

Când Elizabeth înghiţi şi ultima lingură din crema de pe farfuria ei, tatăl ei o întrebă pe neaşteptate:

— De ce ai făcut-o, Liz?

Ştia că totul se va strica acum, că va fi certată şi îi va spune cât de dezamăgit este de comportarea ei. Spuse:

— Am vrut să fiu mai bună decât toate celelalte, dar nu mai îndrăzni

să adauge: pentru tine.

El o privi un timp care i se păru foarte lung, apoi râse.

— Oricum, ai reuşit să-i uimeşti pe toţi, şi în vocea lui se simţea mândria.

Elizabeth roşi puternic şi îl întrebă:

— Nu eşti supărat pe mine?

În ochii lui apăru o lumină pe care ea încă nu o văzuse.

— Pentru că ai vrut să fii cea mai bună? Asta înseamnă că eşti un Roffe!

Se întinse şi îi strânse mâna afectuos. Ultimul gând al lui Elizabeth înainte de a adormi fu: Tatăl meu mă iubeşte, mă iubeşte cu adevărat. De acum încolo vom fi mereu împreună. Mă va lua cu el în călătoriile sale. Vom discuta despre o grămadă de lucruri şi vom fi buni prieteni.

*

În după-amiaza următoare secretara tatălui ei o informă că s-au luat măsurile necesare pentru a fi trimisă la un pension în Elveţia.

Capitolul 10

Elizabeth era înscrisă la „*International Château Lemand*” o şcoală de fete situată în satul Sainte-Blaise lângă lacul Neuchâtel. Vârsta fetelor varia de la paisprezece la optsprezece ani. Era una din cele mai bune şcoli din excelentul sistem educaţional al Elveţiei. Elizabeth o urî din toată inima.

Se simţea exilată. Fusese trimisă de acasă şi era o pedeapsă cumplită pentru că nu făcuse nicio crimă. În acea seară magică simţise că se apropie de ceva minunat, îl descoperise pe tatăl ei şi el o descoperise pe ea şi urmau să devină prieteni. Dar acum tatăl ei era mai departe ca niciodată.

Elizabeth putea afla ce face tatăl ei citind ziarele şi revistele. Apăreau frecvent articole despre el, fotografii ale lui împreună cu un prim ministru sau un preşedinte de stat, deschizând o nouă fabrică de medicamente în Bombay, escaladând munţi. Elizabeth lipea toate articolele într-un album pe care îl cerceta mereu cu atenţie. Îl ascunse lângă cartea despre Samuel.

Elizabeth rămase distantă faţă de celelalte eleve. Câteva locuiau câte două-trei în aceeaşi cameră, dar ea ceruse să rămână singură. Îi scria lungi scrisori tatălui ei, apoi le rupea pe cele care erau prea sentimentale. Din când în când primea câte un bileţel de la el şi pachete de la cele mai scumpe magazine trimise de secretara lui. Lui Elizabeth îi era cumplit de dor de tatăl ei.

Urmau să se întâlnească la vila lor din Sardinia cu ocazia Crăciunului şi pe măsură ce se apropia acest moment aşteptarea devenise de nesuportat.

Îşi făcu o listă de hotărâri importante pe care şi le notă cu grijă:

Nu fi o pacoste. Fii interesantă.

Nu te plânge de nimic, mai ales de şcoală.

Nu-l lăsa să vadă cât eşti de singură.

Nu-l întrerupe când vorbeşte.

Fii îmbrăcată elegant, chiar şi la micul dejun.

Râzi cât mai mult ca să vadă cât eşti de fericită.

Însemnările erau o rugăciune, o litanie, o ofrandă făcută zeilor. Dacă va face tot ceea ce îşi propusese, poate – poate... şi aici hotărârile ei deveneau fantezii.; Va face observaţii inteligente despre Lumea a Treia şi despre cele nouăsprezece ţări în curs de dezvoltare, iar tatăl ei va spune

„Nu bănuiam că ştii lucruri atât de interesante. Eşti o fată foarte isteaţă, Elizabeth.” Apoi se întorcea spre secretara lui şi îi spunea: „Nu cred că mai e nevoie să o trimitem înapoi la şcoală. De ce să nu o ţin aici lângă mine?” O rugăciune, o litanie.

*

Un avion Learjet, aparţinând companiei o luă pe Elizabeth de la Zürich şi o duse până la aeroportul din Olbia, unde o aştepta o limuzină. Elizabeth se aşează pe bancheta din spate, în linişte, străduindu-se să-şi ţină genunchii apropiaţi pentru a nu-i simţi cum tremură. Nu contează ce se va întâmpla, îşi zise ea hotărâtă, nu-l voi lăsa să mă vadă plângând. Nu trebuie să ştie cât de dor mi-a fost de el.

Maşina o ducea pe autostrada lungă, ce înconjura muntele, apoi o luă pe drumul scurt care se termina în vârf. Drumul acesta o înspăimânta întotdeauna. Era foarte îngust şi abrupt, muntele de o parte şi o prăpastie cumplită de cealaltă parte.

Maşina se opri în faţa casei, iar Elizabeth ieşi afară îndreptându-se spre intrare, apoi o luă la fugă cât de repede o duceau picioarele. Uşa se deschise şi Margherita, menajera, o aştepta zâmbind.

— Bine aţi venit, domnişoară Elizabeth.

Capitolul 11

Elizabeth îşi adusese Cartea cu ea. Rămase în holul de la intrare studiind tabloul care îl înfăţişa pe Samuel Roffe; lângă el era Terenia. Simţea prezenţa lor, de parcă aceştia s-ar fi trezit la viaţă. După mai mult timp, Elizabeth se întoarse şi urcă scara până în camera din turn, luând Cartea cu ea. Îşi petrecu ore întregi în acea cameră, citind şi recitind şi de fiecare dată era tot mai aproape de Samuel şi Terenia, secolul care îi despărţea dispărând... În următorii câţiva ani, citi Elizabeth, Samuel petrecu multe ore în laboratorul doctorului Wal, ajutându-l să amestece alifii şi medicamente, învăţând la ce foloseau. Şi mereu pe undeva, prin casă, obsedanta, frumoasa Terenia. Doar văzând-o era de ajuns ca visul lui să rămână neclintit. Samuel se înţelegea bine cu doctorul Wal, însă cu mama Tereniei era altă poveste. Era o scorpie cu limba ascuţită, o snoabă şi îl ura pe Samuel. Încerca să stea cât mai departe de ea.

Samuel era fascinat de medicamentele care puteau vindeca oamenii. Exista un papirus cu 811 reţete folosite de egipteni în anul 1550 î.e.n. Probabilitatea vieţii la naştere era atunci de cincisprezece ani şi Samuel înţelese de ce, când citi în reţete: baligă de crocodil, carne de şopârlă, sânge de lilieci, salivă de cămilă, ficat de leu, picior de broască, pulbere de unicorn. Semnul Rx de pe fiecare reţetă era o veche rugăciune adresată lui Horae, zeul egiptean al vindecării. Până şi cuvântul „chimie” deriva din vechiul nume al Egiptului, pământul lui Kahmi sau Chemi. Samuel află că preoţii – doctori erau numiţi magi.

Spiţeriile din ghetou şi chiar din Cracovia erau foarte primitive. Majoritatea sticlelor şi borcanelor conţineau produse medicinale, netestate, unele nefolositoare, altele dăunătoare. Lui Samuel îi deveniră foarte cunoscute. Exista ulei de ricin, calomel şi purgativ, compuşi ai iodului, codeină şi ipeca. Se puteau cumpăra leacuri pentru tuse convulsivă, colici şi febră tifoidă. Pentru că nu se luau nici un fel de precauţii igienice, era ceva obişnuit să găseşti alifiile şi lichidele pline cu insecte moarte, gândaci, excremente de şobolani, bucăţi de pene şi fire de păr. Majoritatea pacienţilor care luau aceste remedii ori mureau de bolile pe care le aveau, ori din cauza medicamentelor.

Se tipăreau mai multe reviste dedicate noutăţilor din domeniul spiţeriei, iar Samuel le citea avid pe toate. Îşi discuta teoriile cu doctorul Wal.

— E la mintea oricui, spuse Samuel foarte sigur de el, că trebuie să

existe un remediu pentru fiecare boală. Sănătatea este ceva natural, boala este nefirească.

— Poate, spuse doctorul Wal, dar cei mai mulţi dintre pacienţii mei nu vor să încerce noile medicamente. Şi cred că au dreptate.

Samuel devoră puţinele cărţi ale doctorului Wal referitoare la farmacie. Şi după ce le citi şi reciti se simţi nemulţumit de întrebările fără răspuns care se găseau între acele coperţi.

Samuel era înflăcărat de revoluţia care avea loc în medicină. Câţiva oameni de ştiinţă credeau că este posibil să neutralizeze cauza unei maladii prin dezvoltarea unei rezistenţe care să distrugă boala. Doctorul Wal încercă o dată. Luă sângele unui pacient bolnav de difterie şi îl injecta unui cal. Când calul muri, doctorul Wal renunţă la experimente. Dar tânărul Samuel era sigur că el se aflase pe drumul cel bun.

— Nu vă puteţi opri acum, spuse Samuel. Ştiu că trebuie să reuşească.

Doctorul Wal clătină din cap.

— Vorbeşti aşa pentru că ai şaisprezece ani, Samuel. Când vei ajunge de vârsta mea nu vei mai fi sigur de nimic.

Dar Samuel era convins că avea dreptate. Vroia să continue experimentul, dar pentru aceasta avea nevoie de animale de şi acestea erau foarte puţine, cu excepţia pisicilor vagaboande sau a şobolanilor. Oricât de mici erau dozele pe care le injecta Samuel, toate animalele mureau. Sunt prea mici, îşi zicea Samuel îmi trebuie un animal mai mare. Un cal sau o vacă poate o oaie. Dar unde să le găsească?

În după-amiaza, târzie, când Samuel ajunse acasă văzu un cal bătrân şi un cărucior în faţa intrării. Pe una din laturile căruciorului scria cu litere groase: „Roffe şi Fiii”. Samuel privi fără să-şi creadă ochilor, apoi alergă în casă să-l găsească pe tatăl lui.

— Acel, acel cal de afară, spuse el, de unde îl ai?

Tatăl lui zâmbi mândru.

— Am făcut un târg. Putem să mergem pe mai multe străzi dacă avem un cal. Poate peste patru sau cinci ani vom mai putea cumpăra unul. Ia, gândeşte-te! Vom avea doi cai.

La atât se ridica ambiţia tatălui său, să aibă doi cai amărâţi, care să tragă cărucioare pe străzile aglomerate ale ghetoului din Cracovia. Lui Samuel îi venea să plângă.

În acea noapte, după ce toată lumea a adormit, Samuel se duse în grajd şi examină calul care se numea Ferd. Era cu siguranţă unul dintre cele mai amărâte exemplare. O iapă foarte bătrână, şchioapă şi spetită de muncă. Era îndoielnic că va putea să se mişte mai repede decât tatăl lui.

Dar nu conta. Pentru Samuel era important că acum îşi avea animalul de laborator. Va putea să facă experienţe pe el, fără să-şi mai bată capul cu şobolani şi pisici. Bineînţeles, va trebui să aibă mare grijă. Tatăl nu va trebui să afle niciodată cu ce se ocupă el. Samuel mângâie gâtul calului.

— Intri în afaceri, îl informă el pe Ferd.

Samuel îşi improviză propriul lui laborator, într-un colţ al grajdului.

Crescu o cultură de microbi de difterie într-o cratiţă de supă. Când supa se închise la culoare, puse o parte din ea într-un alt vas şi o subţie, mai întâi diluând-o şi apoi încălzind-o. Umplu o seringă şi se apropie de Ferd.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus? şopti Samuel. Ei bine, a venit ziua cea mare.

Împlântă acul în pielea de pe umărul calului, aşa cum îl văzuse pe doctorul Wal. Ferd îl privi cu reproş şi îl stropi cu urină. Samuel estimă că îi va trebui cam şaptezeci şi două de ore culturii să se dezvolte în Ferd. Apoi Samuel plănuia să-i dea o doză mai mare. Şi mai târziu încă una. Dacă teoria anticorpilor era justă, fiecare doză va crea o rezistenţă mai puternică a sângelui la boală. Samuel îşi va avea vaccinul. După aceea va trebui să găsească o fiinţă umană pe care să-l testeze, dar asta nu va fi dificil. O victimă a acestei boli va accepta cu siguranţă posibilitatea de a-şi salva viaţa.

În următoarele două zile Samuel îşi petrecu aproape fiecare clipă cu Ferd.

— N-am mai văzut pe cineva care să iubească un animal atât de mult, spunea tatăl lui. Nu se mai desparte de el.

Samuel mormăi un răspuns. Se simţea vinovat pentru ceea ce făcea, dar ştia ce s-ar fi putut întâmpla dacă spunea adevărul. Deocamdată, tatăl lui nu trebuia să ştie nimic. Lui Samuel nu-i rămânea decât să extragă destul sânge din Ferd ca să facă o fiolă sau două de ser, şi nimeni nu ar bănui nimic.

În dimineaţa celei de a treia zile, cea importantă, Samuel se trezi auzind vocea tatălui său în faţa casei. Se sculă din pat, se grăbi la fereastră şi privi afară. Tatăl lui stătea în stradă lângă cărucior, zbierând cât îl ţinea gura. Nici urmă de Ferd. Samuel aruncă în grabă câteva haine pe el şi alergă în stradă.

— *Momser*! ţipa tatăl lui. Escroc! Mincinos! Hoţ!

Samuel îşi croi drum prin mulţimea care se adunase în jur.

— Unde e Ferd? întrebă el.

— Mă bucur că mă întrebi, oftă tatăl lui. A murit. A murit pe stradă ca un câine.

Samuel îngheţă.

— Mergeam foarte încet. Îmi văd de afacerile mele, nu o grăbesc, înţelegi, nu dau cu biciul, şi nu o împing, cum fac alţi comercianţi. Şi cum îşi arată ea recunoştinţa? Se duce dracului! Când îl prind pe acel *gonif* care mi-a vândut-o, îl omor.

Samuel se întoarse distrus. Nu murise doar Ferd. Muriseră şi visele lui Samuel. Odată cu Ferd se ducea şi speranţa de a scăpa de ghetou, de a-şi câştiga libertatea, de a construi o casă frumoasă pentru Terenia şi copiii lor.

Dar un dezastru şi mai mare urma să se întâmple.

A doua zi după ce Ferd muri, Samuel află că doctorul Wal şi soţia lui au aranjat căsătoria Tereniei cu un rabbi. Lui Samuel nu-i venea să creadă. Terenia îi aparţinea lui! Alergă la casa doctorului. Îi găsi pe domnul şi doamna Wal în salon. Se îndreptă spre ei, inspiră adânc şi le spuse:

— Trebuie să fie o greşeală. Terenia se va căsători cu mine!

Amândoi îl priviră cu gurile căscate.

— Ştiu că nu sunt destul de bun pentru ea, se grăbi să adauge, dar nu va fi fericită decât cu mine. Rabinul e prea bătrân pentru ea…

— *Nebbich*! Afară! Afară! urlă mama Tereniei, cât pe ce să facă apoplexie.

Şaizeci de secunde mai târziu, Samuel se trezi în stradă, cu ameninţarea să nu mai pună niciodată piciorul în casă.

În mijlocul nopţii Samuel avu o lungă discuţie cu Dumnezeu.

— Ce vrei de la mine? Dacă nu pot să o am pe Terenia, de ce m-ai făcut să mă îndrăgostesc de ea? Nu ai nici un fel de sentimente? ridică el vocea nemulţumit şi ţipă. Nu mă auzi?

Iar ceilalţi din mica casă i-au răspuns ţipând şi ei.

— Te auzim toţi, Samuel. Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură şi lasă-ne să dormim!

În după-amiaza următoare doctorul Wal trimise după Samuel. Fu condus în salon unde era adunată toată familia.

— Se pare că avem o problemă, începu doctorul Wal. Fiica noastră poate fi o domnişoară foarte încăpăţânată. Nu ştiu din ce motiv, dar te place. Eu nu i-aş spune iubire, Samuel, pentru că nu cred că tinere ca ea ştiu ce înseamnă iubirea. Totuşi refuză să se căsătorească cu rabinul Rabinowitz. Ea crede că vrea să se mărite cu tine.

Samuel o privi pe furiş şi văzu că Terenia îi zâmbeşte. Simţi că plesneşte de fericire. Dar nu mult timp. Doctorul Wal continuă:

— Ai spus că o iubeşti pe fiica noastră.

— D… d… da, domnule, se bâlbâi Samuel, apoi încercă din nou, mai tare. Da, domnule.

— Atunci dă-mi voie să te întreb ceva, Samuel. Vrei ca Terenia să-şi petreacă restul zilelor măritată cu un comerciant ambulant?

Samuel văzu imediat capcana, dar nu avea cum să scape de ea. O privi din nou pe Terenia şi spuse încet:

— Nu, domnule.

— Aha. Atunci vezi care este problema. Nimeni dintre noi nu vrea ca Terenia să se mărite cu un comerciant ambulant. Tu eşti comerciant, Samuel, nu-i aşa?

— Nu voi fi întotdeauna, domnule Wal! Vocea lui Samuel era puternică şi sigură.

— Şi ce anume vei fi? se răsti doctorul Wal. Vii dintr-o familie de comercianţi, vei rămâne comerciant. Nu voi permite fiicei mele să se mărite cu vreunul dintre ei.

Samuel se uită la cei trei din faţa lui, cu mintea confuză. Venise aici îngrijorat şi disperat, ajunsese pe culmile fericirii şi acum era aruncat din nou în prăpastie. Ce vroiau de la el?

— Am ajuns la un compromis, spuse doctorul Wal. Îţi vom acorda şase luni ca să dovedeşti că eşti mai mult decât un comerciant. Dacă la sfârşitul acestei perioade de timp nu poţi să-i oferi Tereniei nivelul de viaţă pentru care a fost crescută, se va mărita cu rabinul Rabinowitz.

Samuel îl privi cu ochi mari înspăimântaţi.

— Şase luni!

Nimeni nu putea ajunge la succes în şase luni. Şi, mai ales, nu cineva care trăia în ghetoul din Cracovia.

— Ai înţeles? întrebă doctorul Wal.

— Da, domnule.

Samuel înţelegea prea bine din păcate. Îşi simţi stomacul de plumb. N-avea nevoie de o soluţie, avea nevoie de un miracol. Familia Wal nu s-ar fi mulţumit decât cu un ginere care să fie doctor, rabin sau care să fie bogat. Samuel examină repede cele trei variante.

Legea îi interzicea să devină doctor.

Rabin? Trebuia să începi să înveţi de la treisprezece ani pentru a ajunge rabin, iar acum el avea aproape optsprezece.

Bogat? Nici vorbă. Chiar dacă ar fi lucrat douăzeci şi patru de ore pe zi, vânzându-şi marfa pe străzile ghetoului până la nouăzeci de ani, tot ar fi rămas sărac. Familia Wal îl puseră în faţa unei încercări imposibile. Probabil s-au lăsat înduplecaţi de Terenia permiţându-i să-şi amâne căsătoria, dar în acelaşi timp puseseră nişte condiţii care ştiau că sunt

nerealizabile pentru Samuel. Terenia era singura care credea în el. Avea încredere în faptul că el va ajunge la un fel de faimă sau avere în şase luni. E şi mai nebună ca mine, îşi zise Samuel disperat.

*

Timpul zbura. Zilele lui Samuel treceau ajutându-l pe tatăl său. În momentul în care umbrele înserării se lăsau pe zidurile ghetoului Samuel se grăbea spre casă, înghiţea în grabă ceva şi apoi se punea pe lucru în laboratorul său. Făcu sute de feluri diferite de seruri pe care le injecta în şoareci, pisici şi câini şi toate animalele mureau. Sunt prea mici, se gândea disperat Samuel. Am nevoie de un animal mai mare.

Dar nu avea nici unul şi timpul trecea în goană.

De două ori pe săptămână Samuel pleca la Cracovia pentru a se aproviziona cu marfa pe care el şi tatăl lui o vindeau pe străzi. Stătea la răsăritul soarelui, înăuntrul porţilor, înconjurat de alţi comercianţi, dar nu-i vedea şi nu-i auzea. Mintea lui era într-o altă lume.

Într-o dimineaţă când stătea aşa, visând cu ochii deschişi, o voce strigă:

— Tu! Jidan! Mişcă!

Samuel îşi ridică privirea. Porţile erau deschise, iar căruciorul lui bloca drumul. Unul dintre paznici îi făcea semne să plece. Totdeauna erau doi paznici de serviciu la porţi. Purtau uniforme verzi şi insigne speciale şi erau înarmaţi cu pistoale şi ciomege mari. De cureaua unuia dintre paznici atârna cheia imensă care închidea şi deschidea porţile ghetoului. De-a lungul ghetoului curgea un mic râu peste care se ridicase un pod de lemn. Peste pod era garnizoana poliţiei unde paznicii ghetoului îşi aveau postul. De mai multe ori Samuel văzuse cum un evreu nenorocit era tras peste pod. O călătorie fără întoarcere. Evreii trebuiau să se întoarcă în ghetou la apusul soarelui. După închiderea porţilor, oricine era găsit în afara lor era arestat şi deportat într-un lagăr de muncă. Era coşmarul oricărui evreu să fie găsit afară din ghetou după ce soarele apunea.

Amândoi paznicii trebuiau să rămână de serviciu toată noaptea, patrulând prin faţa porţilor; dar cei din ghetou ştiau că după ce porţile se închid unul dintre ei dispărea în oraş căutând diferite plăceri. Chiar înainte de ivirea zorilor se întorcea ca să-şi ajute colegul să deschidă ghetoul pentru o nouă zi.

Cei doi paznici care apăreau de obicei se numeau Paul şi Aram. Paul era un tip destul de simpatic, mereu jovial. Însă Aram era cu totul altfel. Era un animal oacheş, înalt şi gros, cu braţe puternice şi cu un corp ca un

butoi de bere. Era unul dintre cei care hăituiau evreii şi, când el era de serviciu, toţi evreii care plecau în oraş îşi aranjau afacerile ca să se întoarcă devreme pentru că nimic nu-l încânta mai mult pe Aram decât să închidă un evreu afară, să-l ciomăgească până cădea în nesimţire şi să-l tragă de-a lungul podului până la înspăimântătorul post de poliţie.

Era chiar Aram cel care ţipa acum la Samuel să-şi mişte căruciorul. Se grăbi să treacă şi să se îndrepte spre oraş, însă simţi ochii lui Aram arzându-i spatele.

Perioada de şase luni se micşoră rapid la cinci, apoi la patru şi trei. Nu era zi sau oră în care Samuel să nu se gândească la o soluţie pentru problema lui, muncind înfrigurat în laborator. Încercă să discute cu negustorii bogaţi, dar puţini aveau timp de el, şi cei care aveau îi dădeau sfaturi nefolositoare.

— Vrei să faci bani? Economiseşte fiecare bănuţ, băiete, şi într-o zi vei avea destui ca să-ţi cumperi un magazin ca al meu.

Era uşor pentru ei să vorbească aşa – majoritatea se născuseră în bogăţie.

Samuel se gândi să o ia pe Terenia şi să fugă. Dar unde? La sfârşitul călătoriei îi aştepta un alt ghetou, iar el va fi tot un nebbich fără un ban în buzunar.

Ceasul se învârtea neiertător şi din cele trei luni rămăseseră doar două, apoi una singură. Singura consolare a lui Samuel era că în această perioadă i se permisese să o vadă pe mult iubita Terenia de trei ori pe săptămână, bineînţeles în prezenţa unei însoţitoare, şi de fiecare dată când o vedea, Samuel se îndrăgostea tot mai mult. Era un sentiment dulce-amar deoarece cu cât o vedea mai des, cu atât se apropia mai mult de momentul în care o va pierde.

— Vei găsi o cale, îl îmbărbăta ea. Rămăseseră doar trei săptămâni, iar Samuel nu era mai aproape de rezolvarea situaţiei ca atunci când începuse.

Târziu, într-o noapte, Terenia veni să-l vadă la grajdul lui. Îl îmbrăţişă şi îi spuse:

— Hai să fugim, Samuel.

Niciodată nu o iubise mai mult ca în acel moment. Era gata să se compromită, să renunţe la părinţii ei, la viaţa minunată pe care o dusese până atunci.

El o ţinu strâns în braţe şi îi spuse:

— Nu putem. Oriunde vom merge, voi fi tot un comerciant ambulant.

— Nu-mi pasă.

Samuel se gândi la casa ei frumoasă, cu încăperi spaţioase şi mulţi

servitori, şi apoi la camera mică, încărcată, pe care o împărţea cu tatăl şi mătuşa lui, şi îi spuse:

— Mie îmi pasă, Terenia. Ea se întoarse şi plecă.

În dimineaţa următoare Samuel îl întâlni pe Isaac, un fost coleg de şcoală, care mergea pe stradă trăgând după el un cal. Calul avea doar un ochi, suferea de colici, era şchiop şi surd.

— Neaţa, Samuel.

— Bună, Isaac. Nu ştiu unde pleci cu calul ăsta amărât, dar mai bine grăbeşte-te. Nu arată de parcă ar mai rezista mult timp.

— Nici nu e nevoie. O duc pe Lottie la o fabrică de clei.

Samuel privi animalul cu un interes crescând.

— Nu cred că îţi vor da mulţi bani pe ea.

— Ştiu. Nu vreau decât câţiva florini ca să-mi cumpăr un cărucior,

Inima lui Samuel începu să pompeze mai repede.

— Cred că te pot scuti de un drum. Schimb căruciorul meu pe calul tău.

În mai puţin de cinci minute au încheiat afacerea. Acum lui Samuel nu-i rămânea decât să-şi construiască un alt cărucior şi să-i explice tatălui său cum de reuşise să-l piardă pe cel vechi şi cum de ajunsese în posesia unui cal care abia îşi trăgea picioarele.

Samuel o duse pe Lottie în hambarul unde îl ţinuse şi pe Ferd. La o examinare mai atentă calul avea o înfăţişare şi mai deprimantă. Samuel îl mângâie şi îi spuse:

— Nu te necăji, Lottie, noi doi vom intra în istoria medicinii.

Cinci minute mai târziu lucra deja la un nou ser.

Din cauza aglomerării şi lipsei de igienă din ghetou, epidemiile erau frecvente. Ultima năpastă era o febră care producea tuse convulsivă, glandă umflată şi o moarte dureroasă. Doctorii nu-i cunoşteau cauza şi nici nu ştiau cum să o trateze. Tatăl lui Isaac se îmbolnăvi. Când Samuel auzi se grăbi să vorbească cu Isaac.

— Doctorul tocmai a plecat, spuse băiatul plângând. A spus că nu mai e nimic de făcut.

De sus de la etaj se auzeau sunetele pe care le producea tusea distrugătoare ce părea să nu se mai oprească.

— Vreau să faci ceva pentru mine, spuse Samuel. Adu-mi o batistă a tatălui tău.

Isaac se holbă la el.

— Una folosită. Şi ai grijă cum o ţii în mână. E plină de microbi.

O oră mai târziu Samuel se întoarse la grajd şi răzui cu grijă conţinutul batistei într-o oală plină cu supă.

Lucră toată noaptea şi toată ziua următoare, injectând mici doze de substanţă apoi doze mai mari, luptându-se cu timpul, încercând să salveze viaţa tatălui lui Isaac.

Încercând să salveze propria sa viaţă.

*

În anii care au urmat Samuel s-a tot gândit dacă lui Dumnezeu i s-a făcut milă de el sau de sărmanul cal, dar Lottie supravieţui dozelor mai mari, iar Samuel obţinu prima sa serie de antitoxină. Următorul pas era să-l convingă pe tatăl lui Isaac să-l lase să o folosească.

După cum se dovedi nici nu fu nevoie de prea multă convingere. Când Samuel ajunse la casa lui Isaac, aici era plin de rude, care îl jeleau pe omul care murea la etaj.

— Mai are doar foarte puţin, îi spuse Isaac.

— Pot să-l văd?

Cei doi tineri urcară la etaj. Tatăl lui Isaac era în pat, cu faţa roşie din cauza febrei. Fiecare convulsie a tusei îi provoca spasme care îl lăsau tot mai slăbit. Era evident că murea încet şi chinuitor.

Samuel îşi luă inima în dinţi şi îi spuse:

— Vreau să discut cu tine şi cu mama ta.

Nici unul din cei doi nu aveau încredere în sticluţa lui Samuel, dar alternativa era moartea. Şi-au asumat un risc pentru că oricum nu aveau ce pierde.

Samuel îi injectă bolnavului serul său. Rămase lângă pat aşteptând trei ore, dar nu apăru nicio schimbare. Serul nu avea nici un efect. Dimpotrivă, crizele de tuse parcă erau şi mai frecvente. În cele din urmă Samuel plecă, evitând să privească în ochii lui Isaac.

A doua zi Samuel plecă la Cracovia să cumpere marfă. Era nerăbdător să se întoarcă pentru a afla dacă tatăl lui Isaac mai trăieşte. În toate pieţele era aglomeraţie şi înghesuială şi i se păru că ţine o veşnicie până apucă să-şi facă cumpărăturile. Era deja târziu după masă când Samuel îşi umplu căruciorul îndreptându-se apoi spre ghetou. Mai avea cam doi kilometri până la porţi când se întâmplă nenorocirea. Una dintre roţi se rupse în două, iar mărfurile lui se împrăştiară pe asfalt. Samuel era într-o teribilă dilemă. Trebuia să găsească o altă roată, dar nu îndrăznea să-şi lase căruciorul nesupravegheat. În jurul lui se strânseseră deja o mulţime de oameni, privind avizi la produsele răsturnate pe jos. Samuel văzu un poliţist în uniformă care se apropia de el – un arian – şi ştiu că e pierdut. Îi vor lua totul. Poliţistul îşi făcu loc prin mulţime şi se întoarse spre băiatul

speriat.

— Căruciorul tău are nevoie de o altă roată.

— Da… da, domnule.

— Ştii unde să găseşti una?

— Nu, domnule.

Poliţistul scrise ceva pe o bucată de hârtie.

— Du-te aici. Spune-i de ce ai nevoie.

— Nu-mi pot părăsi căruciorul.

— Ba da, poţi, spuse el aruncând o privire celor din jur. Voi rămâne aici. Grăbeşte-te!

Samuel fugi tot drumul. Urmând indicaţiile de pe bucata de hârtie ajunse la un fierar şi, când îi explică situaţia, acesta îi găsi o roată potrivită. Samuel plăti din punga mică pe care o avea la el. Îi mai rămăseseră şase guldeni.

O luă din nou la goană până la locul unde îşi lăsase căruciorul, învârtind roata în faţa lui. Poliţistul era încă acolo, iar mulţimea dispăruse. Nimeni nu se atinsese de cumpărăturile lui. Cu ajutorul poliţistului aranjă roata şi o fixă bine, dar mai trecu încă o jumătate de oră. Porni din nou spre casă. Se gândea la tatăl lui Isaac. Îl va găsi mort sau viu? Era nerăbdător să afle adevărul.

Mai avea doar un kilometru până la ghetou. Samuel văzu zidurile înălţându-se în depărtare. Şi, în timp ce privea, soarele apunea la orizont, iar străzile nefamiliare se întunecau. Cu toată agitaţia din acea zi Samuel uitase de timp. Soarele nu se mai vedea, iar el era în afara porţilor! Începu să alerge, împingând căruciorul greu în faţa lui, cu inima bătându-i în piept. Porţile ghetoului erau închise. Samuel îşi aminti de toate poveştile îngrozitoare despre evreii care rămăseseră afară din ghetou peste noapte. Dacă de gardă era Paul, paznicul prietenos, atunci poate avea o şansă. Dacă era Aram – Samuel nici nu îndrăzni să se gândească. Bezna se lăsa tot mai grea, cuprinzându-l ca o ceaţă întunecată, şi începu să plouă uşor. Samuel se apropia de zidurile ghetoului, mai avea două colţuri şi brusc porţile uriaşe apărură în faţa lui. Erau închise.

Samuel nu mai fusese niciodată închis pe dinafară. Era de parcă pe neaşteptate viaţa se întorsese pe dos şi el tremura de groază. Era izolat de familia lui, de lumea lui, de tot ceea ce cunoştea. Încetini, apropiindu-se prudent de porţi, uitându-se după paznici. Nu se vedea nici unul. Începu să spere într-o minune. Paznicii fuseseră chemaţi urgent în altă parte. Va găsi o cale de a deschide porţile, sau va escalada zidul fără să fie văzut. Ajungând lângă porţi un paznic ieşi din întuneric.

— Hai, continuă, vino mai aproape, îi ordonă el.

În beznă Samuel nu-i putea vedea faţa. Însă recunoscu vocea. Era Aram.

— Şi mai aproape. Vino aici.

Paznicul îl privi cu un rânjet subţire întipărit pe chip. Băiatul ezită.

— Aşa, îl chemă Aram încurajator. Continuă să mergi.

Încet Samuel veni lângă gigant, stomacul îl durea şi simţi că-i plesneşte capul.

— Domnule, spuse Samuel. Vă rog, lăsaţi-mă să vă explic. Am avut un accident…

Aram întinse pumnul lui cât un jambon, îl apucă pe Samuel de guler şi îl ridică în aer.

— Jidan prost şi împuţit, croncăni el încet. Crezi că-mi pasă de ce eşti afară? De cealaltă parte a porţilor îţi e locul! Ştii ce se va întâmpla cu tine acum?

Samuel clătină din cap terorizat.

— Îţi spun eu. Săptămâna trecută am primit un nou decret. Toţi jidanii prinşi afară din ghetou după apusul soarelui sunt trimişi în Silezia. Zece ani de muncă silnică. Ce zici?

Lui Samuel nu-i venea să creadă.

— Dar eu, eu n-am făcut nimic. Eu…

Cu mâna dreaptă Aram îl lovi peste gură, apoi îl lăsă să cadă la pământ.

— Să mergem.

— Unde? întrebă Samuel.

— La postul de poliţie. Dimineaţă vei fi trimis cu restul lepădăturilor. Scoală-te.

Samuel rămase jos, incapabil să gândească.

— Eu… eu trebuie să intru să-mi iau rămas bun de la familia mea.

Aram râânji.

— N-o să-ţi ducă dorul.

— Vă rog, îl imploră Samuel. Lăsaţi-mă cel puţin să trimit un mesaj.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Aram. Îl examină pe Samuel cu o privire ameninţătoare. Apoi îi vorbi:

— Am zis să te scoli, jidan împuţit. Dacă mai trebuie să spun o dată îţi sparg ouăle.

Încet Samuel se ridică în picioare. Aram îl apucă de braţ într-o strânsoare de fier şi îl trase după el spre postul de poliţie. Zece ani de muncă silnică în Silezia! Nimeni nu s-a întors vreodată de acolo. Privi spre bărbatul care îi ţinea braţul ducându-l pe drumul spre postul de poliţie.

— Vă rog, nu faceţi asta, se rugă Samuel. Lăsaţi-mă să plec.

Aram îl apucă şi mai strâns, iar lui Samuel i se păru că sângele nu-i mai curge prin braţ.

— Cerşeşte, spuse Aram. Îmi place să aud un jidan cerşind. Ai auzit de Silezia? Vei ajunge tocmai la timp ca să prinzi iarna. Dar, nu-ţi face probleme, e plăcut şi cald în minele de sub pământ. Şi când plămânii ţi se vor înnegri de cărbunele negru, vei începe să-i scuipi afară şi te vor lăsa să mori în zăpadă.

Înaintea lor, peste pod, abia vizibilă din cauza ploii se înălţa clădirea dezolantă care servea drept post de poliţie.

— Mai repede! spuse Aram.

Pe neaşteptate Samuel îşi dădu seama că nu poate permite nimănui să-i facă aşa ceva. Se gândi la Terenia, la familia lui şi la tatăl lui Isaac. Nimeni nu va dispune de viaţa lui. Trebuia să scape cumva, să se salveze. Treceau peste podul îngust, iar râul curgea zgomotos, umflat de ploile iernii. Mai erau doar treizeci de metri. Indiferent ce plănuia să facă, trebuia să o facă acum. Dar cum să scape? Aram avea o armă la el şi chiar fără ea paznicul uriaş l-ar fi putut ucide cu uşurinţă. Era aproape de două ori cât Samuel şi mult mai puternic. Au ajuns deja de cealaltă parte a podului, iar postul de poliţie era chiar în faţa lor.

— Grăbeşte-te, mârâi Aram, trăgându-l pe Samuel. Mai am şi alte lucruri de făcut.

Erau aproape de clădire şi Samuel auzi râsetele celor dinăuntru. Aram îl apucă mai bine de mână şi îl trase pe băiat pe ultimii zece metri. Nu-i mai rămâneau decât câteva secunde. Samuel îşi băgă mâna dreaptă în buzunar şi căută săculeţul cu cei şase guldeni. Degetele îl găsiră şi inima începu să-i bată mai repede. Scoase cu grijă săculeţul din buzunar şi îl aruncă jos. Căzu pe pietre scoţând un clinchet de monede.

Aram se opri brusc.

— Ce-i asta?

— Nimic, răspunse Samuel repede.

Aram privi în ochii lui Samuel şi rânji. Ţinându-l de mână făcu un pas înapoi, privi în jos şi văzu săculeţul cu bani.

— Nu vei avea nevoie de ei acolo unde mergi, spuse Aram.

Se aplecă să ridice săculeţul şi Samuel se aplecă în acelaşi timp. Aram smulse săculeţul cu bani. Dar Samuel nu se aplecă după el. Mâna lui prinse una dintre cele mai mari pietre care erau pe jos şi, ridicându-se, îl lovi pe Aram în ochiul drept, cu toată puterea, transformându-l într-o masă roşie şi continuă să lovească din nou şi din nou. Văzu cum se zdrobeşte nasul uriaşului, apoi gura lui, până când toată faţa deveni de nerecunoscut. Iar Aram rămânea în picioare, ca un monstru orb. Samuel îl

privi, speriat de moarte, incapabil să mai lovească. Apoi, încet, corpul gigantului începu să se prăbuşească. Samuel privi în jos, cu ochii holbaţi, paznicul mort, nevenindu-i să creadă ceea ce făcuse. Auzi vocile celor din postul de poliţie şi brusc îşi dădu seama că este într-un mare pericol. Dacă îl prindeau acum, nu-l vor mai trimite în Silezia. Îl vor jupui de viu şi-l vor atârna în piaţa oraşului. Pedeapsa pentru lovirea unui poliţist era moartea. Iar Samuel omorâse unul. Va trebui să plece cât mai repede. Ar putea încerca să treacă peste graniţă, dar atunci ar ajunge un fugar hăituit toată viaţa lui. Trebuia să existe o altă soluţie. Privi în jos la cadavrul fără faţă şi ştiu ce avea de făcut. Se aplecă şi-l căută prin buzunare până găsi cheia care deschidea porţile. Apoi, luptându-se cu greaţa, începu să-l tragă spre marginea râului. Mortul părea să cântărească o tonă. Samuel continua să-l tragă urmărit de glasurile care veneau din postul de poliţie. Ajunse la marginea râului. Se opri un moment pentru a-şi trage răsuflarea, apoi împinse corpul peste malul abrupt al digului şi îl privi cum se rostogoleşte în apele învolburate ale râului. O mână îi rămase atârnând lângă mal, dar apoi fu dus de curent. Samuel rămase hipnotizat, îngrozit de ceea ce făcuse. Ridică piatra cu care îl lovise şi o aruncă în apă. Dar pericolul încă nu trecuse. Se întoarse şi alergă până la celălalt capăt al podului, spre porţile închise ale ghetoului. Nu se vedea nimeni. Cu degete care tremurau puse cheia în lacăt şi o întoarse. Împinse porţile masive de lemn. Nu se întâmplă nimic. Erau prea grele pentru a le putea deschide singur. Dar în noaptea aceea nimic nu era imposibil pentru Samuel. Era mânat de o forţă care îl făcu să le deschidă. Îşi duse căruciorul înăuntru, închise porţile în urma lui şi alergă spre casă, împingând căruciorul. Locatarii casei erau adunaţi în sufragerie şi, când Samuel intră, îl priviră de parcă ar fi văzut o fantomă vie.

— Te-au lăsat să treci!

— Nu… nu înţeleg, se bâlbâi tatăl lui. Am crezut…

În grabă Samuel le explică ce se întâmplase şi privirile lor îngrijorate fură cuprinse de groază.

— Of, Doamne! oftă tatăl lui. Ne vor ucide pe toţi.

— Nu, dacă mă ascultaţi, spuse Samuel. Le explică planul lui. Cincisprezece minute mai târziu Samuel împreună cu tatăl lui şi doi vecini au ajuns la porţile ghetoului.

— Şi dacă celălalt paznic se întoarce? şopti tatăl lui.

— Va trebui să riscăm, spuse Samuel. Dacă e aici, voi lua vina asupra mea.

Samuel împinse porţile şi se strecură afară, aşteptându-se să fie lovit. Răsuci cheia în broască. Acum porţile ghetoului erau închise pe dinafară.

Samuel îşi legă cheia în jurul taliei, şi făcu câţiva paşi spre stânga porţilor. O clipă mai târziu o frânghie alunecă în jos peste zid ca un şarpe gros. Samuel se apucă de ea în timp ce de cealaltă parte a zidului tatăl lui şi ceilalţi îl trăgeau în sus. Când ajunse deasupra zidului Samuel făcu un nod la capătul frânghiei şi îl fixă într-o ţeapă, apoi începu să coboare. Când atinse pământul, eliberă frânghia.

— Of, Doamne! bolborosi tatăl lui. Ce se va întâmpla la răsăritul soarelui? Samuel îl privi şi îi răspunse:

— Vom lovi în porţi, cerându-le să ne dea drumul afară.

A doua zi de dimineaţă ghetoul roia de poliţişti în uniformă şi soldaţi. Trebuiau să găsească o anumită cheie ca să deschidă porţile negustorilor care ţipau înăuntru. Paul, cel de-al doilea paznic, mărturisi că îşi părăsise postul şi că îşi petrecuse noaptea în Cracovia. Acum era arestat. Dar asta nu rezolva misterul dispariţiei lui Aram. În mod obişnuit dispariţia unui paznic atât de aproape de ghetou ar fi fost o scuză perfectă pentru un pogrom. Dar poliţiştii erau încurcaţi datorită porţilor închise. Din moment ce evreii erau în siguranţă, închişi în ghetou, era evident că nu l-au putut ataca ei. Până la urmă au ajuns la concluzia că probabil Aram a fugit cu una dintre numeroasele sale prietene. S-au gândit că a aruncat pe undeva cheia, care trebuie să-l fi stânjenit, şi au căutat-o peste tot, dar nu au găsit-o. Nici n-aveau cum să o găsească pentru că era îngropată adânc sub casa lui Samuel.

Extenuat fizic şi psihic, Samuel căzuse pe pat şi adormise imediat. Se trezi când cineva striga la el şi îl scutura. Primul lui gând a fost: *Au găsit corpul lui Aram. Au venit să mă ia.*

Deschise ochii. Isaac stătea lângă el într-o stare de isterie.

— S-a oprit, ţipa el. Tusea s-a oprit. Este o *braha*! Vino la noi acasă.

Tatăl lui Isaac stătea în pat. Febra dispăruse miraculos, iar tusea se oprise. Samuel se apropie de patul lui şi bătrânul îi spuse:

— Aş mânca nişte supă de pui.

Samuel începu să plângă. Într-o singură zi luase o viaţă şi salvase o alta.

Vestea despre tatăl lui Isaac făcu înconjurul ghetoului. Familiile altor muribunzi asediaseră casa lui Samuel, rugându-l să le dea din serul magic. Îi era imposibil să facă faţă cererilor. Plecă la doctorul Wal. Acesta auzise ce făcuse Samuel, dar era sceptic.

— Vreau să văd cu ochii mei, spuse el. Fă o fiolă şi o voi încerca pe unul din pacienţii mei.

Avea de unde să aleagă, iar doctorul îl alese pe cel care i se păru că este mai aproape de moarte. În douăzeci şi patru de ore, pacientul îşi

reveni.

Doctorul Wal se duse la grajdul unde Samuel îşi amenajase laboratorul şi îi spuse:

— Merge, Samuel. Ai reuşit. Ce îţi doreşti ca zestre?

Samuel îl privi şi îi răspunse obosit:

— Un cal.

*

Anul 1868. A fost începutul companiei „Roffe şi Fiii”.

Samuel şi Terenia s-au căsătorit, iar zestrea primită de Samuel a constat din şase cai şi un laborator mic, bine dotat. Samuel îşi lărgi sfera experimentelor. Începu să prepare medicamente din ierburi, iar în scurtă vreme vecinii veneau doar la el să cumpere leacuri pentru orice boală. Faima lui Samuel se răspândi. Celor care nu-şi puteau permite să plătească, Samuel le spunea:

— Nu-i nimic. Luaţi-le oricum.

Iar Tereniei îi spunea:

— Medicina există pentru a vindeca oameni, nu pentru profit.

Firma lui continua să se dezvolte şi în curând îi putu spune Tereniei:

— Cred că a venit vremea să deschidem o mică spiţerie unde să vindem alifii, prafuri şi alte lucruri pe lângă reţete.

Prăvălia a fost un succes de la început. Bogaţii care refuzaseră să-l ajute veneau acum la el să-i ofere bani.

— Vom fi parteneri, spuneau ei. Vom deschide un lanţ de magazine.

Samuel discută propunerea cu Terenia.

— Mă tem de parteneri. Este afacerea noastră. Nu-mi place ideea ca străinii să stăpânească o parte din vieţile noastre.

Terenia era de acord.

Pe măsură ce afacerea se dezvolta şi se extindea în tot mai multe prăvălii, ofertele de bani creşteau. Samuel continua să le refuze. Când socrul lui îl întrebă de ce, Samuel replică:

— Nu lăsa niciodată o vulpe îmblânzită în coteţul de găini. Într-o zi i se va face foame.

După cum înfloreau afacerile aşa înflorea şi căsătoria dintre Samuel şi Terenia. Li se născu cinci băieţi: Abraham, Joseph, Anton, Jan şi Pitor. După naşterea fiecărui copil Samuel deschidea o nouă spiţerie, fiecare mai mare decât cea dinainte. La început Samuel angajase un om ca să lucreze pentru el, apoi doi şi în curând avea deja mai mult de două duzini.

Într-o zi Samuel primi vizita unui reprezentant guvernamental.

— Vom ridica unele restricţii referitoare la evrei, îi spuse el lui Samuel. Am dori să deschideţi o spiţerie în Cracovia.

Şi Samuel o făcu. Trei ani mai târziu prosperase îndeajuns pentru a-şi construi propria clădire în Cracovia şi pentru a-i cumpăra Tereniei o casă frumoasă în oraş. În sfârşit Samuel îşi împlinise visul de a scăpa din ghetou.

Dar avea visuri care depăşeau oraşul.

Pe măsură ce băieţii creşteau, Samuel le angaja profesori şi fiecare băiat învăţa o limbă străină diferită.

— A înnebunit, spunea soacra lui. A ajuns batjocura vecinilor.

Îi învăţă pe Abraham şi Jan engleza, pe Joseph germana, pe Anton franceza şi pe Pitor italiana. Cu cine vor vorbi ei? Nimeni de aici nu vorbeşte limbile astea barbare. Băieţii vor ajunge să nu se înţeleagă între ei!

Dar Samuel se mulţumea să zâmbească şi îi spunea răbdător:

— Face parte din educaţia lor.

El ştia cu cine vor vorbi băieţii lui.

Când ajunseră adolescenţi, băieţii călătoriseră deja, în mai multe ţări împreună cu tatăl lor. Cu fiecare călătorie Samuel punea bazele viitoarelor sale planuri. Când Abraham împlini douăzeci şi unu de ani, Samuel adună toată familia şi o anunţă:

— Abraham va pleca să trăiască în America.

— America! strigă mama Tereniei. E plină de sălbatici! Nu-ţi voi da voie să-l trimiţi acolo pe nepotul meu. Băiatul rămâne aici, unde e în siguranţă.

În siguranţă. Samuel se gândi la pogromuri, la Aram şi la ucigaşul mamei lui.

— Va pleca în străinătate, declară Samuel hotărât. Se întoarse spre Abraham. Vei deschide o fabrică în New York şi vei răspunde de afacerile noastre din America.

— Da, tată, îi răspunse Abraham mândru.

Samuel se întoarse spre Joseph:

— Când vei împlini douăzeci şi unu de ani, vei pleca la Berlin.

— Iar eu, spuse Anton, voi pleca în Franţa. La Paris, sper.

— Ai grijă cum te porţi, mormăi Samuel. Arienele de acolo sunt foarte frumoase.

Se întoarse spre Jan:

— Tu vei pleca în Anglia.

Pitor, cel mai mic, spuse entuziasmat:

— Iar eu voi pleca în Italia, tată. Mai am mult de aşteptat?

Samuel râse şi îi răspunse:

— Nu vei pleca în seara asta, Pitor. Va trebui să aştepţi până împlineşti douăzeci şi unu de ani.

Şi astfel toate s-au aranjat. Samuel îşi însoţi fiii în aceste ţări şi îi ajută să-şi pornească fabricile şi birourile. În următorii şapte ani apărură ramuri ale familiei Roffe în cinci ţări străine. Deveneau o dinastie, iar Samuel şi avocatul său aranjară în aşa fel, încât fiecare companie, deşi independentă, era în acelaşi timp subordonată companiei – mamă.

— Fără străini, îl avertiza Samuel pe avocatul său. Acţiunile nu trebuie să fie decât în mâinile familiei.

— Aşa va fi, îl asigură avocatul. Dar dacă fiii tăi nu vor putea vinde acţiunile, Samuel, cum vor reuşi să se descurce? Sunt convins că vrei ca ei să trăiască confortabil.

— Vom aranja să trăiască în case frumoase. Vor avea salarii mari şi conturi în bănci, dar restul banilor trebuie investiţi în afaceri. Dacă vreodată vor dori să vândă acţiunile, hotărârea trebuie să fie unanimă. Majoritatea acţiunilor vor aparţine fiului meu cel mare şi urmaşilor lui. Vom ajunge mari. Vom ajunge mai mari ca familia Rothschild.

Peste ani profeţia lui Samuel deveni realitate. Afacerile creşteau şi prosperau. Cu toate că familia era foarte împrăştiată, Samuel şi Terenia au avut grijă să rămână cât mai unită posibil. Fiii se întorceau acasă pentru zilele de naştere şi sărbători. Vizitele erau mai mult decât ocazii festive. Băieţii se retrăgeau cu tatăl lor şi discutau afaceri. Îşi aveau propriul lor sistem de spionaj. Când unul dintre ei auzea despre un nou medicament, trimitea în grabă curieri celorlalţi şi începeau să-l fabrice singuri, fiind astfel tot timpul înaintea concurenţei.

*

Cu timpul băieţii s-au căsătorit şi au avut copii, dăruindu-i nepoţi lui Samuel. Abraham plecase în America în 1891. Şapte ani mai târziu se căsători cu o americancă şi în 1905 se născu primul nepot al lui Samuel, Woodrow, al cărui fiu se va numi Sam.

Joseph se căsători cu o nemţoaică şi ea îi născu doi copii, un băiat şi o fată, Anna. Anna se căsători cu germanul Walther Gassner. În Franţa, Anton se însură cu o franţuzoaică cu care avu doi băieţi. Unul se sinucise. Celălalt se căsători şi avu o fată, Hélène. Ea se mărită de mai multe ori, dar nu avu nici un copil. Jan, la Londra, se căsători cu o englezoaică. Singura lor fiică se mărită cu un baronet numit Nichols şi avu un fiu pe care l-au botezat Alec. La Roma, Pitor se însură cu o italiancă, şi ea îi

născu un băiat şi o fată. Când fiul lui la rândul său se căsători, soţia i-o dărui pe Simonetta, care se îndrăgosti şi se căsători cu un tânăr arhitect, Ivo Palazzi.

Aceştia erau urmaşii lui Samuel şi ai Tereniei.

Samuel trăi destul timp pentru a vedea cum se schimbă lumea. Marconi creă telegraful, iar fraţii Wright şi-au lansat primul aeroplan la Kitty Hawk. Afacerea Dreyfus captă atenţia tuturor, iar amiralul Peary ajunse la Polul Nord. Modelul T al lui Ford intră în producţie; apărură lumina electrică şi telefonul. În domeniul medicinii microbii care produceau tuberculoză, tifos, malarie au fost izolaţi şi îmblânziţi*. „Roffe şi Fiii”* la mai puţin de o jumătate de secol după ce fusese fondat, deveni un imperiu multinaţional care înconjura globul.

Samuel şi un cal amărât au creat o dinastie.

*

Când Elizabeth termină de citit Cartea, poate pentru a cincea oară, o puse înapoi în dulapul ei de sticlă.

Nu mai avea nevoie de ea. Era o parte din ea, aşa cum Cartea devenise o parte din viaţa ei.

Pentru prima dată în viaţă, Elizabeth ştia cine era şi de unde venise.

Capitolul 12

La cea de-a cincisprezecea aniversare a zilei ei de naştere, în al doilea trimestru din primul an de la pension, Elizabeth îl întâlni pe Rhys Williams. Venise la şcoală să-i aducă un cadou din partea tatălui ei.

— A vrut să vină personal, îi explică Rhys, dar a trebuit să plece.

Elizabeth încercă să-şi ascundă dezamăgirea, însă Rhys observă imediat. Tristeţea şi durerea care i se citeau pe chip l-au emoţionat. Sub imboldul momentului o întrebă:

Ce zici dacă noi doi am lua cina împreună?

O idee groaznică, se gândi Elizabeth. Se vedea intrând cu el într-un restaurant: el, incredibil de atrăgător şi curtenitor, iar ea cu proteză pentru dantură şi durdulie.

— Mulţumesc, nu, spuse ea băţoasă. Am de… de învăţat.

Dar Rhys refuză să accepte răspunsul ei. Îşi aminti de zilele lui de naştere petrecute în singurătate. Ceru permisiunea directoarei de a o lua pe Elizabeth în oraş. Se urcară în maşina lui Rhys şi porniră spre aeroport.

— Neuchâtel e în cealaltă direcţie, spuse Elizabeth. Rhys o privi şi o întrebă cu prefăcută inocenţă:

— Cine a spus că mergem la Neuchâtel?

— Unde mergem?

— La *Maxim*. Este singurul loc în care poţi să-ţi sărbătoreşti cei cincisprezece ani.

Au zburat la Paris într-un avion particular şi au petrecut o seară superbă. Cina a fost excelentă. A început cu paté de foie gras, trufandale, supă de homar, raţă à l’orange, gustoasă şi crocantă, apoi salata specială *Maxim* şi s-a terminat cu şampanie şi tort. Rhys o plimbă cu maşina pe Champs-Elysées şi s-au întors în Elveţia târziu, aproape de miezul nopţii.

A fost cea mai plăcută seară pe care Elizabeth o trăise vreodată. Rhys reuşise să o facă să se simtă interesantă şi frumoasă şi fusese o experienţă de neuitat pentru ea. Când Rhys o lăsă la şcoală ea îi spuse:

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Eu… niciodată nu m-am simţit atât de bine.

— Mulţumeşte-i tatălui tău, zâmbi Rhys. A fost ideea lui.

Dar Elizabeth ştia că nu e adevărat.

Ajunse la concluzia că Rhys Williams este cel mai minunat bărbat pe care îl întâlnise până atunci. Şi fără îndoială cel mai atrăgător. În noaptea aceea se culcă gândindu-se la el. Apoi se sculă şi se aşeză la masa mică

de la fereastră. Luă o foaie de hârtie, un creion, şi scrise: Doamna Rhys Williams.

Rămase mult timp privind cu ochii pierduţi aceste cuvinte.

*

Rhys întârziase cu douăzeci şi patru de ore de la întâlnirea cu o actriţă franţuzoaică splendidă, dar nu-şi făcea probleme. Au ajuns la acelaşi *Maxim* şi într-un fel Rhys nu putu să nu se gândească că seara petrecută cu Elizabeth fusese mult mai interesantă.

Era o persoană care va trebui luată în consideraţie, într-o zi.

*

Elizabeth nu ştiu niciodată cine era mai răspunzător de schimbarea care începu în ea – Samuel sau Rhys Williams, însă deveni mult mai atentă cu ea însăşi. Îi scăzu pofta de a mânca încontinuu, iar corpul îi deveni zvelt şi mlădios. Începură să-i placă sporturile şi parcă nici şcoala nu i se mai părea atât de groaznică. Făcu un efort şi se împrieteni cu celelalte fete. Nu le venea să creadă. O invitaseră deseori pe Elizabeth la petrecerile lor ţinute în pijama, dar ea le refuzase întotdeauna. Pe neaşteptate, apăru la una din ele, într-o seară.

Petrecerea se desfăşura într-o cameră locuită de patru fete şi când Elizabeth îşi făcu intrarea, camera era ticsită de cel puţin două duzini de băieţi, toţi în pijamale sau halate. Una dintre fete îşi ridică ochii şi exclamă:

— Uite cine a venit! Făceam pariu că nu vei apărea.

— Sunt... sunt aici.

În aer se simţea aroma înţepătoare a ţigărilor. Elizabeth ştia că multe fete fumează marijuana, dar ea nu încercase niciodată. Gazda, o franţuzoaică pe nume Renée Tocar, veni spre ea, trăgând dintr-o ţigară scurtă şi groasă. Trase adânc în piept, apoi i-o întinse lui Elizabeth:

— Fumezi?

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— Bineînţeles, minţi Elizabeth.

Luă ţigara, ezită un moment, apoi o puse între buze şi trase din ea. Simţi cum faţa i se înverzeşte, plămânii se revoltă, dar reuşi să zâmbească şi să rostească:

— Plăcut.

În clipa în care Renée se întoarse, Elizabeth se prăbuşi pe o canapea. Pentru un moment i se păru că ameţeşte, apoi îi trecu. De dragul experienţei mai trase un fum. Începu să se simtă curios de uşoară. Elizabeth auzise şi citise despre efectele marijuanei. Se presupunea că te scapă de inhibiţii, te face să te simţi alt om. Mai trase un fum adânc în piept şi simţi o senzaţie de plutire, de parcă ar fi fost pe o altă planetă. Putea să vadă fetele din cameră şi să le audă vorbind, însă imaginea era estompată, iar sunetele vocilor le auzea în surdină şi de foarte departe. Luminile păreau foarte puternice şi închise ochii. În acel moment începu să plutească în spaţiu. O senzaţie foarte plăcută. Se vedea pe sine însăşi purtată de curent deasupra acoperişului şcolii, sus, tot mai sus, peste Alpii înzăpeziţi într-o mare de nori pufoşi. Cineva îi striga numele, aducând-o pe pământ.

Deschise ochii cu părere de rău. Renée o privea îngrijorată.

— Te simţi bine, Roffe?

Elizabeth îi zâmbi fericită, mulţumită, şi îi răspunse destul de neclar:

— Mă simt minunat! Şi în starea de euforie în care se găsea, mărturisi: n-am mai fumat niciodată marijuana.

Renée se holbă la ea.

— Marijuana! Asta-i o Gauloise.

*

De cealaltă parte a satului era şcoala băieţilor, iar colegele lui Elizabeth se furişau la întâlniri cu orice prilej. Nu vorbeau decât despre băieţi. Despre corpul lor, despre mărimea penisului, despre ce le permiteau băieţilor să le facă şi ce le făceau ele. Câteodată lui Elizabeth i se părea că e închisă într-o şcoală plină de nimfomaniace demente. Viaţa sexuală era obsesia lor. Unul din jocurile lor preferate se numea frolage. O fată se dezbrăca complet şi se întindea pe spate pe pat în timp ce o altă fată o mângâia de la sâni la coapse. Răsplata era o prăjitură cumpărată din sat. Zece minute de frolage însemna o prăjitură. La sfârşitul celor zece minute fata de obicei avea un orgasm, dar dacă nu, cea care administra frolage-ul continua şi câştiga o bucată în plus.

Un alt divertisment sexual mult apreciat se găsea în sălile de baie. Şcoala era foarte mare, cu băi vechi care aveau duşuri flexibile de mână ce puteau fi scoase din cârligul din perete. Fetele stăteau în cadă, dădeau drumul la duş şi apoi în timp ce apa caldă ţâşnea afară îşi împingeau capătul duşului între picioare şi îl frecau încet înainte şi înapoi.

Elizabeth nu îngăduia nici frolage-ul, nici capul duşului, însă

necesităţile ei sexuale deveneau tot mai puternice. Cam pe vremea asta făcu o descoperire cutremurătoare.

Una din profesoarele lui Elizabeth era o tânără mică de statură, subţire şi se numea Chantal Harriot. Nu împlinise încă treizeci de ani şi arăta ca o şcolăriţă. Era foarte drăguţă şi când zâmbea devenea chiar frumoasă. Era cea mai simpatică dintre profesoare, iar Elizabeth se simţea foarte legată de ea. Ori de câte ori Elizabeth era nefericită se ducea la domnişoara Harriot şi îi spunea problemele ei. Domnişoara Harriot ştia să asculte. Lua mâna lui Elizabeth, o mângâia, îi dădea sfaturi şi o ceaşcă de ciocolată. Elizabeth se simţea imediat mult mai bine.

Domnişoara Harriot preda franceza şi de asemenea un curs de modă, în care punea accentul pe stil, pe armonia culorilor şi mai ales pe importanţa accesoriilor.

— Să nu uitaţi fetelor, le spunea ea, cele mai elegante rochii din lume arată jalnic dacă nu aveţi accesoriile necesare.

„Accesorii” era cuvântul de ordine al domnişoarei Harriot.

Când Elizabeth zăcea în baie, se trezea gândindu-se la domnişoara Harriot, la privirea ei atunci când stăteau de vorbă, la felul cum îi mângâia mâna tandru şi cu blândeţe.

Când Elizabeth se afla la alte cursuri, mintea îi zbura tot la domnişoara Harriot amintindu-şi momentele când profesoara o îmbrăţişa, consolând-o şi atingându-i sânii. La început, Elizabeth crezu că aceste atingeri sunt întâmplătoare, dar erau tot mai frecvente, şi de fiecare dată domnişoara Harriot o privea întrebător de parcă ar fi aşteptat un răspuns. În mintea ei Elizabeth şi-o imagina pe domnişoara Harriot cu sâni frumoşi, picioare lungi şi se întreba oare cum arată goală. Şi atunci mintea lui Elizabeth pricepu adevărul surprinzător.

Era lesbiană.

Nu o interesau băieţii pentru că îi plăceau fetele. Nu prostuţele care erau colegele ei de clasă, ci o persoană sensibilă şi înţelegătoare cum era domnişoara Harriot. Elizabeth îşi imagină un tablou în care ele două erau în pat ţinându-se de mână şi mângâindu-se. Elizabeth citise şi auzise destule despre ele ca să ştie că viaţa nu le era uşoară. Societatea nu le accepta. Lesbienele erau considerate o crimă împotriva naturii. Dar ce era aşa de monstruos, se întreba Elizabeth, dacă iubeai pe cineva cu tandreţe şi din adâncul sufletului? Avea vreo importanţă dacă era un bărbat sau o femeie? Nu dragostea în sine era cea care conta? Era mai bine să ai o căsătorie heterosexuală lipsită de iubire decât una homosexuală plină de înţelegere?

Elizabeth se gândi cât de îngrozit va fi tatăl ei când va afla adevărul

despre ea. Ei bine, va face faţă. Va trebui să-şi regândească viitorul. Nu va avea niciodată o viaţă normală precum celelalte fete, un soţ şi copii. Oriunde va merge, va fi întotdeauna arătată cu degetul, trăind la marginea societăţii. Ea şi domnişoara Harriot – Chantal – vor găsi un mic apartament undeva sau poate o căsuţă. Elizabeth o va decora superb în culori pastel, cu toate accesoriile potrivite. Vor avea mobilă franţuzească, elegantă, tablouri drăguţe. Tatăl ei o va ajuta – nu, nu trebuie să se aştepte la ajutor din partea tatălui ei. Mai mult ca sigur că nu-i va mai vorbi niciodată.

Elizabeth se gândi la garderoba ei. Chiar dacă era lesbiană era hotărâtă să nu se îmbrace ca ele. Fără pantaloni, costume sau pălării bărbăteşti. Acestea erau pentru femeile schilodite sufleteşte precum clopoţeii leproşilor. Ea va arăta cât mai feminină.

Elizabeth luă hotărârea să devină o bucătăreasă excelentă pentru a-i pregăti domnişoarei Harriot – Chantal – mâncărurile preferate. Îşi imagină cum ele două vor fi în apartamentul lor sau într-o casă mică, delectându-se cu o cină pe care ea, Elizabeth, o pregătise. Mai întâi supă de praz şi cartofi, apoi o salată, pe urmă poate, creveţi sau homar, iar la sfârşit îngheţată pentru desert. După cină se vor întinde pe podea în faţa focului din cămin, privind cum cad fulgii de zăpadă. Fulgi de zăpadă. Deci va fi iarnă. Elizabeth refăcu rapid meniul. În loc de supă de praz cu cartofi va pregăti una de ceapă. Iar desertul va fi un sufleu. Va trebui să înveţe cum să-l pregătească. Apoi ele două se vor aşeza în faţa focului şi îşi vor citi poezii. T.S.Eliot sau poate V.J.Rajadhon.

Timpul este duşmanul iubirii,
Hoţul care scurtează
Toate clipele noastre însorite.
Atunci nu am înţeles
De ce îndrăgostiţii îşi măsoară fericirea
În zile, nopţi şi ani,
Pentru că iubirea nu se poate măsura decât în bucurii, suspine şi lacrimi.

Oh, da, Elizabeth vedea anii lungi pe care ele două îi vor petrece împreună, iar trecerea timpului făcea ca această imagine să se topească într-o lumină aurie, strălucitoare.

Elizabeth adormise.

*

Elizabeth aşteptase să se întâmple ceva, dar când se întâmplă o luă prin surprindere. Într-o noapte se trezi auzind cum cineva intră în camera ei şi închide uşa încet. Elizabeth deschise ochii. Văzu o umbră mişcându-se în lumina lunii şi venind spre ea. O rază căzu pe chipul domnişoarei Harriot – Chantal. Inima lui Elizabeth începu să bată cu putere.

Chantal şopti:

— Elizabeth!

Stând lângă pat îşi dezbrăcă halatul. Nu avea nimic pe dedesubt. Elizabeth înghiţi în sec. Se gândise deseori la acest moment, dar acum, când venise clipa hotărâtoare, intră în panică. De fapt, nu ştia exact ce ar trebui să facă şi cum. Nu vroia să se facă de râs în faţa femeii pe care o iubea.

— Priveşte-mă, îi ordonă Chantal cu glas răguşit. Elizabeth se supuse. Privirea ei hoinări pe trupul gol al lui Chantal. În carne şi oase nu era chiar ceea ce-şi imaginase Elizabeth. Sânii arătau ca nişte mere ofilite şi atârnau puţin. Avea pântecele umflat, iar şezutul părea – Elizabeth nu găsi alt cuvânt – suspendat.

Dar nu asta era important. Conta ce se afla înăuntru, sufletul unei femei curajoase care îndrăzneşte să fie diferită de toţi ceilalţi, care înfruntă întreaga lume şi vrea să-şi petreacă restul vieţii împreună cu Elizabeth.

— Dă-te mai încolo, *mon petit ange*, şopti ea. Elizabeth făcu cum i se spuse, iar profesoara se băgă în pat lângă ea. Mirosea puternic, a înmormântare. Se întoarse spre Elizabeth, o îmbrăţişă şi îi spuse:

— *Oh, chérie*, cât de mult am visat acest moment. Şi o sărută pe Elizabeth pe buze, forţându-şi limba în gura ei, gemând des şi zgomotos.

Era fără îndoială cea mai neplăcută senzaţie pe care Elizabeth o trăise vreodată. Rămase nemişcată din cauza şocului. Degetele lui Chantal – ale domnişoarei Harriot – se plimbau pe corpul lui Elizabeth strângându-i sânii, mişcându-se încet pe abdomenul ei până la coapse. Şi tot timpul buzele ei erau pe gura lui Elizabeth, salivând ca un animal.

Deci asta era. Venise momentul magic. *Dacă ne vom contopi, tu şi cu mine, împreună vom face un univers care să clatine stelele şi să cutremure cerul.*

Mâinile domnişoarei Harriot se mişcau în jos, mângâind coapsele lui Elizabeth, ajungând la locul dintre picioare. Repede Elizabeth încercă să-şi evoce imaginea cinei la lumina lumânărilor, a sufleului, a serilor petrecute în faţa focului din cămin şi a anilor de fericire pe care îi vor petrece împreună; dar fără succes. Mintea şi corpul ei se împotriveau; îşi simţea

corpul violat.

Domnişoara Harriot gemu:

— *Oh, chérie*, vreau să fac dragoste cu tine.

Şi tot ce Elizabeth găsi să-i răspundă a fost:

— Avem o problemă. Una din noi nu are accesoriile necesare.

Elizabeth începu să râdă şi să plângă isteric, regretând frumoasa imagine cu lumânări care murise şi chicotind pentru că era sănătoasă, normală şi tocmai aflase că este un om liber.

A doua zi Elizabeth încercă vârful duşului.

Capitolul 13

În vacanţa de Paşti din ultimul ei an de şcoală, când împlinea optsprezece ani, Elizabeth plecă la vila din Sardinia să petreacă zece zile. Învăţase să conducă şi pentru prima dată era liberă să exploreze insula după bunul ei plac. Se plimbă de-a lungul plajei şi vizită micile sate de pescari. Înotă în piscina din vilă, sub soarele cald al Mediteranei, iar noaptea rămase în pat ascultând sunetele triste ale vântului care trecea printre stânci. Se duse la un carnaval în Tempio, la care tot satul se îmbrăcase în costume naţionale, tradiţionale. Ascunse de măştile de domino, fetele îi invitau pe băieţi să danseze, şi toată lumea se simţea liberă să facă lucruri pe care cu altă ocazie nu ar fi îndrăznit să le facă. Un băiat putea să-şi închipuie că ştia cu cine făcuse dragoste în acea seară, însă în dimineaţa următoare nu mai era sigur.

Plecă cu maşina până la Punta Murra şi urmări cum oamenii frigeau iezi la focuri în aer liber. Localnicii i-au oferit seada, un aluat cu brânză de capră şi acoperit cu miere fierbinte. Bău deliciosul selememont, vinul alb al regiunii, care nu putea fi băut în altă parte a lumii fiind prea delicat pentru a fi transportat.

Unul din locurile pe care îi plăcea să le viziteze era hanul Leul roşu din Porto Cervo. Un mic local la subsol, cu zece mese şi un bar demodat.

Elizabeth boteză acea scurtă vacanţă Zilele Băieţilor. Fii de bogătaşi roiau în jurul ei, invitând-o la înot, călărie şi petreceri. Era prima mişcare din ritualul împerecherii.

— Toţi sunt numai buni de însurătoare, o asigură tatăl ei.

Pentru Elizabeth toţi erau nişte cretini. Beau prea mult, vorbeau prea mult şi o mângâiau neîndemânateci. Era sigură că nu o doreau pentru ea însăşi, pentru că ar putea fi inteligentă sau frumoasă, ci pentru că era o Roffe, moştenitoarea unei dinastii. Lui Elizabeth nici nu-i trecea prin cap că se făcuse o frumuseţe, era mai uşor de crezut în adevărul trecutului decât în imaginea din oglindă.

Băieţii beau şi mâncau cu ea şi încercau s-o atragă în pat. Simţeau că Elizabeth este virgină şi o anumită aberaţie a orgoliului masculin îl făcea pe fiecare băiat să ajungă la concluzia că dacă o va scăpa pe Elizabeth de virginitate, ea se va îndrăgosti nebuneşte de el şi va fi sclava lui pentru totdeauna. Refuzau să renunţe. Oriunde o invitau pe Elizabeth serile se terminau la fel.

— Hai să ne culcăm împreună.

Şi întotdeauna ea îi refuza politicos.

Nu ştiau ce să mai creadă despre ea. Ştiau că este frumoasă, deci credeau că e o proastă. Nu le trecuse prin cap că ar putea fi mai inteligentă decât ei. Cine a mai auzit ca o fată să fie şi frumoasă şi inteligentă?

Aşa că Elizabeth continua să iasă în oraş cu băieţi ca să-i facă plăcere tatălui ei, dar toţi o plictiseau.

Rhys Williams apăru la vilă, iar Elizabeth rămase surprinsă de cât de încântată şi fericită era să-l vadă din nou. Era chiar şi mai atrăgător decât îşi amintea ea.

Rhys păru bucuros să o întâlnească.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu înţeleg!

— Te-ai uitat în oglindă în ultimul timp?

— Nu, spuse Elizabeth roşind.

El se întoarse spre Sam.

— Dacă băieţii nu sunt toţi surzi, proşti sau orbi, am o presimţire că Liz nu va rămâne mult timp cu noi.

Noi! Lui Elizabeth îi plăcu să-l audă vorbind aşa. Rămase în preajma lor cât mai mult timp, servindu-le băuturi, făcându-le mici comisioane, fericită doar să-l privească pe Rhys. Câteodată uitau de ea şi începeau să discute despre afaceri. Elizabeth asculta fascinată. Vorbeau despre fuziuni, fabrici noi, produse care au avut succes şi altele care au dat greş. Vorbeau despre concurenţă, strategii şi contrastrategii. Toate i se păreau infernal de complicate.

Într-o zi, pe când Sam lucra în camera din turn, Rhys o invită la prânz. Îl luă cu ea la *Leul roşu* şi văzu cum îi fulgeră cu privirea pe cei de la bar. Se minună cât de natural se purta Rhys. Se simţea în elementul lui oriunde s-ar fi aflat. Auzise o expresie în spaniolă pe care nu o înţelesese până acum, când îl privea pe Rhys. *Un om liber în propria-i piele.*

Erau aşezaţi la o masă din colţ, acoperită cu o pânză ecosez roşu cu alb, mâncau musaca de cartofi, beau bere şi povesteau. Rhys o întrebă cum mai merge şcoala.

— Nu e chiar aşa de rău, mărturisi Elizabeth. Învăţ cât de puţine ştiu.

Rhys zâmbi.

— Puţini ajung atât de departe. Termini în iunie, nu-i aşa?

Elizabeth se întrebă de unde ştie.

— Da.

— Te-ai gândit ce vei face apoi?

O întrebare pe care şi-o pusese şi ea de mai multe ori.

— Nu. Nu prea.

— Nu vrei să te măriţi?

Pentru o secundă inima lui Elizabeth încetă să mai bată. Însă îşi dădu seama că e o întrebare generală.

— Încă nu am găsit pe nimeni.

Îşi aminti de domnişoara Harriot şi de serile plăcute în faţa focului, de fulgii de zăpadă şi o pufni râsul.

— Secret?

— Secret!

Ar fi vrut să-i poată spune, dar nu-l cunoştea îndeajuns. Adevărul era, îşi dădu seama Elizabeth, că de fapt nu-l cunoştea deloc pe Rhys. Era un străin fermecător şi bine făcut, căruia i se făcuse odată milă de ea şi o dusese la Paris cu ocazia unei zile de naştere. Ştia că avea o minte sclipitoare şi că tatăl ei se baza pe inteligenţa lui. Dar nu ştia nimic despre viaţa lui personală sau despre felul lui de a fi. Urmărindu-l, Elizabeth simţi că este un bărbat cu mai multe feţe, că emoţiile pe care le scoate la iveală le ascund pe cele adevărate şi se întrebă dacă cineva ajunsese să-l cunoască.

*

Rhys Williams a fost responsabil pentru faptul că Elizabeth şi-a pierdut virginitatea.

Ideea de a se culca cu un bărbat i se păru din ce în ce mai interesantă. În parte datorită unei puternice nevoi fizice care câteodată o surprindea pe neaşteptate şi o purta pe valurile neîmplinirii, o durere surdă care nu o părăsea. Dar mai era şi curiozitatea, dorinţa de a şti cum e. Bineînțeles, nu se putea culca cu oricine. Trebuia să fie cineva deosebit, cineva care să-i fie drag, cineva căruia să-i fie dragă.

Într-o sâmbătă seară tatăl lui Elizabeth organiză o petrecere la vilă.

— Pune-ţi cea mai frumoasă rochie, îi spuse Rhys, vreau să te prezint tuturor.

Emoţionată, Elizabeth se considerase partenera lui Rhys. Când acesta apăru, avea lângă el o frumoasă blondă, o prinţesă italiană. Elizabeth se simţi atât de jignită şi trădată, încât părăsi petrecerea la miezul nopţii şi se culcă cu un pictor rus, bărbos şi beat, numit Vassilov.

Toată întâmplarea a fost de scurtă durată şi dezastruoasă. Elizabeth era prea nervoasă şi Vassilov prea beat încât ei i se păru că totul nu avea nici început, nici mijloc, nici capăt. Preludiul a constat din Vassilov dându-şi jos pantalonii şi lăsându-se moale pe pat. În acel moment Elizabeth fu

foarte tentată să o ia la goană însă era hotărâtă să-l pedepsească pe Rhys pentru perfidia lui. Se dezbrăcă şi se târî spre pat. O clipă mai târziu, fără nici un avertisment, Vassilov era deja în ea. O senzaţie ciudată. Nu era ceva neplăcut, dar nici nu se cutremura pământul. Simţi cum trupul lui Vassilov tremură brusc şi peste o secundă sforăia deja. Elizabeth rămase întinsă, dezgustată de ea însăşi. Îi venea greu să creadă că s-au scris poezii şi cărţi despre aşa ceva. Se gândi la Rhys şi îi veni să plângă. În linişte, se îmbrăcă şi plecă acasă.

Când pictorul îi telefonă a doua zi dimineaţă, Elizabeth o rugă pe menajeră să-i spună că nu e acasă. A doua zi se întorcea la şcoală.

Plecă înapoi într-un avion al companiei însoţită de tatăl ei şi de Rhys. Avionul, construit pentru a transporta o sută de pasageri, fusese transformat într-o navă de lux. Avea două dormitoare mari şi frumos decorate, fiecare cu o baie dotată cu cele necesare, un birou confortabil, o sufragerie în mijlocul avionului, plină de tablouri şi o mică bucătărie. Elizabeth se gândea la acest avion ca la covorul fermecat al tatălui ei.

Cei doi bărbaţi au discutat despre afaceri mai tot drumul. Când Rhys făcu o pauză, el şi Elizabeth au jucat o partidă de şah. Reuşi să câştige. Rhys îi spuse:

— Sunt profund impresionat.

Elizabeth roşi de plăcere.

*

Ultimele luni ale şcolii au trecut foarte repede. Venise vremea să se gândească la viitorul ei. Îşi aminti de întrebarea lui Rhys. *Ştii ce vrei să faci cu viaţa ta?* Încă nu era sigură. Dar din cauza lui Samuel, Elizabeth era fascinată de afacerile familiei şi ştia că şi-ar fi dorit să participe la ele. Încă nu-şi dădea seama cum. Poate, la început, l-ar fi putut ajuta pe tatăl ei. Nu uitase ce i se spusese despre mama ei, ce gazdă minunată fusese ea, cât de nepreţuită a fost pentru tatăl ei. Va încerca să ia locul mamei ei.

Acesta va fi începutul.

Capitolul 14

Mâna ambasadorului suedez îi frământa şezutul în timp ce Elizabeth se străduia să-l ignore, dansând în jurul camerei, zâmbind, ochii ei examinând expert oaspeţii îmbrăcaţi elegant, orchestra, servitorii în livrea, bufetul încărcat de mâncăruri exotice şi vinuri alese, şi îşi zise cu satisfacţie: Este o serată reuşită.

Se aflau în sala de dans a proprietăţii lor din Long Island. Erau prezenţi peste două sute de invitaţi, toţi importanţi pentru firma *„Roffe şi Fiii”*. Elizabeth deveni conştientă că ambasadorul îşi lipea corpul de al ei, încercând să o excite. Îi atinse urechea cu limba şoptindu-i:

— Eşti o dansatoare minunată.

— Şi dumneavoastră, îi răspunse Elizabeth cu un zâmbet, apoi greşi pasul şi îl calcă pe degetele de la picior cu tocul ascuţit al pantofului. Ambasadorul ţipă de durere, iar Elizabeth exclamă chinuită de remuşcări:

— Îmi pare rău, domnule ambasador. Daţi-mi voie să vă ofer o băutură.

Îl părăsi şi îşi croi drum spre bar, trecând elegantă printre oaspeţi, privind atentă în jur, controlând ca totul să fie în ordine.

Perfecţiune – asta era ceea ce-şi dorea tatăl ei. Elizabeth organizase deja aproape o sută de astfel de serate, dar încă nu învăţase să se relaxeze. Fiecare dintre ele era un eveniment deosebit, o premieră, cu o mulţime de lucruri care puteau să nu reuşească. Şi cu toate astea niciodată nu se simţise mai fericită. Visul ei din copilărie de a se apropia de tatăl ei, de a-l face să aibă nevoie de ea, devenise realitate. Acceptase să se adapteze faptului că nevoile lui erau impersonale, că valoarea ei pentru el se baza pe cât de mult putea contribui la succesul companiei. Acesta era singurul criteriu după care Sam Roffe judeca oamenii. Elizabeth reuşise să umple golul care se crease după moartea mamei ei. Devenise gazda petrecerilor, pe care le dădea tatăl ei. Dar pentru că Elizabeth era o fată foarte inteligentă devenise mai mult decât atât. Participa la întâlnirile de afaceri ale lui Sam, în avioane, în hoteluri din străinătate, în fabrici, la ambasade şi palate. Îl urmărea pe tatăl ei cum îşi exercita puterea, punând în joc miliarde de dolari pentru a cumpăra şi a vinde, pentru a demola şi a construi. *„Roffe şi Fiii”* era un imens corn al abundenţei şi Elizabeth observa cum tatăl îi lăsa pe prietenii firmei să dispună de belşugul acesteia şi cum le refuza orice mărinimie duşmanilor. Era o lume fascinantă, plină de oameni interesanţi, iar Sam Roffe îi domina pe toţi.

În timp ce Elizabeth examina sala de dans, îl văzu pe Sam stând la bar, sporovăind cu Rhys, un prim ministru şi un senator din California. Tatăl ei o văzu şi îi făcu cu mâna. Îndreptându-se spre ei îşi aminti de un anumit moment, cu trei ani în urmă, când începuse totul.

*

Elizabeth se întorsese acasă chiar în ziua absolvirii. Acasă, în acel moment însemna apartamentul din Beekman Palace în Manhattan. Rhys era acolo împreună cu tatăl ei. Elizabeth ştia că va fi prezent. Purta imagini ale chipului său în locuri secrete ale memoriei şi, ori de câte ori se simţea singură, deprimată sau descurajată, le scotea la iveală încălzindu-se la vederea lor. La început totul i se păruse fără speranţă. O şcolăriţă de cincisprezece ani şi un bărbat de douăzeci şi cinci. Acei zece ani puteau la fel de bine să fie şi o sută. Dar, printr-o minunată alchimie matematică, la optsprezece ani diferenţa i se părea mai puţin importantă. Era ca şi cum ea îmbătrânea mai repede decât Rhys, încercând să-l ajungă din urmă.

Amândoi bărbaţii se ridicară în picioare când ea intră în biblioteca unde discutau afaceri. Tatăl ei spuse neatent:

— Elizabeth! Ai sosit acum?

— Da.

— Aha. Deci şcoala s-a terminat?

— Da.

— Bine.

Şi la atât se redusese primirea ei. Rhys veni spre ea zâmbind. Părea sincer bucuros să o vadă.

— Arăţi minunat, Liz. Cum a fost absolvirea? Sam ar fi vrut să fie prezent, dar nu a reuşit să-şi facă timp.

Îi spunea ceea ce tatăl ei ar fi trebuit să-i spună.

Elizabeth era furioasă pe ea însăşi pentru că se simţea îndurerată. Nu pentru că tatăl ei nu ar fi iubit-o, îşi spunea ea, ci pentru că el era dedicat unei lumi din care ea nu făcea parte. El ar fi acceptat cu siguranţă un fiu în această lume; o fată i se părea străină. Nu intra în planurile firmei.

— V-am întrerupt, spuse ea, întorcându-se spre uşă.

— Aşteaptă puţin, spuse Rhys. Se întoarse spre Sam. Liz a venit acasă tocmai la timp. Ne poate ajuta la dineul de sâmbătă seara.

Sam îşi întoarse privirile spre Elizabeth, studiind-o obiectiv, evaluându-i posibilele merite. Semăna cu mama ei. Avea aceeaşi frumuseţe, aceeaşi eleganţă naturală. Un licăr de interes apăru în ochii lui Sam. Până acum nu-i trecuse prin cap că fiica lui ar putea fi un bun de

preţ pentru *„Roffe şi Fiii”.*

— Ai o rochie de seară?

Elizabeth îl privi surprinsă:

— Eu…

— N-are importanţă. Du-te şi cumpără-ţi una. Ştii cum să organizezi un dineu?

Elizabeth înghiţi în sec şi spuse:

— Bineînţeles.

Nu era acesta avantajul de a urma cursurile unui pension în Elveţia? Te învăţau cum să te porţi în societate.

— Bineînţeles că ştiu cum să organizez un dineu.

— În regulă. Am invitat un grup din Arabia Saudită. Vor fi cam… se întoarse spre Rhys.

Rhys îi zâmbi lui Elizabeth spunând:

— Patruzeci. Cu câţiva mai mulţi sau mai puţini.

— Lăsaţi totul în seama mea, spuse Elizabeth plină de încredere.

Dineul a fost un cumplit dezastru. Elizabeth instruise bucătarul să pregătească crabi pentru primul fel de mâncare, urmat de cassoulets, servit cu vinuri vechi. Din nefericire în cassoulets se afla carne de porc, iar arabii nu s-au atins nici de crustacee, nici de carnea de porc. Şi nu beau nici băuturi alcoolice. Oaspeţii se holbau la felurile de mâncare, fără să mănânce nimic. Elizabeth, aşezată în capul mesei, faţă în faţă cu tatăl ei, îngheţă de ruşine, murind pe dinăuntru.

Rhys Williams a fost cel care a salvat seara. Dispăru în birou pentru câteva momente şi vorbi la telefon. Apoi se întoarse în salon şi distră oaspeţii cu poveşti amuzante, în timp ce servitorii au început să cureţe masa.

În scurt timp, un convoi de camionete s-a oprit în faţa casei şi ca printr-un miracol, pe masă au apărut o mulţime de noi feluri de mâncare. Cuş-cuş, miel en brochette, orez, platouri cu pui fripţi şi cu peşte, urmate de bomboane, brânză şi fructe proaspete. Toată lumea mâncă cu poftă, cu excepţia lui Elizabeth. Era atât de necăjită, că nu putea înghiţi nimic. De fiecare dată când ridica ochii spre Rhys, acesta se uita la ea cu o privire conspirativă. Elizabeth n-ar fi putut spune de ce, dar se simţea umilită de faptul că Rhys nu numai că asistase la eşecul ei, dar o şi salvase. Când seara se termină şi ultimul dintre oaspeţi plecase cu părere de rău, era aproape dimineaţă. Elizabeth, Sam şi Rhys se aflau în sufragerie. Rhys turna nişte brandy.

Elizabeth inspiră adânc şi se întoarse spre tatăl ei.

— Îmi pare rău pentru dineu. Dacă nu ar fi fost Rhys…

— Sunt convins că vei reuşi mai bine data viitoare, spuse Sam categoric.

Şi Sam avu dreptate. Începând cu acel moment, când Elizabeth organiza un dineu sau o petrecere, fie că era pentru patru persoane sau pentru patru sute, studia oaspeţii, afla ce le place şi ce nu le place, ce mâncau, ce beau, şi ce fel de distracţii le plăceau cel mai mult. Ţinea un catalog cu dosare referitoare la fiecare persoană. Oaspeţii erau flataţi să descopere că vinul lor preferat, sau whisky-ul şi trabucele favorite erau oferite la masă, iar Elizabeth era capabilă să discute despre munca lor în cunoştinţă de cauză.

Rhys era prezent la cea mai mare parte a acestor petreceri şi întotdeauna sosea cu câte o fată frumoasă. Elizabeth le detesta pe toate. Încerca să le copieze. Dacă Rhys venea cu o fată cu părul prins în creştet, Elizabeth îl purta la fel. Încerca să se îmbrace la fel ca prietenele lui, să se comporte ca ele. Dar nimic nu părea să-l impresioneze pe Rhys. Nici măcar nu o băga în seamă. Nemulţumită, Elizabeth se hotărî să rămână ea însăşi.

În dimineaţa când împlini douăzeci şi unu de ani, coborând la micul dejun, îl auzi pe Sam spunându-i:

— Rezervă nişte bilete de teatru pentru seara asta. Apoi supeu la *Douăzeci şi unu*.

Elizabeth se gândi: Şi-a adus aminte, şi se bucură imens.

Apoi tatăl ei adăugă:

— Vom fi doisprezece. Vom studia noile contracte cu Bolivia.

Nu spuse un cuvânt despre aniversarea ei. Primise telegrame de la câteva foste colege şi asta a fost tot. Până la ora şase seara când sosi un enorm buchet de flori. Elizabeth era sigură că este de la tatăl ei. Dar biletul spunea: *„O zi frumoasă pentru o domnişoară frumoasă.”* Era semnat „Rhys”.

Tatăl ei plecă pe la ora şapte seara îndreptându-se spre teatru. Observă florile şi spuse absent:

— Ai un admirator?

Elizabeth era tentată să-i spună: „Sunt un cadou de ziua mea de naştere”, dar ce sens ar fi avut! Dacă trebuie să-i aminteşti cuiva pe care îl iubeşti că este ziua ta de naştere, atunci totul e inutil.

Îl urmări pe tatăl ei plecând şi se întrebă ce va face în restul serii. Însemna că se maturizase, că era liberă, că devenise femeie. Ei bine, venise ziua magică, iar ea nu se simţea cu nimic altfel decât acum un an. De ce nu-şi putuse aminti? Şi-ar fi amintit oare dacă ar fi fost băiat?

Majordomul intră în cameră să o întrebe când va lua cina. Lui

Elizabeth nu îi era foame. Se simţea singură şi părăsită. Ştia că îşi plânge de milă, dar era mai mult decât această zi nesărbătoritâ. Regreta toate zilele ei nesărbătorite din trecut, durerea de a creşte singură, fără mamă, fără tată, fără cineva căruia să-i pese de ea.

La ora zece seara, se îmbrăcă într-un halat şi rămase în sufragerie în întuneric, în faţa focului din cămin. Apoi auzi o voce:

— La mulţi ani!

Luminile se aprinseră şi în cadrul uşii apăru Rhys Williams. Veni spre ea spunând mustrător:

— Nu aşa se sărbătoreşte o zi de naştere. De câte ori împlineşte o fată douăzeci şi unu de ani?

— Eu… eu credeam că ar trebui să fii cu tata în seara asta, spuse Elizabeth tulburată.

— Am fost. A pomenit că eşti singură acasă, îmbracă-te. Mergem să cinăm.

Elizabeth clătină din cap. Refuză să-i accepte mila.

— Mulţumesc, Rhys. Nu… mi-e foame.

— Dar mie mi-este foarte foame şi detest să mănânc singur. Îţi dau cinci minute să-ţi alegi o rochie de seară sau te iau pe sus aşa cum eşti.

Au luat cina într-un restaurant din Long Island şi au mâncat hamburgeri, chili, au băut bere şi au discutat. Elizabeth se gândi că această seară este mult mai reuşită decât cea de la *Maxim*. Toată atenţia lui Rhys era îndreptată asupra ei, iar Elizabeth înţelese de ce era atât de al dracului de iubit de femei. Nu doar pentru că era bine făcut. Se vedea că îi plac femeile, că se simte bine în compania lor. O făcu pe Elizabeth să se simtă deosebită, de parcă ar fi vrut să fie cu ea mai mult decât cu oricine altcineva. Nici nu-i de mirare, se gândi Elizabeth, că toate femeile se îndrăgostesc de el.

Rhys îi povesti câte ceva din copilăria lui din Ţara Galilor şi ceea ce-i spunea suna minunat şi aventuros.

— Am fugit de acasă, spuse el, pentru că simţeam o nevoie în mine de a vedea totul, de a face totul. Vroiam să ajung ca aceia pe care îi vedeam. Eu nu eram destul de bun pentru mine însumi. Poţi să înţelegi aşa ceva?

Oh, da. Şi încă cum!

— Am muncit în parcuri şi pe plaje, iar într-o vară m-am angajat să plimb turişti pe Rhosili într-o luntre pescărească şi…

— Stai puţin, îl întrerupse Elizabeth, ce este Rhosili şi cum arată o luntre pescărească?

— Rhosili este un râu rapid, tumultuos, plin de vârtejuri periculoase.

Luntrea pescărească este o veche canoe făcută din lemn strunjit şi piei de animale care datează din perioada pre-romană. N-ai fost niciodată în Ţara Galilor, nu-i aşa?

Elizabeth scutură din cap.

— Sunt sigur că ţi-ar plăcea. Elizabeth iubea deja acele locuri.

— În Vale of Neath există o cascadă care este una dintre cele mai frumoase locuri din lume. Şi există multe altele pe care merită să le vizitezi: Aber-Eiddi, Caerbwdi, Porthelais, Kilgetty şi Llangwn, spuse el, iar cuvintele i se rostogoleau de pe buze ca într-un cântec bine ritmat. Este un ţinut primitiv, sălbatic, plin de surprize magice.

— Şi cu toate astea ai plecat din Ţara Galilor.

Rhys îi zâmbi şi spuse:

— Datorită poftei de viaţă din mine. Vroiam să stăpânesc lumea.

Dar nu-i mai spuse că această poftă încă mai exista în el.

*

În următorii trei ani, Elizabeth îi deveni indispensabilă tatălui ei. Preocuparea ei principală era să-i facă viaţa cât mai confortabilă, astfel încât el să se poată concentra la ceea ce era de o importanţă vitală: afacerile. Detaliile vieţii lui de zi cu zi au fost lăsate în întregime pe seama lui Elizabeth. Angaja şi concedia servitori, deschidea şi închidea casele după nevoile tatălui ei şi era gazda perfectă a tuturor dineurilor şi petrecerilor.

Mai mult decât atât, deveni ochii şi urechile lui. După o întâlnire de afaceri, Sam o întreba pe Elizabeth care sunt impresiile în legătură cu un om sau îi explica de ce anume acţionase într-un anumit fel. Elizabeth îl urmărea cum lua decizii care afectau viaţa a mii de oameni sau implicau sute de milioane de dolari. Auzi conducători de state cerându-i lui Sam Roffe să deschidă o fabrică, sau implorându-l să nu închidă una.

După una din aceste întruniri, Elizabeth spuse:

— Este de necrezut. Parcă… parcă ai conduce o ţară întreagă.

Tatăl ei râse şi îi explică:

— *„Roffe şi Fiii”* au un venit mai mare decât trei pătrimi din ţările lumii.

În călătoriile pe care le făcea alături de tatăl ei, Elizabeth se reîntâlni cu ceilalţi membri ai familiei, verişorii ei, soţi şi soţii.

Ca adolescentă se întâlnise cu ei cu prilejul diferitelor sărbători, când ei veniseră la una dintre case, sau când ea îi vizitase în timpul diferitelor ei vacanţe.

Simonetta şi Ivo Palazzi din Roma fuseseră întotdeauna cei mai amuzanţi. Erau deschişi, prietenoşi, iar Ivo Palazzi o făcea pe Elizabeth să se simtă femeie cu adevărat. Era conducătorul ramurii italiene a firmei *„Roffe şi Fiii”* şi se descurcase foarte bine. Oamenilor le plăcea să facă afaceri cu Ivo. Elizabeth îşi amintea ce-i spusese o colegă de clasă când se întâlnise cu Ivo.

— Ştii ce-mi place la verişorul tău? Are farmec şi e foarte galant.

Apoi erau Hélène Roffe-Martel şi soţul ei Charles, de la Paris. Elizabeth nu o înţelesese niciodată prea bine pe Hélène, şi nici nu se simţea în largul ei lângă ea. Hélène era drăguţă cu ea, dar exista în ea o anumită răceală de care Elizabeth nu putuse trece niciodată. Charles era conducătorul ramurii franceze a firmei. Era competent, din ceea ce auzise de la tatăl ei, îi lipsea însă forţa necesară. Îndeplinea ordine, dar nu avea iniţiative. Sam nu-l înlocuise pentru că ramura franceză era foarte profitabilă. Elizabeth bănuia că Hélène Roffe-Martel era în mare parte responsabilă de acest succes.

Lui Elizabeth îi plăceau verişoara ei din Germania Anna Roffe şi soţul ei Walther Gassner. Elizabeth îşi amintea de bârfele din familie că Anna Roffe s-ar fi căsătorit cu cineva care nu aparţinea clasei ei sociale. Walther Gassner era considerat ca o oaie neagră, un vânător de zestre care se căsătorise cu o femeie urâtă, cu mulţi ani mai în vârstă decât el, doar pentru banii ei. Elizabeth nu considera că verişoara ei era urâtă. Anna i se păruse întotdeauna o persoană timidă, sensibilă, retrasă şi puţin speriată de viaţă. Walther Gassner îi plăcu imediat. Avea trăsăturile clasice ale unui star de cinema, dar nu i se părea a fi nici arogant, nici mincinos. Părea într-adevăr foarte îndrăgostit de Anna şi Elizabeth nu dădu crezare zvonurilor teribile care circulau pe seama lui.

Dintre toţi verişorii, Alec Nichols era preferatul ei. Mama lui fusese o Roffe, căsătorită cu Sir George Nichols, baronet. Lui Alec îi cerea ea sfatul când avea diferite probleme. Într-un fel, poate din cauza sensibilităţii şi tandreţei lui, i se păruse a fi egalul ei, şi acum Elizabeth îşi dădea seama că aceasta însemnase un mare compliment pentru el. O tratase întotdeauna de la egal la egal, mereu gata să-i dea sfaturi sau să-i ofere ajutorul. Elizabeth îşi amintea că într-un moment de neagră disperare se hotărâse să fugă de acasă. Îşi făcuse valiza, apoi sub impulsul momentului, îi telefonase lui Alec la Londra ca să-şi ia rămas bun. Era în plină conferinţă, dar veni la telefon şi vorbi cu Elizabeth mai mult de o jumătate de oră. Când termină, Elizabeth se hotărî să-l ierte pe tatăl ei şi să-i mai dea o şansă. Soţia lui însă era ceva cu totul deosebit. În timp ce Alec era generos şi grijuliu, Vivian era egoistă şi nepăsătoare. O preocupa

doar persoana ei.

Acum câţiva ani, când Elizabeth îşi petrecu un week-end la casa lor din Gloucestershire, plecă singură la un picnic. Începu să plouă şi se întoarse acasă mai repede. Intră prin spate, şi tocmai se îndrepta spre sufragerie, când auzi voci din birou, voci care se certau.

— M-am săturat să mai fac pe doica, spunea Vivian. Poţi să-ţi iei preţioasa verişoară şi să o amuzi cum vrei. Plec la Londra. Am o întâlnire…

— Sunt sigur că ai putea să o amâni, Viv. Copilul mai rămâne doar o zi şi ea…

— Îmi pare rău, Alec. Am chef să mă culc cu cineva şi o voi face în seara asta.

— Pentru Dumnezeu, Vivian!

— Oh, mănâncă-ţi-o! Nu încerca să-mi opreşti viaţa.

În acel moment înainte ca Elizabeth să se poată mişca, Vivian ieşi vijelios din birou. O privi scurt pe Elizabeth şi spuse veselă:

— Te-ai întors aşa repede, scumpo? apoi urcă în grabă scările.

Alec veni până la uşă şi spuse cu blândeţe:

— Intră, Elizabeth.

În silă, păşi în birou. Faţa lui Alec era roşie de ruşine. Elizabeth ar fi vrut să-l consoleze cumva, dar nu ştia cum. Alec se îndreptă spre masa mare din cameră, îşi alese o pipă, o umplu cu tutun şi o aprinse. Apoi spuse:

— Trebuie să o înţelegi pe Vivian.

— Alec, nu-i treaba mea, îi replică Elizabeth.

— Într-un fel este. Facem parte din aceeaşi familie. Nu vreau să o judeci aspru pe Vivian.

Lui Elizabeth nu-i veni să creadă. După scena incredibilă la care asistase, Alec îşi apăra soţia.

— Câteodată, într-o căsătorie, continuase Alec, soţul şi soţia au necesităţi diferite.

Alec se opri stângaci, căutându-şi cuvintele.

— Nu vreau să o consideri vinovată pe Vivian pentru că eu… eu nu pot să-i satisfac acele nevoi. Vezi tu, nu e vina ei.

Elizabeth nu se putu opri să nu întrebe:

— Se… se întâlneşte cu alţi bărbaţi?

— Mă tem că da.

Elizabeth se îngrozi.

— De ce nu o părăseşti?

Alec îi zâmbi trist.

— Nu o pot părăsi, draga mea. O iubesc.

A doua zi Elizabeth se întoarse la şcoală. De atunci se simţise mai apropiată de Alec decât de toţi ceilalţi.

*

În ultimul timp Elizabeth îşi făcea probleme din cauza tatălui ei. Părea preocupat şi îngrijorat de ceva, iar Elizabeth habar n-avea despre ce poate fi vorba. Când îl întrebă, el îi spuse:

— Doar o mică problemă pe care trebuie să o rezolv. Îţi voi povesti mai târziu.

Deveni foarte ascuns şi Elizabeth nu mai avu acces la documentele lui personale. Într-o zi îi spuse:

— Plec mâine la Chamonix, să fac puţin alpinism. Elizabeth se bucură. Ştia că tatăl ei avea nevoie de odihnă. Slăbise, devenise palid şi tras la faţă.

— Voi face pregătirile necesare pentru tine, spuse Elizabeth.

— Nu e nevoie. Am aranjat deja.

Nici asta nu i se potrivea. Plecase la Chamonix a doua zi dimineaţa. Atunci îl văzuse pentru ultima dată. Sam Roffe nu va mai putea fi văzut niciodată.

*

Elizabeth zăcea în dormitorul întunecat, amintindu-şi trecutul. Moartea tatălui ei i se părea ireală, poate pentru că fusese un om atât de plin de viaţă.

Era ultimul care mai purta numele de Roffe. Cu excepţia ei. Ce se va întâmpla cu compania acum? Tatăl ei deţinuse majoritatea acţiunilor. Se întrebă cui i le lăsase.

Află răspunsul în după-amiaza următoare. Avocatul lui Sam o căută acasă.

— Am adus cu mine o copie a testamentului tatălui tău. Nu-mi place că te deranjez în aceste momente de durere, dar m-am gândit că ar fi mai bine dacă ai afla imediat. Eşti moştenitoarea tatălui tău. Ceea ce înseamnă că deţii majoritatea acţiunilor firmei *„Roffe şi Fiii”.*

Elizabeth nu vru să-şi creadă urechilor. Doar nu se aşteptau ca ea să conducă compania?

— De ce? întrebă ea. De ce eu?

Avocatul ezită, apoi spuse:

— Pot să vorbesc deschis? Tatăl tău a fost un om relativ tânăr. Sunt sigur că nu se aştepta să moară atât de repede. Cu timpul, sunt convins că şi-ar fi făcut alt testament, numind pe altcineva în fruntea companiei. Probabil încă nu se hotărâse, spuse el ridicând din umeri. Nu putem şti ce intenţii avea. Însă ceea ce contează este că acum controlezi compania. Va trebui să hotărăşti ce vrei să faci cu ea, cui vrei s-o dai.

O studie un moment, apoi continuă:

— Niciodată până acum nu a mai existat o femeie în conducerea firmei, dar... ei bine, cel puţin pentru moment, vei lua locul tatălui tău. Vineri, la Zürich, se va ţine o şedinţă a consiliului de conducere. Vei putea participa?

Sam s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea ei. La fel şi bătrânul Samuel.

— Voi fi acolo, spuse Elizabeth.

PARTEA A DOUA

Capitolul 15

PORTUGALIA. Miercuri, 9 septembrie, miezul nopţii

În dormitorul unui mic apartament închiriat pe Rua dos Bombeiros, una din aleile lăturalnice şi periculoase din Alto Estoril, se filma o scenă de film. În cameră erau patru oameni: un operator, iar pe pat cei doi actori ai scenei, un bărbat cam de treizeci de ani şi o tânără blondă cu un corp extraordinar. Nu avea nimic pe ea decât o fundă roşie legată la gât. Bărbatul era puternic, cu umeri de luptător. Avea un falus uriaş. Cea de-a patra persoană era un spectator, aşezat în spate, cu o pălărie neagră cu boruri mari şi ochelari fumurii.

Operatorul se întoarse spre spectator întrebându-l din privire şi acesta aprobă printr-o mişcare a capului. Operatorul apăsă pe un buton şi aparatul porni. Le spuse actorilor:

— În regulă. Motor.

Bărbatul îngenunche peste fată şi aceasta începu să-l mângâie. Când penisul lui crescu exclamă:

— La dracu! E imens.

— Bagă-i-l, îi ordonă operatorul.

Bărbatul alunecă peste fată şi îşi puse penisul între picioarele ei.

— Încet, iubitule, spuse ea cu o voce piţigăiată şi plângăreaţă.

— Prefă-te că-ţi place.

— Cum? E mare cât un afurisit de pepene.

Spectatorul se aplecă înainte, pentru a vedea fiecare mişcare. Fata spunea:

— Of, Doamne, ce bine el Nu te grăbi, scumpule. Spectatorul respira tot mai greu, holbându-se la scena din faţa lui. Fata asta era a treia şi era mult mai drăguţă decât celelalte.

Acum se zvârcolea dintr-o parte în alta, scoţând mici gemete.

— Oh, da, icni ea. Nu te opri!

Apucă şoldurile bărbatului şi începu să-l tragă spre ea. Bărbatul se mişca mai repede şi mai tare. Fata era tot mai agitată şi îşi înfipse unghiile

în spatele gol al bărbatului. „

— Oh, da, acum, acum.

Operatorul privi spre spectator, iar acesta dădu din cap, ochii lucindu-i în spatele ochelarilor.

— Acum! strigă operatorul spre bărbatul din pat.

Fata prinsă în frenezia momentului, nici măcar nu-l auzi. În timp ce pe chip îi apărea un extaz sălbatic, iar corpul ei începu să tremure, mâinile uriaşe ale bărbatului se strânseră în jurul gâtului ei, tăindu-i respiraţia. Ea îl privi mirată, apoi în ochii ei apăru teroarea înţelegerii.

Spectatorul se gândi: *Acesta este momentul. Acum! Isuse! Ce ochi are!* Erau dilataţi de groază. Se luptă să se elibereze din mâinile de fier, dar nu reuşi, încă mai trăia orgasmul care acum se combina cu spasmele violente ale morţii.

Trupul spectatorului era umed de transpiraţie. Excitarea era de nesuportat. În momentul culminant al plăcerii, fata murea, ochii ei holbându-se în ochii morţii. Era atât de frumos.

Brusc se termină. Spectatorul rămase acolo, extenuat, tremurând în convulsiile plăcerii, respirând adânc. Fata fusese pedepsită.

Spectatorul se simţea Dumnezeu.

Capitolul 16

ZÜRICH. Vineri, 11 septembrie, la prânz

Cartierul general al firmei *„Roffe şi Fiii”* ocupa şaizeci de acri în Sprettenbach în partea de vest a oraşului Zürich. Clădirea administraţiei era o construcţie de douăsprezece etaje din sticlă dominând un grup de alte clădiri: centre de cercetare, uzine de producţie, laboratoare experimentale, sectoare ale planificării şi ramificaţii de şine. Era creierul vastului imperiu *„Roffe şi Fiii”.*

Holul de la intrare era foarte modern, decorat în verde şi alb, cu mobilă daneză.

În spatele unui birou de sticlă se afla o recepţioneră, iar cei care primeau permisiunea de a intra în adâncurile clădirii erau însoţiţi de un ghid. În partea dreaptă din spatele holului se găseau ascensoarele, cu o cabină personală folosită doar de preşedintele companiei.

În această dimineaţă, ascensorul special fusese folosit de membrii consiliului de conducere. Sosiseră în urmă cu câteva ore din diferite părţi ale lumii, cu avionul, trenul, elicopterul şi limuzina. Acum erau adunaţi în sala de şedinţe, o încăpere enormă, cu tavanul foarte înalt şi cu pereţii acoperiţi cu lambriuri de stejar.

Pe o masă laterală se găseau gustări şi băuturi, dar nimeni nu avea chef să mănânce. Toţi erau încordaţi, nervoşi, fiecare ocupat cu gândurile sale.

Kate Erling, o elveţiancă eficientă, cam de patruzeci de ani intră în cameră:

— Maşina domnişoarei Roffe tocmai a sosit. Ochii ei se plimbară prin cameră, asigurându-se că totul este în ordine: stilouri, carnete de însemnări, o carafă de argint umplută cu apă în faţa fiecărui scaun, trabuce, ţigări, scrumiere şi chibrite. Kate Erling fusese secretara personală a lui Sam Roffe timp de cincisprezece ani. Faptul că el murise nu era un motiv ca ea să nu mai fie la fel de eficientă. Dădu din cap satisfăcută, apoi se retrase.

Jos, în faţa clădirii administraţiei, Elizabeth Roffe cobora dintr-o maşină. Purta un costum negru şi o bluză albă. Nu era deloc machiată. Arăta mult mai tânără decât de douăzeci şi patru de ani, palidă şi îndurerată.

Presa o aştepta. Îndreptându-se spre clădire se trezi înconjurată de

televiziune, radio şi reporteri de la ziare, cu aparate de filmat şi microfoane.

— Sunt de la *„L'Europeo",* domnişoară Roffe. Ne puteţi da o declaraţie? Cine va prelua conducerea companiei acum când tatăl…

— Priviţi aici, vă rog, domnişoară Roffe. Le puteţi zâmbi cititorilor noştri?

— *„Associated Press",* domnişoară Roffe. Care este testamentul tatălui dumneavoastră?

— *„New York Daily News".* Nu era tatăl dumneavoastră un alpinist experimentat? S-a aflat cum…?

— „*Wall Street Journal".* Puteţi să ne spuneţi ceva despre problemele financiare…?

— Sunt de la *„Times".* Vrem să scriem un articol despre…

Elizabeth îşi croi drum spre holul clădirii, escortată de trei gărzi, trecând prin marea de reporteri.

— Încă o fotografie, domnişoară Roffe…

În sfârşit ajunse la ascensor, iar uşile se închiseră. Respira adânc şi tremura de indignare. Sam era mort. De ce nu o lăsau în pace?

Câteva momente mai târziu, Elizabeth intră în sala de şedinţe. Alec Nichols o întâmpină primul. O îmbrăţişă timid şi îi spuse:

— Îmi pare atât de rău, Elizabeth. A fost un şoc pentru noi toţi. Vivian şi cu mine am încercat să-ţi telefonăm…

— Ştiu. Mulţumesc, Alec. Mulţumesc pentru scrisoarea ta.

Ivo Palazzi veni spre ea şi o sărută pe amândoi obrajii.

— *Cara*, ce se mai poate spune? Te simţi bine?

— Da, sigur. Mulţumesc, Ivo. Elizabeth se întoarse.

— Bună, Charles.

— Elizabeth, Hélène şi cu mine am fost distruşi. Dacă pot face…

— Mulţumesc…

Walther Gassner se apropie de Elizabeth şi îi spuse stângaci:

— Anna şi cu mine vrem să ne exprimăm durerea faţă de ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

Elizabeth înclină uşor din cap, cu fruntea sus.

— Mulţumesc, Walther.

Nu vroia să fie aici, înconjurată de tot ceea ce îi amintea de tatăl ei. Ar fi vrut să o ia la fugă, să fie singură.

Rhys Williams stătea în picioare, puţin mai departe de ceilalţi, urmărind faţa lui Elizabeth şi gândindu-se: Dacă nu se opresc, va izbucni în lacrimi. Se apropie intenţionat de ea, întinse mâna şi spuse:

— Bună, Liz.

— Bună, Rhys.

Îl văzuse ultima oară când îi adusese vestea morţii lui Sam. I se păru că au trecut ani de atunci. Sau secunde. Trecuse de fapt o săptămână.

Rhys era conştient de efortul lui Elizabeth de a rămâne calmă.

— Acum că toată lumea este prezentă, ce-ar fi să începem? spuse Rhys, zâmbindu-i pentru a-i da puteri. Nu va ţine mult.

Elizabeth îi surâse recunoscătoare. Bărbaţii îşi luară locul obişnuit la masa mare, dreptunghiulară. Rhys o conduse pe Elizabeth în capul mesei şi trase scaunul pentru ea. *Scaunul tatălui meu*, se gândi Elizabeth. Sam stătea aici prezidând aceste întruniri. Charles începu să vorbească:

— Din moment ce nu avem… Se opri şi se întoarse spre Alec. Mai bine începe tu.

Alec privi în jur. Ceilalţi îşi murmurară aprobarea.

— Foarte bine.

Alec apăsă pe un buton din faţa lui şi în cameră intră Kate Erling cu un bloc notes în mână. Închise uşa după ea, se aşeză pe un scaun cu stiloul pregătit.

— Cred că datorită circumstanţelor, putem să ne lipsim de formalităţi. Fiecare dintre noi a suferit o mare pierdere. Dar – şi o privi pe Elizabeth cerându-şi iertare – lucrul esenţial acum este ca *„Roffe şi Fiii”* să prezinte o imagine publică cât mai puternică.

— *D’accord*. Am primit destule lovituri din partea presei în ultimul timp, bombăni Charles.

Elizabeth îl privi scurt şi întrebă:

— De ce?

Rhys încercă să-i explice.

— Compania are de rezolvat acum o mulţime de probleme neobişnuite, Liz. Suntem implicaţi în procese, suntem supuşi investigaţiilor unei comisii de anchetă a guvernului şi câteva bănci fac presiuni asupra noastră. Nici unul dintre aceste lucruri nu este bun pentru imaginea noastră publică. Oamenii cumpără produse farmaceutice pentru că au încredere în compania care le fabrică. Dacă le pierdem încrederea înseamnă că i-am pierdut şi de clienţi.

— Nu avem probleme care să nu poată fi rezolvate, o asigură Ivo. Cel mai important lucru acum este reorganizarea companiei.

— Cum? întrebă Elizabeth.

— Vânzându-ne acţiunile pe piaţă, replică Walther.

— În felul acesta putem plăti datoriile faţă de bănci, adăugă Charles, şi ne mai rămân destui bani… Nu-şi mai termină propoziţia.

Elizabeth îl privi pe Alec.

— Şi tu eşti de acord?

— Toţi suntem de acord, Elizabeth.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului, gândindu-se. Rhys luă de pe masă nişte documente, se ridică şi i le aduse lui Elizabeth,

— Am pregătit toate documentele necesare. Nu trebuie decât să semnezi.

Elizabeth privi hârtiile din faţa ei.

— Dacă semnez ce se va întâmpla?

— Există peste o duzină de agenţii de bursă internaţionale care sunt pregătite să formeze un consortium pentru a stabili preţul acţiunilor, îi explică Charles. Garantează vânzarea la un preţ cu care vom fi toţi de acord. La o ofertă atât de mare vor fi achiziţii făcute de instituţii, ca şi de cumpărători particulari.

— Adică, bănci şi societăţi de asigurări?

— Exact, spuse Charles.

— Iar ei îşi vor aduce oameni lor în consiliul de conducere?

— Aşa se obişnuieşte...

Deci, de fapt, ei vor controla *„Roffe şi Fiii”,* continuă Elizabeth.

Noi vom rămâne în consiliul de conducere, se grăbi să adauge Ivo.

Elizabeth se întoarse spre Charles.

— Ai spus că un consortium este gata să preia acţiunile?

— Da, aprobă Charles.

— Atunci de ce nu au făcut-o până acum?

El o privi, surprins.

— Nu înţeleg.

— Dacă toată lumea este de acord că cel mai bun lucru pentru companie este să o trecem din mâinile familiei în mâinile străinilor, de ce nu s-a făcut până acum?

Urmă o linişte stânjenitoare. Ivo îi explică.

— Trebuie să se facă prin vot unanim, *cara*. Toată lumea din consiliul de conducere trebuie să fie de acord.

— Cine nu a fost de acord? întrebă Elizabeth.

Liniştea dură şi mai mult de data asta. Rhys o întrerupse.

— Sam.

Brusc Elizabeth îşi dădu seama ce o deranjase din momentul în care pusese piciorul în această încăpere. Toţi îşi exprimaseră condoleanţele, şocul şi durerea provocate de moartea tatălui ei, şi în acelaşi timp domina o atmosferă de mulţumire, un sentiment de ciudat, cuvântul care îi veni în minte era victorie. Pregătiseră documentele pentru ea, totul fusese bine organizat. *Nu trebuie decât să semnezi.* Dar dacă ceea ce ei vroiau era

bine pentru companie, de ce se împotrivise tatăl ei? Puse întrebarea cu voce tare.

— Sam îşi avea ideile lui, îi explică Walther. Tatăl tău putea fi foarte încăpăţânat.

Ca şi bătrânul Samuel, îşi zise Elizabeth. Nu lăsa niciodată o vulpe îmblânzită în coteţul de găini. Într-o zi i se va face foame. Iar Sam nu dorise să vândă. Trebuie să fi avut motive întemeiate.

— Crede-mă, *cara*, va fi mult mai bine să laşi toate astea pe seama noastră. Nu înţelegi lucrurile astea, spuse Ivo,

— Aş vrea să le înţeleg, spuse Elizabeth încet.

— De ce să-ţi baţi capul cu aşa ceva? remarcă Walther. Când acţiunile tale se vor vinde, vei avea o enormă sumă de bani, mai mult decât vei fi vreodată capabilă să cheltuieşti. Poţi pleca oriunde, să te bucuri de viaţă.

Ceea ce-i spusese Walther era logic. De ce ar trebui să se implice? Nu avea decât să semneze hârtiile din faţa ei şi apoi putea pleca.

Charles îi spuse nerăbdător:

— Elizabeth, ne pierdem timpul. Nu ai de ales.

În acea clipă Elizabeth ştiu că are de ales. Aşa cum şi tatăl ei a avut de ales. Ar fi putut să plece şi să-i lase să facă ce vor cu compania sau ar putea rămâne şi să afle de ce erau atât de dornici să-şi vândă acţiunile, de ce făceau presiuni asupra ei. Simţea în aer nerăbdarea lor. Ca pe o prezenţă fizică. Fiecare din acea cameră dorea să o facă să semneze.

Îi aruncă o privire lui Rhys întrebându-se ce gândeşte el. Pe chipul lui nu se putea citi nimic. Elizabeth o privi pe Kate Erling. Fusese secretara lui Sam de foarte mult timp. Ar fi vrut să poată vorbi cu ea între patru ochi. Toţi o urmăreau pe Elizabeth aşteptând răspunsul ei afirmativ.

— Nu voi semna, spuse ea. Nu acum.

Toţi au rămas şocaţi. Apoi Walther întrebă palid ca un mort:

— Nu înţeleg, Elizabeth. Bineînţeles că trebuie! Totul este aranjat.

— Walther are dreptate, spuse Charles supărat. Trebuie să semnezi.

— Toţi au început să vorbească în acelaşi timp într-o furtună confuză şi furioasă de cuvinte, care se îndrepta spre Elizabeth.

— De ce nu semnezi? vru să ştie Ivo.

Elizabeth nu-i putea spune: *Pentru că tatăl meu nu a vrut să vândă acţiunile. Pentru că mă grăbiţi să o fac.* Simţea ceva, din instinct poate, ceva ce nu era în regulă, şi era hotărâtă să afle adevărul. Aşa că spuse doar:

— Aş vrea să am mai mult timp să mă gândesc. Bărbaţii s-au privit unii pe alţii.

— Cât timp, *cara*? întrebă Ivo.

— Nu ştiu încă. Aş vrea să înţeleg mai bine ce se întâmplă…

— La dracu’! explodă Walther. Noi nu putem…

Rhys îl întrerupse ferm:

— Cred că Elizabeth are dreptate.

Ceilalţi s-au întors spre el. Rhys continuă:

— Ar trebui să o lăsaţi să aibă o imagine exactă a problemelor companiei şi apoi să se hotărască.

Toţi au rămas pe gânduri.

— Eu sunt de acord, spuse Alec.

— Domnilor, nu are nicio importanţă dacă suntem sau nu de acord, spuse Charles cu amărăciune. Elizabeth deţine controlul acţiunilor.

— *Cara*, avem nevoie de o hotărâre cât mai repede, spuse Ivo.

— O veţi avea, le promise Elizabeth.

Toţi o priveau atent, fiecare ocupat cu gândurile sale.

Unul dintre ei îşi spunea în gând: *of, Doamne. Şi ea va trebui să moară.*

Capitolul 17

Elizabeth era copleşită.

Fusese deseori în cartierul general al tatălui ei de la Zürich, dar întotdeauna ca vizitatoare. Puterea îi aparţinuse lui. Iar acum îi aparţinea ei. Privi în jurul ei la biroul imens şi se simţi ca o impostoare. Camera fusese decorată magnific de Ernst Hohl. La un capăt cabinetul Roentgen iar deasupra un peisaj de Millet. Mai exista un cămin şi în faţa lui o canapea din piele de căprioară, o masă de cafea şi patru scaune. Pe pereţi se aflau pictori celebrii: Renoir, Chagall, Klee şi două tablouri de Courbet. Tăblia biroului era din lemn de mahon masiv. Lângă el pe o consolă, un complex de comunicaţii – telefoane cu linii directe la celelalte cartiere generale ale firmei, un computer, o maşină de scris mare şi multe altele. Deasupra mesei atârna portretul lui Samuel Roffe.

O uşă ascunsă ducea la un vestiar cu îmbrăcăminte şi lenjerie. Cineva luase hainele lui Sam şi Elizabeth îi fu recunoscătoare. Intră apoi într-o baie faianţată, cu o cadă de marmură. Pe pereţi se găseau prosoape turceşti, colorate şi noi. Dulăpiorul cu medicamente era gol. Toate obiectele tatălui ei fuseseră îndepărtate. Probabil, Kate Erling. Elizabeth se întrebă, într-o doară, dacă Kate nu fusese îndrăgostită de Sam.

Apartamentul administrativ cuprindea o saună mare, o sală de gimnastică complet dotată, o frizerie şi o sală de mese în care puteau încăpea o sută de persoane. Când aici se aflau oaspeţi străini, în aranjamentul floral din mijlocul mesei se punea steagul ţării lor.

În plus, mai exista o sală de mese privată, ai cărei pereţi erau decoraţi cu fresce.

Kate Erling îi explica lui Elizabeth:

— În timpul zilei sunt doi bucătari de serviciu, iar noaptea doar unul: Dacă sunt mai mult de doisprezece oaspeţi pentru prânz sau cină, bucătarii trebuie anunţaţi cu două ore înainte.

Acum Elizabeth stătea aşezată la biroul acoperit de mormane de hârtii, statistici, rapoarte şi nu ştia de unde să înceapă. Se gândi la tatăl ei stând în acest scaun şi simţi din nou durerea chinuitoare a unei imense pierderi. Sam era aşa de priceput, atât de inteligent. Ce mare nevoie ar avea acum de el!

Elizabeth reuşise să se întâlnească pentru câteva clipe cu Alec înainte ca acesta să se întoarcă în Anglia.

— Nu te grăbi să iei o hotărâre, o sfătui el. Nu-i lăsa să facă presiuni

asupra ta.

Deci el îi înţelesese sentimentele.

— Alec, crezi că ar trebui să las compania să devină publică?

Alec îi zâmbi şi îi răspunse stângaci:

— Eu aşa cred, fată dragă, dar eu trag spuza pe turta mea, nu? Acţiunile noastre nu ne folosesc la nimic atâta timp cât nu le putem vinde. Iar asta depinde de tine acum.

Elizabeth îşi aminti de această conversaţie stând singură în biroul imens. Era tot mai tentată să-i dea telefon lui Alec. Nu trebuia decât să spună: „M-am răzgândit”. Şi apoi pleca. Nu aparţinea acestui loc. Se simţea foarte nepotrivită.

Privi la numeroasele butoane de pe consolă. Lângă unul era scris Rhys Williams. Elizabeth se gândi un moment, apoi apăsă pe buton.

*

Rhys era aşezat în faţa ei, urmărind-o atent cu privirea. Elizabeth ştia exact la ce se gândea, la ce se gândeau toţi. Că n-avea ce căuta aici.

— Ai aruncat o bombă la întrunirea de astăzi, spuse Rhys.

— Îmi pare rău dacă am supărat pe cineva. Rhys zâmbi răutăcios:

— „Supărat” nu e cuvântul potrivit, i-ai pus pe toţi într-o stare de şoc. Toţi se aşteptau să fie o problemă de câteva minute. Materialul pentru publicitate şi presă era deja pregătit. O studie un moment. Ce te-a făcut să nu vrei să semnezi, Liz?

Cum să-i explice că era doar un presentiment, o intuiţie? Ar râde de ea. Şi totuşi Sam refuzase să facă compania publică. Trebuia să afle de ce.

De parcă îi citise gândurile Rhys spuse:

— Stră-stră-bunicul tău a înfiinţat această companie ca o afacere familială, ca să-i ţină deoparte pe străini. Dar atunci era o companie mică. Lucrurile s-au schimbat. Suntem una dintre cele mai mari producătoare de medicamente din lume. Indiferent cine va sta în scaunul tatălui tău va trebui să ia toate hotărârile decisive. E o responsabilitate al dracului de mare.

Ea îl privi şi se întrebă dacă acesta este modul lui Rhys de a-i spune să se dea la o parte.

— Mă vei ajuta?

— Ştii bine că te voi ajuta.

Elizabeth respiră uşurată, realizând cât de mult contase pe el.

— Primul lucru pe care ar trebui să-l facem, spuse Rhys, ar fi să-ţi prezint uzina de aici. Cunoşti structura companiei?

— Nu prea bine.

Ceea ce nu era adevărat. Elizabeth participase la destule întâlniri ale lui Sam, mai ales în ultimii ani, pentru a ştii destule despre cum funcţiona *„Roffe şi Fiii”.* Dar vroia să audă prezentarea din punctul de vedere al lui Rhys.

— Aici se produce şi altceva pe lângă medicamente, Liz. Facem preparate chimice, parfumuri, vitamine, spray-uri de păr şi pesticide. Fabricăm cosmetice şi instrumente bio-electronice. Avem o ramură care se ocupă de alimente şi o alta de nitraţi.

Elizabeth ştia toate astea, dar îl lăsa să continue.

— Publicăm reviste pentru doctori. Producem adezive, agenţi de protejare şi explozive plastice.

Elizabeth îşi dădu seama că devenea tot mai prins de ceea ce îi povestea, auzea tonul mândru din vocea lui şi în mod ciudat îşi aminti de tatăl ei.

— *„Roffe şi Fiii”* deţine fabrici şi multe alte companii în peste o sută de ţări. Fiecare din ele raportează direct în acest birou. Se opri, ca să se asigure că ea înţelesese. Bătrânul Samuel a intrat în afaceri cu un cal şi o eprubetă. Din astea s-au făcut astăzi şaizeci de fabrici răspândite pe tot globul, zece centre de cercetare şi o reţea de mii de farmacii. Anul trecut, doar în Statele Unite s-au cheltuit peste paisprezece miliarde de dolari pe medicamente, iar noi suntem principalii furnizori pe piaţa americană.

Şi totuşi *„Roffe şi Fiii”* aveau probleme cu băncile. Ceva nu era în regulă.

*

Rhys făcu împreună cu Elizabeth un tur al cartierului general al companiei. De fapt, ramura din Zürich era formată din douăsprezece fabrici, cu şaptezeci şi cinci de clădiri răspândite pe o suprafaţă de şaizeci de acri de pământ. Un întreg microcosmos care se susţinea singur. Au vizitat clădirile industriale, departamentele de cercetare, laboratoarele toxicologice, depozitele. Rhys o duse pe Elizabeth într-un studio unde se făceau filme pentru cercetare şi pentru publicitate.

— Folosim aici mai mult film, îi spuse Rhys, decât cele mai mari studiouri din Hollywood.

Au trecut prin departamentul de biologie moleculară şi centrul lichid unde cincizeci de rezervoare uriaşe din metal inoxidabil atârnau de tavan, pline cu lichide gata de îmbuteliere. Au văzut camerele în care se comprimau tabletele, unde prafurile se transformau în pilule cu ştampila

„Roffe şi Fiii” pe ele, apoi erau împachetate, etichetate, fără să le atingă cineva. Unele se puteau obţine doar pe bază de reţetă, altele se vindeau liber.

Aşezate la distanţă de celelalte clădiri, se aflau câteva construcţii mai mici. Acestea aparţineau oamenilor de ştiinţă: chimişti, biologi, patologi.

— Aici lucrează mai mult de trei sute de cercetători, îi spuse Rhys. Cei mai mulţi au deja doctoratul. Vrei să vezi o cameră de o sută de milioane de dolari?

Elizabeth aprobă, curioasă.

Se afla într-o clădire izolată din cărămidă, păzită de un poliţist în uniformă. Rhys îi arătă permisul lui de trecere şi li se dădu voie să intre într-un coridor lung care avea în capăt o uşă de oţel. Poliţistul folosi două chei pentru a deschide uşa. Rhys şi Elizabeth intrară înăuntru. Camera nu avea ferestre. Din podea şi până în tavan erau etajere cu tot felul de sticle, borcane şi eprubete.

— De ce i se spune camera de o sută de milioane de dolari? întrebă Elizabeth.

— Pentru că atât ne-a costat să o mobilăm. Vezi toate recipientele de pe rafturi? Nici unul nu are un nume, doar numere. Sunt produsele care nu au reuşit. Eşecurile.

— Dar o sută de milioane…

— Pentru fiecare medicament care reuşeşte sunt cel puţin o mie care ajung în camera aceasta. La unele medicamente se lucrează până la zece ani, apoi sunt abandonate. Un singur medicament poate costa între cinci sau zece milioane de dolari în perioada de cercetare, înainte să aflăm că nu are nicio valoare sau că ne-a luat-o cineva înainte. Nu aruncăm nici unul din aceste produse pentru că din când în când tineri cercetători se întorc la vechile descoperiri şi pot să facă ceva din ceea ce se găseşte aici.

Sumele de bani erau însă copleşitoare.

— Hai, spuse Rhys, îţi voi arăta acum Camera Pierderilor.

Se afla într-o altă clădire, nepăzită, conţinând ca şi cealaltă cameră doar rafturi cu sticluţe şi borcane.

— Şi aici pierdem o avere, spuse Rhys, dar aşa ne-am planificat.

— Nu înţeleg.

Rhys se îndreptă spre un raft şi ridică o sticluţă pe care scria „Botulism”.

— Ştii câte cazuri de botulism au fost în Statele Unite în anul trecut? Douăzeci şi cinci. Dar ne-a costat milioane de dolari ca să avem acest medicament în stoc. Luă o altă sticluţă, la întâmplare. Aici este un antidot împotriva turbării. Această cameră este plină de medicamente pentru boli

rare – muşcături de şerpi, plante otrăvitoare. Le livrăm gratuit armatei şi spitalelor, sub formă de ajutor social.

— Îmi place această generozitate, spuse Elizabeth. Şi bătrânului Samuel i-ar fi plăcut, se gândi ea.

Rhys o conduse în camera în care se făceau capsulele, unde sticlele erau duse spre o uriaşă curea de transmisie. Până au traversat încăperea, sticluţele erau deja sterilizate, umplute cu capsule, etichetate, li se punea vată deasupra şi erau sigilate. Totul făcut de maşini automate.

Mai exista o fabrică de prelucrarea sticlei, un centru arhitectural pentru viitoarele construcţii, o ramură care se ocupa de cumpărarea de teren pentru noile clădiri. Într-o altă clădire o mulţime de oameni traduceau prospecte în cincizeci de limbi şi le tipăreau la o tipografie proprie.

Unele departamente îi aminteau lui Elizabeth de cartea lui George Orwell „1984”. Camerele sterile erau scăldate în lumini sinistre, ultraviolete. Camerele învecinate erau vopsite în diferite culori – alb, verde sau albastru – iar muncitorii purtau uniforme de aceeaşi culoare. De fiecare dată când intrau sau ieşeau dintr-o încăpere, trebuiau să treacă printr-o cameră specială de sterilizare. Muncitorii în costume albastre erau închişi toată ziua. Înainte de a mânca, de a se odihni sau a se duce la toaletă, trebuiau să se dezbrace, să intre într-o zonă de neutralizare, să-şi ia alte haine şi inversau procesul atunci când se întorceau.

— Cred că aici ţi se va părea interesant, spuse Rhys.

Păşeau pe coridoarele gri ale unuia dintre centrele de cercetare. Au ajuns la o uşă pe care scria *„Accesul interzis”.* Rhys împinse uşa şi intrară înăuntru. Trecură de o nouă uşă şi Elizabeth se trezi într-o încăpere cu o lumină slabă plină de sute de cuşti cu animale. În cameră era foarte cald şi umed şi se simţi de parcă ar fi intrat într-o junglă. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina slabă văzu că în cuşti se găseau maimuţe, hamsteri, pisici şi şoareci albi. Multe animale aveau umflături în diferite părţi ale corpului. Unele aveau capul ras şi erau încoronate cu electrozi implantaţi în creierul lor. Multe ţipau şi scoteau sunete nearticulate, învârtindu-se prin cuşca lor, în timp ce altele erau ţepene şi nemişcate. Zgomotul şi duhoarea erau de nesuportat. Un fel de iad. Elizabeth se apropie de o cuşcă în care se găsea o singură pisicuţă albă. Creierul îi era descoperit, înfăşurat într-un acoperiş de plastic prin care treceau o mulţime de fire.

— Ce… ce se întâmplă aici? întrebă Elizabeth.

Un tânăr înalt, cu barbă, care scria ceva în carneţelul lui în faţa cuştii îi spuse:

— Testăm un nou tranchilizant.

— Sper să funcţioneze, spuse Elizabeth fără vlagă. S-ar putea să am nevoie.

Apoi ieşi din cameră înainte să i se facă rău. Rhys era lângă ea când au ieşit pe coridor.

— Nu te simţi bine?

Elizabeth respiră adânc.

— Eu… mă simt bine. E necesară o astfel de cameră?

Rhys o privi şi îi replică:

— Aceste experienţe salvează foarte multe vieţi. Mai mult de o treime din oamenii care s-au născut după 1950 trăiesc datorită medicamentelor moderne. Gândeşte-te la asta. Şi Elizabeth se gândi.

*

I-au trebuit şase zile ca să facă turul clădirilor importante şi când Elizabeth termină, era extenuată iar capul i se învârtea din cauza imensităţii complexului. Şi îşi dădea seama că vizitase doar una din uzinele Roffe. Existau uzine împrăştiate în toată lumea.

Datele şi cifrele erau ameţitoare.

„E nevoie de la cinci până la zece ani pentru a scoate pe piaţă un nou medicament şi din două mii de compuşi testaţi obţinem în medie cam trei produse…”

Şi „… Firma *«Roffe şi Fiii»* are trei sute de oameni care lucrează aici doar pentru controlarea calităţii.”

Şi „… În întreaga lume *«Roffe şi Fiii»* răspunde de peste o jumătate de milion de angajaţi…”»

Şi… Venitul nostru anul trecut a fost de…”

Elizabeth asculta, încercând să digere cifrele incredibile pe care Rhys i le arunca în faţă. Ştiuse că firma era mare, dar „mare” era un cuvânt atât de anonim. Tradus în oameni şi bani devenea uluitor. În noaptea aceea, Elizabeth zăcând în pat îşi aminti toate lucrurile pe care le auzise şi le văzuse şi se simţi teribil de nepotrivită.

Ivo: *Crede-mă, cara, e mult mai bine să laşi lucrurile în seama noastră. Nu înţelegi despre ce este vorba.*

Alec: *Cred că ar trebui să vinzi, dar eu îmi trag spuza pe turta mea.*

Walther: *De ce să-ţi baţi capul cu aşa ceva? Poţi să pleci unde vrei şi să te bucuri de banii tăi.*

Toţi aveau dreptate, se gândi Elizabeth. Mă voi retrage şi îi voi lăsa să facă ce vor cu compania. Locul meu nu e aici.

În momentul în care luă această hotărâre, se simţi adânc uşurată. Adormi aproape imediat.

Ziua următoare, vineri, era începutul unui week-end. Când Elizabeth ajunse la birou, trimise după Rhys să-i anunţe decizia ei.

— Domnul Williams a trebuit să plece la Nairobi seara trecută, o informă Kate Erling. Mi-a spus să vă anunţ că se întoarce marţi. Nu vă poate ajuta altcineva?

Elizabeth ezită.

— Aş dori să vorbesc cu Sir Alec.

— Da, domnişoară Roffe, apoi Kate adăugă cu o notă de ezitare în voce. Azi dimineaţă a sosit un pachet pentru dumneavoastră, de la poliţie. Conţine lucruri personale ale tatălui dumneavoastră pe care le-a avut la el la Chamonix.

Numele lui Sam o făcu să trăiască din nou acea pierdere cumplită sfâşietoare.

— Poliţia s-a scuzat că nu a putut preda pachetul mesagerului trimis. Era deja în drum spre dumneavoastră.

Elizabeth se încruntă.

— Mesagerul meu?

— Omul pe care l-aţi trimis la Chamonix să ridice pachetul.

— N-am trimis pe nimeni la Chamonix. Probabil era o încurcătură birocratică, se gândi ea. Unde e pachetul?

— L-am pus în birou.

Acolo se afla o valiză şi o geantă diplomat cu o cheie legată de ea. Probabil documente ale companiei. Îl va lăsa pe Rhys să se descurce cu ele. Apoi îşi aminti că era plecat. Ei bine, se hotărî ea, va pleca şi ea în acest week-end. Se uită la geanta diplomat şi se gândi: poate sunt înăuntru hârtii personale ale lui Sam. Mai bine să verific.

Kate Erling o anunţă la interfon:

— Îmi pare rău, domnişoară Roffe. Sir Alec nu este la birou.

— Lasă-i un mesaj să mă sune, te rog. Voi fi la vila din Sardinia. Lasă acelaşi mesaj domnilor Palazzi, Gassner şi Martel.

Le va spune că pleacă, că pot să vândă acţiunile, că pot să facă ce vor cu compania.

Abia aştepta acest lung week-end. Vila era un refugiu, un adăpost liniştitor unde va putea să se gândească la ea şi la viitorul ei. Evenimente neobişnuite s-au aruncat asupra ei cu violenţă şi rapiditate, încât nu a avut posibilitatea să le privească de la o anumită distanţă. Accidentul lui Sam – mintea lui Elizabeth sări peste cuvântul moarte; moştenirea

acţiunilor de control ale companiei; presiunile din partea familiei de a face compania publică. Şi compania însăşi. Extraordinara bătaie de inimă a unui imperiu a cărui putere înconjura întreaga planetă. Era prea mult, nu putea să le facă faţă.

Când zbura spre Sardinia în după-amiaza acelei zile, Elizabeth avea cu ea geanta diplomat a tatălui ei.

Capitolul 18

De la aeroport Elizabeth luă un taxi. Nu era nimeni la vilă pentru că fusese închisă, iar ea nu anunţase că vine aici. Intră şi se plimbă încet prin camerele familiare şi se simţi de parcă nu ar fi plecat niciodată. I se păru că puţinele amintiri plăcute ale copilăriei ei se află aici. Era o senzaţie ciudată să se găsească singură în acest labirint în care totdeauna se mişcau o mulţime de servitori, pregătind mâncare, curăţând, lustruind mobila. Acum era doar ea. Şi ecourile trecutului.

Lăsă geanta diplomat a lui Sam jos la parter şi îşi cără sus valiza. Obişnuită de ani de zile, se îndreptă spre dormitorul din centru, apoi se opri. Camera tatălui ei era la capătul coridorului. Elizabeth se întoarse şi se îndreptă spre ea. Deschise încet uşa pentru că, deşi mintea ei acceptase adevărul, un instinct puternic o făcu să se aştepte să-l găsească acolo pe Sam, să-i audă glasul.

Camera era goală, bineînțeles, şi nimic nu se schimbase de când o văzuse ultima dată. Aici se aflau un pat dublu, mare, un scrin frumos, o masă, două scaune tapiţate, confortabile şi o canapea în faţa căminului. Elizabeth îşi puse jos valiza şi se apropie de fereastră. Obloanele de fier erau închise şi draperiile trase. Le deschise larg şi lăsă să intre aerul proaspăt de munte, plăcut şi răcoros, amintind de venirea toamnei. Va dormi în această cameră.

Elizabeth se întoarse jos şi intră în bibliotecă. Se aşeză într-un scaun de piele, frecându-şi mâinile de marginile lui. Aici stătea Rhys când discuta afaceri cu tatăl ei.

Se gândi la Rhys şi îşi dori să fie aici, lângă ea. Îşi aminti de seara când o adusese înapoi de la cina lor din Paris, şi cum ea se dusese în camera ei şi scrisese: *„Doamna Rhys Williams”.* Sub imboldul momentului Elizabeth se aşeză la masă, luă un stilou şi scrise încet: *„Doamna Rhys Williams”.* Privi aceste cuvinte şi zâmbi.

— Mă întreb, zise ea cu voce tare, oare câte idioate fac acelaşi lucru în clipa asta?

Îl alungă pe Rhys din gând, dar el rămase încă undeva ascuns în mintea ei, liniştind-o. Se ridică şi hoinări prin casă. Explora bucătăria mare, demodată, care avea o sobă cu lemne şi două cuptoare.

Deschise frigiderul. Era gol. Ar fi trebuit să anticipeze asta, pentru că vila fusese închisă. Cu frigiderul gol i se făcu brusc foame. Căută prin dulapuri. Găsi două conserve de peşte, un borcan de Ness-cafe şi un

pachet de biscuiţi. Dacă va rămâne aici pe toată perioada week-end-ului, va trebui să se organizeze. Decât să iasă în oraş pentru fiecare masă, mai bine să cumpere de mâncare la micile pieţe din Cala di Volpi, ca să aibă rezerve pe mai multe zile. În şopron se afla de obicei un Jeep, iar acum se întrebă dacă încă mai este la locul lui. Ieşi prin spatele bucătăriei, deschise uşa care ducea la şopron şi văzu că Jeep-ul era acolo. Elizabeth se întoarse în bucătărie şi căută pe un perete ascuns de un dulap cheile de la Jeep. Le găsi şi se îndreptă din nou spre şopron. Dacă nu are benzină? Băgă cheia în contact şi apăsă pe butonul de pornire. Imediat motorul se trezi la viaţă. Deci această problemă era rezolvată. Dimineaţă va pleca în oraş şi îşi va face cumpărăturile.

Se întoarse înapoi în casă. Trecând prin holul placat cu gresie, auzi ecoul propriilor paşi, un sunet gol, singuratic. Ar fi vrut ca Alec să o sune şi chiar în timp ce se gândea la asta se auzi telefonul. Se îndreptă spre el şi ridică receptorul.

— Alo.

— Elizabeth. Alec a telefon. Elizabeth izbucni în râs.

— Ce e aşa de amuzant?

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune. Unde eşti?

— În Gloucester.

Elizabeth simţi brusc nevoia de a-i spune, de a-l informa despre hotărârea ei privind compania. Dar nu la telefon.

— Vrei să faci ceva pentru mine, Alec?

— Ştii bine că da.

— Poţi să vii până aici? Aş vrea să discut ceva cu tine.

Urmă doar o mică ezitare, apoi Alec spuse:

— Bineînțeles.

Nici un cuvânt despre alte angajamente pe care va trebui să le amâne sau cât de incomod era să zboare până acolo. Doar „bineînțeles”. Acesta era Alec. Elizabeth se forţă să spună:

— Adu-o şi pe Vivian.

— Mă tem că nu va putea veni. Ea… hm, are nişte probleme de rezolvat în Londra. Voi sosi mâine dimineaţă. E bine aşa?

— Perfect. Spune-mi la ce oră vii şi te aştept la aeroport.

— Ar fi mult mai simplu dacă aş lua un taxi.

— Cum vrei. Mulţumesc, Alec.

După ce puse telefonul jos, Elizabeth se simţi mult mai bine.

Ştia că luase o hotărâre justă. Se afla în poziţia de conducătoare a companiei doar pentru că Sam murise înainte de a desemna un urmaş.

Se întrebă cine va fi viitorul preşedinte al companiei. Consiliul va

trebui să hotărască. Se gândi din punctul de vedere al lui Sam şi numele care îi veni în minte era cel al lui Rhys Williams. Ceilalţi erau competenţi în domeniul lor, dar Rhys era singurul care cunoştea operaţiile internaţionale ale companiei. Era sclipitor de inteligent şi foarte eficace. Singura problemă era că Rhys nu putea fi preşedinte. Pentru că nu era un Roffe sau căsătorit cu o membră a familiei, nu putea nici măcar să fie în consiliul de conducere.

Elizabeth intră în hol şi văzu geanta diplomat. Ezită. Nu mai avea nici un sens să o deschidă. Ar putea să i-o dea lui Alec mâine dimineaţă. Totuşi, dacă era ceva personal în ea… Duse geanta în bibliotecă, desfăcu cheia lipită de ea şi o deschise. În mijlocul ei era un plic mare. Elizabeth îl luă şi îl deschise, înăuntru se afla un teanc de hârtii tipărite, prinse într-un dosar pe care scria:

DOMNUL SAM ROFFE
CONFIDENŢIAL
EXEMPLAR UNIC

Era probabil un raport, dar pentru că nu avea nici un nume trecut, Elizabeth nu putea să-şi dea seama cine îl făcuse. Începu să frunzărească hârtiile, citind tot mai atentă, apoi se opri. Nu-i venea să creadă. Duse dosarul lângă un fotoliu, îşi aruncă pantofii, îşi ghemui picioarele sub ea şi începu să citească cu atenţie.

De data asta citi fiecare cuvânt şi încetul cu încetul se îngrozi tot mai tare.

*

Era un document surprinzător, raportul unei anchete făcute ca urmare a unor întâmplări petrecute anul trecut.

În Chile, o uzină chimică a companiei a explodat şi tone de substanţe otrăvitoare s-au împrăştiat pe o suprafaţă de zece kilometri pătraţi. Zece oameni au fost ucişi şi sute au fost internaţi în spitale. Animalele au murit, iar vegetaţia era otrăvită. Întreaga regiune a fost evacuată. Procesele intentate companiei au însemnat pierderi de sute de milioane de dolari. Dar lucrul cel mai îngrozitor era că explozia a fost intenţionată. În raport se spunea: „Ancheta guvernului chilian a tras concluzia că a fost un accident de muncă. Atitudinea oficială pare a fi: compania este bogată, oamenii sunt săraci, deci compania trebuie să plătească. Însă nu există nicio îndoială că a fost un act de sabotaj provocat de o persoană sau

persoanele cunoscute care au folosit exploziv plastic. Datorită atitudinii oficiale din această ţară, totul va fi imposibil de dovedit.”

Din păcate Elizabeth îşi amintea foarte bine acest incident. Ziarele şi revistele au prezentat cu lux de amănunte ororile accidentului, cu fotografii ale victimelor, iar presa internaţională a atacat compania acuzând-o de neatenţie şi indiferenţă faţă de suferinţele umane. Dăunase foarte mult imaginii companiei.

Următoarea parte a raportului se ocupa de cele mai importante proiecte de cercetare ale firmei „Roffe şi Fiii” la care oamenii de ştiinţă munciseră ani îndelungaţi. Era vorba despre patru proiecte, fiecare dintre ele de o valoare inestimabilă. Împreună costaseră mai mult de cincizeci de milioane de dolari. De fiecare dată o firmă farmaceutică rivală le-o luase înainte, folosind o formulă identică. Raportul continua: „Un incident izolat ar fi putut fi considerat drept coincidenţă. Într-un domeniu în care o mulţime de companii lucrează la produse identice este inevitabil ca rezultatul muncii să prezinte asemănări. Dar patru astfel de incidente într-o perioadă de câteva luni, ne obligă să tragem concluzia că cineva dintre angajaţii firmei a dat sau a vândut materialul de cercetare unei firme rivale. Din cauza naturii secrete a experimentelor şi datorită faptului că se făceau în laboratoare aflate la mari distanţe unul de celălalt, foarte bine păzite, ancheta noastră indică o persoană sau mai multe care au acces la documentele secrete ale firmei. Concluzia noastră este că indiferent cine este răspunzător de aceste acte de sabotaj, trebuie să se afle la cel mai înalt nivel al conducerii.”

Dar raportul încă nu se terminase.

O mare cantitate de toxine au fost etichetate greşit şi expediate. Înainte de a putea fi reperate au cauzat mai multe morţi şi o publicitate dezastruoasă pentru firmă. Nimeni nu reuşise să afle de unde au apărut etichetele false.

O toxină mortală dispăruse dintr-un laborator extrem de bine păzit. Peste o oră cineva strecură informaţia presei, iar ziarele au publicat articole care au stârnit panică.

Umbrele după-amiezii se transformaseră de mult în noapte, iar aerul era tot mai rece. Elizabeth rămase cu totul absorbită de documentele din mâna ei. Când în birou se făcu întuneric, aprinse o lampă şi continuă să citească despre toate întâmplările monstruoase ale anului trecut.

Nici măcar tonul sec, concis al raportului nu putea ascunde tragedia. Un lucru era sigur. Cineva încerca în mod metodic să discrediteze sau să distrugă compania *„Roffe şi Fiii”.*

Cineva din conducerea companiei.

Pe ultima pagină era o însemnare scrisă de tatăl ei. *„Presiuni în plus pentru a mă determina să vând? Ticălosul trebuie prins.”*

Acum Elizabeth îşi aminti cât de îngrijorat fusese Sam, cum păstra totul cât mai secret. Nu mai ştia în cine să aibă încredere. Privi din nou prima pagină. „Exemplar unic”.

Elizabeth era sigură că raportul fusese întocmit de o agenţie specială. Deci probabil nimeni nu ştia de existenţa acestui raport în afară de Sam. Şi acum ea. Persoana vinovată nu bănuia că a devenit suspectă. Aflase oare Sam cine era? îi ceruse socoteală înaintea accidentului? Elizabeth nu avea cum să afle adevărul. Ştia doar că există un trădător.

Cineva din conducerea companiei.

Nimeni altcineva nu ar fi avut posibilitatea sau capacitatea de a provoca distrugeri la nivele atât de diferite. De aceea refuzase Sam să facă publică compania? Odată compania vândută, nu se mai puteau face anchete în secret, fiecare raport fiind prezentat unui grup de străini.

Elizabeth se gândi la întâlnirea consiliului de conducere, şi cum s-au străduit să o lămurească să vândă. Toţi.

Brusc se simţi foarte singură în casă. Sunetul strident al telefonului o făcu să tresară. Se îndreptă spre el şi îl ridică.

— Alo?

— Liz? Rhys. Tocmai am primit mesajul tău.

Era bucuroasă să-i audă vocea dar îşi aminti de ce vroise să vorbească cu el. Să-i spună că intenţionează să semneze documentele, că acceptă ca firma *„Roffe şi Fiii”* să devină publică. În câteva ore, însă, totul se schimbase. Elizabeth aruncă o privire prin hol, studiind chipul bătrânului Samuel. El întemeiase această companie şi se luptase pentru ea. Tatăl ei o dezvoltase, ajutând la transformarea ei într-un gigant; trăise doar pentru ea, dedicându-i-se cu trup şi suflet.

— Rhys, spuse Elizabeth, aş vrea să întrunim consiliul de conducere marţi. La ora două. Vrei să aranjezi ca toată lumea să fie prezentă?

— Marţi la ora două, repetă Rhys. Altceva?

Elizabeth ezită.

— Nu. Nimic altceva. Mulţumesc.

Elizabeth închise încet telefonul. Avea de gând să lupte.

Urca pe munte alături de tatăl ei. *Nu privi în jos*, îi tot spunea Sam, dar Elizabeth nu-l ascultă şi în faţa ei apăru o prăpastie fără fund. Un bubuit puternic de tunet şi un fulger năprasnic se năpusti asupra lor. Lovi coarda lui Sam şi o aprinse, iar Sam începu să cadă în imensitatea spaţiului de sub ei. Elizabeth privi cum corpul tatălui se rostogoli, începu să strige, dar ţipetele ei erau acoperite de vuietul furtunii.

Brusc, Elizabeth se trezi, cămaşa de noapte îi era leoarcă de transpiraţie, inima îi bătea sălbatic. Afară se auzeau tunete şi privind spre fereastră văzu că toarnă cu găleata. Vântul bătea ploaia în dormitor prin uşile deschise ale balconului. Elizabeth sări repede din pat, alergă la uşi şi le închise bine. Se uită afară la norii de furtună care acopereau cerul, la fulgerele care luminau orizontul, dar nu le vedea.

Se gândea la visul ei.

*

Dimineaţă furtuna depăşise insula, lăsând în urmă o ploaie măruntă.. Elizabeth spera ca vremea să nu întârzie sosirea lui Alec. După citirea raportului simţea o nevoie disperată de a vorbi cu cineva. Între timp se gândi că ar fi bine să ascundă acel document într-un loc sigur. În camera din turn exista un seif. Acolo va păstra raportul. Făcu o baie, îmbrăcă o pereche de pantaloni şi un pulover şi coborî în bibliotecă să ia raportul.

Dar acesta dispăruse.

Capitolul 19

Camera arăta de parcă trecuse uraganul prin ea. Furtuna deschisese uşile în timpul nopţii, iar vântul şi ploaia făcuseră ravagii, împrăştiind toate lucrurile. Câteva pagini ale raportului zăceau pe covorul umed, dar restul dispăruseră, probabil duse de vânt.

Elizabeth ieşi afară şi privi în jur. Nu existau hârtii pe pajişte, dar vântul putea să le fi împrăştiat dincolo de stânci. Cu siguranţă aşa se întâmplase.

Singurul exemplar. Va trebui să afle numele anchetatorului angajat de Sam. Poate Kate Erling ştia ceva. Dar acum Elizabeth nu era convinsă că Sam avusese încredere în Kate. Totul devenise un joc periculos în care nu puteai avea încredere în nimeni. Va trebui să se mişte cu foarte mare atenţie.

Brusc îşi aminti că nu există mâncare în casă. Ar putea face cumpărături la Cala di Volpe şi s-ar putea întoarce înainte de venirea lui Alec. Îşi scoase din dulap impermeabilul şi o eşarfă pentru păr. Mai târziu, când se va mai opri ploaia, va căuta prin împrejurimi foile lipsă din raport. Se îndreptă spre bucătărie, luă cheile Jeep-ului de la locul lor. Ieşi prin spate şi intră în şopron.

Elizabeth porni motorul şi manevră cu grijă maşina afară din şopron. O întoarse şi porni pe alee, frânând uşor din cauza suprafeţei umede. La capătul aleii o luă spre dreapta pe drumul îngust de munte care ducea la micul sat Cala di Volpe situat în vale. La ora aceasta nu circulau alte maşini pe drum, dar rareori trecea câte o maşină pe aici pentru că erau puţine case construite atât de sus. Elizabeth privi în jos spre stânga ei şi văzu că marea era neagră şi agitată, umflată de furtuna din timpul nopţii.

Conducea încet pentru că această parte a drumului era foarte periculoasă. Era îngustă, cu două benzi tăiate în munte de-a lungul unei prăpăstii imense. Pe banda interioară era piatra stâncoasă a muntelui, iar pe cea exterioară o cădere de sute de metri până la mare. Elizabeth se ţinu cât mai aproape de banda interioară, frânând pentru a împiedica avântul maşinii pe panta abruptă.

Maşina se apropia de o curbă periculoasă. Automat Elizabeth apăsă piciorul pe frână ca să încetinească Jeep-ul. Frânele nu funcţionau.

Nu înţelese imediat. Elizabeth apăsă din nou, mai tare, împingând cu toată puterea pedala până la podea, inima zvâcnindu-i în piept pe măsură ce maşina câştiga viteză. Luă curba şi se mişcă tot mai repede, luând-o la

goană în jos pe drumul abrupt, tot mai repede cu fiecare secundă. Apăsă din nou frânele. Nu mai existau.

În faţă apăru o altă curbă. Lui Elizabeth îi era frică să-şi ia ochii de pe drum şi să privească la cadranul ce indica viteza, dar din colţul ochiului putu să vadă acul urcând în sus şi sângele îi îngheţă în vine. Ajunse la curbă, derapă în jurul ei, mult prea repede. Roţile din spate alunecară spre marginea prăpastiei, apoi tracţiunea cauciucurilor din faţă făcu ca maşina să plonjeze înainte, repezindu-se pe panta abruptă. Nimic nu o mai putea opri acum, nicio barieră, nici un control. Era o cursă a groazei în care o aşteptau alte curbe mortale.

Mintea lui Elizabeth căuta cu disperare un mod de a scăpa. Se gândi să sară. Riscă o privire scurtă la cadranul vitezei. Mergea cu peste o sută de kilometri la oră şi câştiga viteză cu fiecare clipă, blocată între stânca muntelui şi prăbuşirea în spaţiu. Va muri. Şi într-o revelaţie de moment îşi dădu seama că este de fapt ucisă şi că şi tatăl ei fusese ucis. Sam citise raportul şi dispăruse. Iar acum ea îl urma. Nu bănuia cine ar putea fi ucigaşul ei, cine îi detesta atât de mult pentru a face un lucru atât de groaznic. Ar fi suportat mai uşor dacă ar fi fost vorba de un străin. Dar era cineva pe care ea îl cunoştea, care o cunoştea pe ea. În faţa ochilor îi apărură diferite chipuri. Alec… Ivo… Walther… Charles… Era unul dintre ei. Cineva din conducerea companiei.

Moartea ei va fi considerată un accident, ca şi a lui Sam. Elizabeth plângea în tăcere, lacrimile amestecându-se cu stropii de ploaie, dar nu era conştientă de ce se întâmplă cu ea. Jeep-ul începu să patineze pe suprafaţa umedă, iar Elizabeth se străduia să ţină roţile pe drum. Ştia că e doar o problemă de secunde înainte de a se răsturna peste stâncă, uitând de toate. Corpul îi devenise ţeapăn, iar mâinile îi erau amorţite pentru că ţinea strâns volanul. Acum nu mai era nimic în univers decât ea, gonind în jos, urletul vântului trăgând de ea, spunându-i „Hai, vino cu mine”, lovind maşina, încercând să o împingă în prăpastie. Jeep-ul derapă din nou, iar Elizabeth luptă cu disperare să-l îndrepte, amintindu-şi ce fusese învăţată: „Condu în derapare, totdeauna în direcţia derapării”, iar roţile din spate s-au îndreptat şi maşina porni din nou în cursa infernală. Elizabeth aruncă o nouă privire spre cadranul vitezei… o sută treizeci de kilometri la oră. Se îndrepta spre o curbă şerpuită, periculoasă şi ştia că de data asta nu va mai reuşi să treacă de ea.

Ceva îngheţă în mintea ei şi parcă un văl subţire se puse între ea şi realitate. Auzi vocea tatălui ei: „Ce faci aici singură în întuneric?” şi o ridica în braţe ducând-o în pat şi era pe scenă dansând, învârtindu-se, învârtindu-se, iar Madame Netturova urla la ea sau era vântul? şi Rhys era

lângă ea spunându-i: „De câte ori împlineşte o fată douăzeci şi unu de ani?” Şi Elizabeth se gândi: „nu-l voi mai vedea niciodată pe Rhys” şi îi urlă numele, iar vălul dispăru, însă coşmarul rămase. Curba şerpuită era tot mai aproape şi maşina se îndrepta spre ea ca un glonţ. Se va prăbuşi. Să se întâmple cât mai repede, se rugă ea.

În acea clipă, în dreapta, chiar înaintea curbei, Elizabeth văzu o mică potecă tăiată în munte. Trebuia să ia o hotărâre într-o fracţiune de secundă. Habar n-avea unde ducea poteca. Ştia doar că urcă, că îi va încetini viteza, îi va da o şansă de scăpare. Riscă. În ultimul moment, în timp ce Jeep-ul ajungea în dreptul potecii, Elizabeth învârti puternic volanul spre dreapta. Roţile din spate începură să patineze, dar cele din faţă erau deja pe pietriş şi mişcarea rapidă le dădu destulă forţă ca să tragă maşina. Acum maşina se năpustea în sus, iar Elizabeth se lupta cu volanul încercând să păstreze Jeep-ul pe poteca îngustă. Trecea pe lângă un şir subţire de copaci, iar crengile lor o loveau fără milă sfâşiindu-i faţa şi mâinile. Privi înainte şi văzu cu groază în faţa ei Marea Tireniană. Poteca ducea de cealaltă parte a stâncii. Nici aici nu era în siguranţă.

Se apropia tot mai mult de marginea prăpastiei şi viteza maşinii era prea mare pentru a putea sări. Capătul stâncii era chiar în faţa ei, iar marea la sute de metri în jos. În timp ce Jeep-ul se năpustea spre prăpastie, patină îngrozitor şi ultimul lucru pe care Elizabeth şi-l aminti fu un copac care apăru în faţa ei, apoi o explozie care cutremură universul.

După aceea totul în jurul ei rămase nemişcat, devenind alb, calm şi tăcut.

Capitolul 20

Când deschise ochii era într-un pat de spital şi prima persoană pe care o văzu a fost Alec Nichols.

— Nu există nimic de mâncare în casă, şopti ea şi începu să plângă.

Alec o privi îndurerat, o îmbrăţişă şi spuse emoţionat:

— Elizabeth!

Iar ea rosti nedesluşit:

— E în regulă, Alec. Mă simt destul de bine.

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Tot corpul îi era plin de vânătăi şi julituri, dar era în viaţă, şi nu-i venea să creadă. Îşi aminti de cursa infernală şi sângele îi îngheţă în vine.

— De cât timp sunt aici? Vocea ei era slabă şi răguşită.

— Te-au adus acum două zile. De atunci ai fost mereu inconştientă. Doctorul spune că este un miracol. După cum afirmă toţi cei care au văzut locul accidentului ar fi trebuit să fii moartă. O echipă de salvare a ajuns imediat acolo şi te-au adus aici. Ai trecut printr-un şoc teribil, ai al dracului de multe vânătăi, dar slavă Domnului, nimic nu e rupt.

O privi mirat şi spuse:

— Ce făceai acolo pe poteca aceea de munte? Elizabeth îi povesti şi văzu cum ochii lui se umplu de groază pe măsură ce trăia alături de ea fiecare moment al cursei. Repeta mereu „Of, Doamne”. Când ea termină, Alec era palid.

— Ce accident stupid şi îngrozitor!

— Nu a fost un accident, Alec.

El o privi surprins:

— Nu înţeleg.

Cum ar fi putut? El nu citise raportul. Elizabeth spuse:

— Cineva a umblat la frâne. Alec clătină sceptic din cap.

— De ce ar face cineva aşa ceva?

— Pentru că… dar nu-i putea spune. Nu încă. Avea încredere în Alec mai mult decât în oricine altcineva, dar nu era pregătită să vorbească. Nu înainte de a se simţi mai puternică, nu înainte de a avea timp să se gândească.

— Nu ştiu, spuse ea vag, dar sunt convinsă că cineva a făcut-o.

Îl privi şi văzu cum i se schimbă expresia feţei. De la neîncredere la mirare şi apoi furie.

— Ei bine, vom afla, spuse el cu voce hotărâtă. Ridică receptorul şi

peste câteva minute vorbea cu şeful poliţiei din Olbia.

— Aici Sir Alec Nichols. Aş… da, se simte bine, mulţumesc… Mulţumesc, îi voi transmite. Vă telefonez în legătură cu Jeep-ul pe care îl conducea. Puteţi să-mi spuneţi unde este acum?… Vreţi să-l ţineţi acolo? Şi aş dori să aduceţi un foarte bun mecanic. Voi fi acolo într-o jumătate de oră. Puse jos receptorul. E în garajul poliţiei. Plec imediat.

— Vin cu tine.

El o privi surprins.

— Doctorul a spus că trebuie să stai în pat cel puţin încă o zi sau două. Nu poţi…

— Vin cu tine, insistă ea cu încăpăţânare. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Elizabeth, cu corpul plin de vânătăi şi umflături, ieşi din spital în ciuda protestelor doctorilor şi se îndreptă spre sediul poliţiei însoţită de Alec Nichols.

Luigi Ferraro, şeful poliţiei din Olbia era un sardinian de vârstă mijlocie, oacheş, cu o burtă mare şi picioare strâmbe. Lângă el se afla detectivul Bruno Campagna, mult mai înalt decât şeful lui. Campagna era un bărbat muşchiulos, în jur de cincizeci de ani, arătând ca un poliţist foarte priceput. Urmărea alături de Elizabeth şi Alec cum un mecanic examinează dedesubtul maşinii ridicată în sus de o macara hidraulică. Aripa dreaptă şi radiatorul erau lovite şi stricate de copacii de care se ciocniseră. Elizabeth simţi că leşină văzând starea în care era Jeep-ul şi se sprijini de Alec.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Da, minţi ea. Era fără vlagă şi foarte obosită. Dar trebuia să vadă cu ochii ei.

Mecanicul îşi şterse mâinile pe o cârpă şi veni spre grupul lor.

— Nu se mai fac astfel de maşini, spuse el.

Slavă Domnului, îşi zise Elizabeth.

— Orice altă maşină ar fi fost în bucăţi acum.

— Şi frânele? întrebă Alec.

— Frânele? Funcţionează perfect.

Elizabeth simţi dintr-odată cum lumea din jurul ei devine ireală.

— Ce? Ce vreţi să spuneţi?

— Frânele funcţionează foarte bine. Accidentul nu le-a afectat. Asta am vrut să spun când am zis că nu se mai construiesc…

— Dar e imposibil, îl întrerupse Elizabeth. Frânele nu funcţionau la Jeep.

— Domnişoara Roffe crede că cineva a umblat la ele, explică Ferraro.

Mecanicul clătină din cap.

— Nu, domnule, spuse el şi se întoarse la Jeep arătând cu degetul sub el. Există doar două feluri în care se poate *fregare* – privi spre Elizabeth, scuzaţi-mă, *signorina* – în care frânele pot fi scoase din funcţie. Se pot tăia legăturile sau se poate deşuruba această piuliţă, spuse el indicând cu mâna o bucată de metal, şi astfel se pierde lichidul din frâne. Puteţi vedea că legăturile sunt solide şi am controlat rezervorul cu lichid. Este plin.

Ferraro îi spuse lui Elizabeth plin de înţelegere:

— Îmi dau seama cum cineva de condiţia dumneavoastră a putut…

— Un moment, îl întrerupse Alec, întorcându-se spre mecanic. Nu s-ar putea ca cineva să fi tăiat legăturile şi apoi să le fi înlocuit, sau să fi scos lichidul şi apoi să-l pună la loc?

Mecanicul clătină din cap, încăpăţânat.

— Domnule, de aceste legături nu s-a atins nimeni, îşi luă cârpa şi şterse cu grijă uleiul din jurul piuliţei care ţinea lichidul.

— Vedeţi această piuliţă? Dacă cineva ar fi deşurubat-o, s-ar vedea urme proaspete. Vă garantez că nimeni nu s-a atins de ea în ultimele şase luni. Nu e nicio problemă cu aceste frâne. Vă arăt imediat.

Se îndreptă spre perete şi apăsă pe un buton. Se auzi un huruit şi macaraua hidraulică coborî Jeep-ul pe podea. Intră în maşină, porni motorul şi merse înapoi. Când ajunse la zidul din spate, schimbă în viteza întâi şi apăsă pe accelerator. Maşina porni spre detectivul Campagna. Elizabeth deschise gura să ţipe şi în aceeaşi clipă Jeep-ul se opri la câţiva centimetri de el. Mecanicul ignoră privirea pe care i-o aruncă detectivul şi spuse:

— Vedeţi? Frânele acestea funcţionează perfect. Toţi se uitau la Elizabeth şi ea ştia ce le trece prin minte. Dar asta nu schimba cu nimic spaima pe care o trăise coborând pe drumul abrupt. Şi acum îşi amintea cum apăsase pe pedală şi nu se întâmplase nimic. Şi totuşi mecanicul poliţiei dovedise că frânele funcţionau. Doar dacă nu era şi el amestecat. Asta însemna că şi şeful poliţiei era amestecat. Devin paranoică, îşi zise Elizabeth.

— Elizabeth… spuse Alec dând din mâini.

— Când eu am condus acest Jeep, frânele nu funcţionau.

Alec o studie un moment, apoi îi spuse mecanicului:

— Să presupunem că cineva a umblat într-adevăr la frâne. Cum altfel ar fi putut să le scoată din funcţie?

— Ar fi putut uda discul de frânare, spuse detectivul Campagna.

Elizabeth îl privi interesată.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut aşa ceva? Campagna îi explică:

— Când papucii de frânare ar fi apăsat discul, acesta ar fi patinat.

Mecanicul aprobă.

— Are dreptate. Doar că... se întoarse spre Elizabeth. Frânele funcţionau când aţi pornit motorul?

Elizabeth îşi aminti că folosise frânele pentru a ieşi din şopron şi mai târziu când ajunsese la primele curbe.

— Da, spuse ea, funcţionau.

— Atunci aceasta este explicaţia, spuse mecanicul triumfător. Frânele s-au udat în ploaie.

— Staţi puţin, se opuse Alec. De ce nu s-ar fi putut să le fi udat cineva înainte ca ea să pornească?

— Pentru că, îi explică mecanicul răbdător, dacă cineva le-ar fi udat înainte ca ea să plece, frânele nu ar mai fi funcţionat defel.

Şeful poliţiei se întoarse spre Elizabeth.

— Ploaia poate fi foarte periculoasă, domnişoară Roffe. Mai ales pe aceste drumuri de munte înguste. Aşa ceva se întâmplă destul de des.

Alec o privea pe Elizabeth, neştiind ce să mai facă. Ea se simţea ca o proastă. A fost totuşi un accident. Nu-şi dorea decât să plece cât mai repede de aici. Se uită la şeful poliţiei şi spuse:

— Îmi pare rău... că v-am creat atâtea neplăceri.

— Vă rog. Am fost încântat să... adică e neplăcut că ne-am întâlnit în astfel de circumstanţe, dar sunt încântat că am putut să vă ajut. Detectivul Campagna vă va conduce înapoi la vilă.

*

Alec îi spuse lui Elizabeth:

— Să nu te superi, fată dragă, dar arăţi înfiorător. Deci, vreau să te bagi în pat şi să rămâi acolo câteva zile. Voi comanda la telefon cumpărăturile necesare.

— Şi dacă rămân în pat cine va găti?

— Eu, declară Alec.

În acea seară îi pregăti cina şi i-o servi la pat.

— Mă tem că nu sunt un bucătar grozav, spuse el vesel, punând tava în faţa ei.

Un adevăr spus doar pe jumătate, se gândi Elizabeth. Alec era un bucătar îngrozitor. Fiecare fel de mâncare era fie ars, fie nefiert, fie prea sărat. Dar ea reuşi să mănânce, în parte pentru că îi era foarte foame şi apoi nu dorea să-l jignească pe Alec. Rămase cu ea, discutând nimicuri. Nici un cuvânt despre faptul că se făcuse de râs la poliţie. Şi ea îl iubi pentru asta.

Cei doi au petrecut următoarele două zile la vilă. Elizabeth în pat, iar Alec agitându-se în jurul ei, pregătind toate mesele, citindu-i. În acel timp lui Elizabeth i se păru că telefonul sunase tot timpul. Ivo şi Simonetta sunau în fiecare zi să întrebe de sănătatea ei, apoi Hélène şi Charles, Walther. Până şi Vivian sună. Toţi s-au oferit să vină să stea cu ea.

— Mă simt într-adevăr mult mai bine, le spuse ea. Nu există nici un motiv să vă faceţi probleme. Mă întorc la Zürich peste câteva zile.

Rhys Williams o sună. Elizabeth nici nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsea, până nu-i auzi vocea.

— Am auzit că te-ai hotărât să concurezi cu Hélène, spuse el. Însă în vocea lui se simţea îngrijorarea.

— Te înşeli. Eu fac curse doar pe drumuri de munte şi totdeauna în jos.

Era incredibil că ajunsese să şi glumească.

— Mă bucur că n-ai păţit nimic, Liz, zise Rhys. Tonul pe care o spusese ca şi cuvintele i-au mers la inimă. Se întreba dacă era cu vreo femeie acum şi cine era. Probabil una foarte frumoasă. S-o ia dracu'!

— Ştii că ai apărut pe prima pagină a ziarelor? o întrebă Rhys.

— Nu.

— *„Printr-un miracol, moştenitoarea scapă din ghearele morţii. Doar la câteva săptămâni după ce tatăl ei, cunoscutul..." Poţ*i scrie singură urmarea.

Au mai discutat încă vreo jumătate de oră, apoi după ce închise Elizabeth se simţi mult mai bine. Rhys părea sincer interesat de ea şi mai ales îngrijorat. Se întrebă dacă le face pe toate femeile să fie aşa. Era o trăsătură a farmecului său. Îşi aminti cum sărbătoriseră zilele ei de naştere împreună. Doamna Rhys Williams. Alec intră în dormitor.

— Arăţi ca o pisicuţă care a gustat din borcanul de smântână!

— Zău?

Rhys reuşea întotdeauna să o facă să plutească în al nouălea cer. Ar trebui să-i spun lui Rhys despre raportul confidenţial, se gândi ea.

Alec aranjă ca unul din avioanele companiei să-i ducă la Zürich.

— Nu-mi place deloc că trebuie să plecăm atât de repede, spuse el cerându-şi iertare, dar sunt câteva hotărâri foarte importante de luat.

Zborul la Zürich s-a desfăşurat fără întâmplări deosebite. La aeroport îi aşteptau o mulţime de ziarişti. Elizabeth făcu o scurtă declaraţie în legătură cu accidentul ei, apoi Alec o conduse spre o limuzină care îi aştepta şi porniră spre cartierul general al companiei.

Elizabeth se găsea în sala de conferinţe împreună cu ceilalţi membri ai consiliului de conducere şi Rhys. Şedinţa dura de trei ore, iar aerul era

stătut din cauza trabucelor şi a ţigărilor. Elizabeth încă resimţea experienţa prin care trecuse, o durea îngrozitor capul.

— Nimic serios, domnişoară Roffe. Când comoţia va trece, vor dispărea şi durerile de cap.

Privi în sală la chipurile încordate şi furioase.

— Am hotărât să nu vând, le spuse Elizabeth.

O considerau capricioasă şi încăpăţânată. Dacă ar şti cât de aproape fusese de acceptarea hotărârii lor. Acum însă era imposibil. Cineva din această cameră era un duşman. Dacă ea va renunţa, va fi victoria lui.

Toţi au încercat să-i schimbe hotărârea, fiecare în felul său.

Alec folosea raţiunea.

— *„Roffe şi Fiii”* are nevoie de un preşedinte cu experienţă, Elizabeth. Mai ales acum. Pentru binele tău, ca şi pentru al nostru al tuturor aş vrea să nu te implici în aşa ceva.

Ivo îşi folosi farmecul.

— Eşti o tânără frumoasă, *carissima*. Toată lumea e a ta. De ce vrei să ajungi sclava unui lucru atât de plictisitor, cum sunt afacerile, când ai putea trăi liber, distrându-te, călătorind…

— Am călătorit deja, spuse Elizabeth.

Charles folosi logica franceză.

— Deţii controlul firmei ca urmare a unui teribil accident, dar asta nu înseamnă că trebuie să încerci să conduci compania. Avem probleme importante. Tu vei reuşi să le agravezi.

Walther vorbi pe şleau.

— Compania are destule necazuri. Nu-ţi dai seama ce fel de necazuri. Dacă nu vinzi acum, altădată va fi prea târziu.

Elizabeth se simţea asediată. Îi ascultă pe toţi, studiindu-i, evaluând ceea ce îi spuneau. Fiecare îşi baza motivaţia pe interesul companiei – şi totuşi unul dintre ei se străduia să o distrugă.

Un lucru era clar. Toţi vroiau ca ea să se retragă, să-i lase să vândă acţiunile şi să aducă străini în conducere. Elizabeth ştia că în momentul în care ar fi făcut aşa ceva, şansele ei de a afla cine este trădătorul se reduceau la zero. Atâta timp cât rămânea aici, înăuntru, exista posibilitatea să afle cine sabota compania. Va rămâne doar atât cât va fi necesar. Nu-şi petrecuse ultimii trei ani alături de Sam fără să fi învăţat ceva despre lumea afacerilor. Cu ajutorul personalului experimentat pe care el îl angajase, va continua să ducă mai departe ideile tatălui ei. Insistenţele celor din conducere de a o face să se retragă o determinau să fie şi mai încăpăţânată în hotărârea ei de a rămâne.

Venise vremea să încheie această şedinţă.

— Am luat o hotărâre, spuse Elizabeth. Nu am de gând să conduc singură compania. Sunt conştientă de faptul că am foarte multe de învăţat. Ştiu că pot conta pe ajutorul vostru. Vom lua fiecare problemă pe rând.

Era aşezată în capul mesei, încă palidă din cauza accidentului, arătând fragilă şi lipsită de apărare. Ivo îşi aruncă neputincios braţele în sus.

— Nu poate nimeni să o facă să înţeleagă?

Rhys se întoarse zâmbind spre Elizabeth:

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să acceptăm hotărârea domnişoarei.

— Mulţumesc, Rhys, spuse Elizabeth privind spre ceilalţi membri ai conducerii. Încă un lucru. Din moment ce iau locul tatălui meu, cred că cel mai bine ar fi să o facem în mod oficial. Charles se holbă la ea.

— Adică, vrei să ajungi preşedintă?

— De fapt, îi aminti sec Alec, Elizabeth este deja preşedintă. Ne face hatârul de a ne lăsa să ne descurcăm cât mai elegant.

Charles ezită apoi spuse:

— Bine. Propun ca Elizabeth Roffe să fie numită preşedintă a firmei *„Roffe şi Fiii”*.

— Susţin propunerea, spuse Walther. Şi propunerea fu unanim acceptată.

E o perioadă neprielnică pentru preşedinţi, se gândi ei trist. Atât de mulţi sunt asasinaţi.

Capitolul 21

Nimeni nu era mai conştient decât Elizabeth de enorma responsabilitate pe care şi-o asumase. Atâta timp cât ea conducea compania, locurile de muncă a mii de oameni depindeau de ea. Avea nevoie de ajutor, dar nu ştia în cine să aibă încredere. Alec, Rhys şi Ivo erau cei în care ar fi îndrăznit, dar încă nu era pregătită. Era prea devreme.

Trimise după Kate Erling.

— Da, domnişoară Roffe?

Elizabeth ezita, neştiind cum să înceapă. Kate Erling lucrase pentru tatăl ei mulţi ani. Ea ar trebui să cunoască curentele care treceau pe sub suprafaţa înşelător de calmă. Ar trebui să cunoască activităţile din interiorul companiei, sentimentele lui Sam, planurile lui. Kate Erling ar putea fi un aliat puternic.

— Tatăl meu a cerut să i se facă un raport confidenţial, Kate. Ştii ceva despre el?

Kate Erling se încruntă concentrându-se, dar apoi clătină din cap.

— Nu a discutat cu mine această problemă, domnişoară Roffe.

Elizabeth încercă altfel.

— Dacă tatăl meu ar fi dorit o anchetă confidenţială, cui i s-ar fi adresat?

De data asta răspunsul veni fără nicio ezitare.

— Departamentului securităţii.

Pentru nimic în lume Sam nu li s-ar fi adresat lor.

— Mulţumesc, spuse Elizabeth.

*

Nu exista nimeni cu care să poată discuta.

Pe biroul ei se afla un raport financiar la zi; Elizabeth îl citi şi fu cuprinsă de panică. Trimise după revizorul companiei. Se numea Wilton Kraus. Era mai tânăr decât se aşteptase Elizabeth. Inteligent, ager, cu un aer de uşoară superioritate. De la şcoala Wharton, îşi zise ea, sau poate Harvard.

Elizabeth începu direct.

— Cum se poate ca o companie ca *„Roffe şi Fiii”* să aibă dificultăţi financiare?

Kraus o privi şi ridică din umeri. Era clar că nu era obişnuit să dea socoteală unei femei. Spuse binevoitor.

— Păi, încercând să rezumăm în cuvinte de o silabă…

— Să începem, îi răspunse Elizabeth tăios, cu faptul că până acum doi ani firma s-a finanţat singură.

Urmări cum expresia de pe figura lui se schimbă, în încercarea de a se adapta noii situaţii:

— Da… da, doamnă.

— Atunci cum de am ajuns atât de îndatoraţi băncilor?

Kraus înghiţi în sec şi spuse:

— Acum câţiva ani am trecut printr-o perioadă de expansiune deosebit de costisitoare. Tatăl dumneavoastră şi ceilalţi membri ai conducerii au considerat că ar fi mai înţelept să împrumute banii de la bănci sub forma unor împrumuturi pe scurtă durată. Avem angajamente de plată la mai multe bănci care se ridică la suma de şase sute cincizeci milioane dolari. Câteva din aceste împrumuturi au ajuns la termenul de predare.

— L-au depăşit, îl corectă Elizabeth.

— Da. L-au depăşit.

— Plătim o rată, plus un procent, plus o dobândă ca penalizare. De ce nu am plătit împrumuturile depăşite şi nu am redus din rata celorlalte?

Kraus rămase cu gura căscată.

— Pentru că… hm… datorită anumitor întâmplări nefericite din ultimul timp, circuitul financiar al companiei este mult mai slab decât am anticipat. În condiţii normale ne-am adresa băncilor pentru a cere o amânare a plăţii. Pe de altă parte datorită problemelor actuale, rezolvarea litigiilor, eşecurile din laboratoarele noastre experimentale şi…

Elizabeth rămase la locul ei studiindu-l, întrebându-se de partea cui era. Privi din nou cifrele din faţa ei, încercând să stabilească unde anume se greşise. Extrasul de cont arăta un declin subit în ultimele trei trimestre datorat în mare parte dificilelor plăţi cauzate de procesele civile trecute în coloana *„Cheltuieli Deosebite”.* Cu ochii minţii, Elizabeth văzu explozia din Chile, norul chimicalelor otrăvitoare ţâşnind în aer. Auzea urletele victimelor. O duzină de oameni morţi. Sute duşi la spitale. Şi în cele din urmă toată suferinţa şi mizeria umană se reduceau la bani, la *Cheltuieli Deosebite*.

Îşi ridică privirea spre Wilton Kraus.

— După cum rezultă din raportul dumneavoastră, domnule Kraus, problemele noastre sunt doar temporare. Suntem *„Roffe şi Fiii”.* Nicio bancă din lume nu riscă dacă ne împrumută bani.

Venise rândul lui să o studieze. Aerul lui încrezut dispăruse, însă acum era foarte prudent.

— Trebuie să înţelegeţi, domnişoară Roffe, începu el precaut, că reputaţia unei firme de medicamente e la fel de importantă ca şi produsele ei.

Cine mai spusese asta? Tatăl ei? Alec? îşi aminti. *Rhys.*

— Continuă.

— Problemele noastre devin prea cunoscute. Lumea afacerilor e o junglă. Dacă concurenţa bănuieşte că suntem vulnerabili, ne atacă, spuse el, apoi ezită puţin şi adăugă: şi acum asta fac. Ne atacă.

— Cu alte cuvinte, replică Elizabeth, bancherii concurenţei cu bancherii noştri.

Kraus îi zâmbi admirativ.

— Exact. Băncile au o cantitate limitată de fonduri alocate împrumuturilor. Dacă sunt lămuriţi că A este mai puţin riscant ca B…

— Şi au fost lămuriţi?

Kraus îşi trecu nervos degetele prin păr.

— De la moartea tatălui dumneavoastră am primit mai multe telefoane de la Herr Julius Badrutt. El este în fruntea consorţiului de bănci cu care am lucrat.

— Şi ce doreşte Herr Badrutt? Elizabeth bănuia ce urmează.

— Vrea să ştie cine va fi noul preşedinte al firmei *„Roffe şi Fiii”.*

— Dumneata ştii cine este noul preşedinte? întrebă Elizabeth.

— Nu, doamnă.

— Eu sunt.

Îl privi cum încearcă să-şi ascundă surpriza.

— Ce crezi că se va întâmpla când Herr Badrutt va afla?

— Ne va pune la zid, îi scăpă lui Wilton Kraus.

— Voi încerca să vorbesc cu el, spuse Elizabeth. Se lăsă pe spate în scaun şi zâmbi. Nu doreşti o cafea?

— Hm… sunteţi foarte amabilă. Da, mulţumesc. Elizabeth îl privi cum se relaxează. Simţise că fusese supus unui test şi că îl trecuse.

— Aş dori sfatul tău într-o problemă, spuse Elizabeth. Dacă ai fi în locul meu, domnule Kraus, ce ai face?

Aerul de superioritate apăru din nou.

— Ei bine, spuse el încrezător, e foarte simplu. *„Roffe şi Fiii”* posedă valori enorme. Dacă s-ar vinde o parte importantă a acţiunilor am putea cu uşurinţă să facem rost de bani destui pentru a ne plăti împrumuturile.

Elizabeth ştia acum de partea cui era el.

Capitolul 22

HAMBURG. Vineri, 1 octombrie, ora 2 a.m.

Vântul bătea dinspre mare, iar aerul dimineţii era răcoros şi umed. În partea numită Reeperbahn a oraşului Hamburg străzile erau pline de cei care veniseră să trăiască experienţa plăcerilor interzise în această cetate a păcatului. Reeperbahn satisfăcea imparţial toate gusturile. Băuturi, droguri, fete sau băieţi – la un anumit preţ se găseau de toate.

Barurile ţipător luminate se aflau pe strada principală în timp ce în Grosse Freiheit se prezentau spectacole obscene de striptease. Puţin mai departe, Herbertstrasse era destinată doar pietonilor şi de fiecare parte a străzii erau aliniate prostituate, la ferestrele apartamentelor lor, prezentându-şi marfa în cămăşi de noapte transparente care nu ascundeau nimic. Reeperbahn era o piaţă imensă, o măcelărie cu produse umane în care puteai alege orice fel de carne dacă aveai cu ce să plăteşti. Pentru cei puritani, sex simplu, stil misionar; pentru cei care preferau varietatea exista cunnilingus, analingus şi sodomie.

În Reeperbahn puteai să-ţi cumperi o fată sau un băiat de doisprezece ani sau să te bagi în pat cu o mamă şi fiica ei. Dacă gusturile tale se îndreptau într-o altă direcţie, puteai urmări o femeie servită de o Mare Damă sau puteai fi biciuit până ajungeai la orgasm. Puteai închiria o babă fără dinţi care să-ţi ofere felaţio pe o alee aglomerată sau îţi puteai cumpăra o orgie într-un dormitor cu oglinzi cu atât de multe fete şi băieţi câţi îţi cerea libidoul. Reeperbahn se mândrea că are de oferit oricui ceva. Târfe tinere în fuste scurte şi bluze strânse patrulau pe trotuare oferindu-şi serviciile în egală măsură bărbaţilor, femeilor şi cuplurilor.

Operatorul se plimba încet pe stradă, ţinta a numeroase fete şi multor băieţi puternic rujaţi. Îi ignoră până ajunse în dreptul unei fete care nu arăta să aibă mai mult de optsprezece ani. Era blondă. Se sprijinea de un perete vorbind cu o prietenă. Se întoarse spre bărbatul care se apropia şi îi zâmbi.

— Vrei un grup, *Liebchen*? Prietena mea şi cu mine te vom distra de minune.

Bărbatul o studie, apoi spuse.

— Doar tu.

Cealaltă fată ridică din umeri şi plecă.

— Cum te cheamă?

— Hildy.

— Vrei să joci în filme, Hildy? o întrebă operatorul.

Fata îl examină cu ochi reci.

— *Herr Gott*! Doar n-o să mă iei cu vechea poantă Hollywood?

El îi zâmbi liniştind-o.

— Nu, nu. E o ofertă serioasă. Un film porno. Îl fac pentru un prieten al meu.

— Te costă cinci sute de mărci. Plata înainte.

— *Gut*.

Imediat regretă că nu ceruse mai mult. Ei bine, va găsi ea o cale de a scoate o primă în plus de la el.

— Ce trebuie să fac? întrebă Hildy.

*

Hildy era nervoasă. Era tolănită pe pat, goală, într-un mic apartament sărăcăcios şi îi urmărea pe cei din cameră gândindu-se: ceva nu e în regulă. Instinctele ei se ascuţiseră pe străzile din Berlin, München şi Hamburg. Se obişnuise să aibă încredere în ele. Era ceva în oamenii aceştia, ceva în care ea nu avea încredere. Ar fi vrut să plece înainte de a începe totul, dar îi plătiseră deja cinci sute de mărci şi i-au promis că va mai primi cinci sute dacă va face o treabă bună. Sigur că va face o treabă bună. Era o profesionistă şi era mândră de munca ei. Se întoarse spre bărbatul gol de lângă ea. Era puternic şi bine dezvoltat, nu avea păr pe corp. Pe Hildy o deranja faţa lui. Era prea bătrân pentru acest gen de filme. Însă spectatorul care stătea în spatele camerei o tulbura cel mai mult. Acesta purta un palton lung, o pălărie cu boruri largi şi ochelari fumurii. Hildy n-ar fi putut spune nici măcar dacă era bărbat sau femeie. Nu-i plăcea atmosfera. Era de rău augur. Hildy îşi pipăi funda roşie legată la gât întrebându-se de ce îi ceruseră să o poarte. Operatorul spuse:

— În regulă. Suntem gata. Motor.

Aparatul de filmat porni. Lui Hildy i se spuse ce să facă. Bărbatul de lângă ea era întins pe spate. Hildy îşi începu munca.

Începu cu o călătorie în jurul lumii, folosindu-şi cu pricepere limba şi buzele pe urechile şi gâtul bărbatului, apoi porni în jos, pe piept, stomac, burtă, excitându-l. După ce ajunse la picioare, îl întoarse pe burtă şi porni călătoria înapoi, mişcându-se încet, expert, găsind toate zonele erotice, exploatându-le. Bărbatul era gata pregătit.

— Intră în ea, spuse operatorul.

Bărbatul o întoarse şi se aşeză peste ea, despărţindu-i coapsele,

forţându-şi penisul enorm în ea. Hildy îşi uită toate temerile. Era grozav.

— Mai tare, *leibchen*, strigă ea.

Bărbatul era adânc în ea, mişcându-se înainte şi înapoi, iar Hildy începu să se mişte în acelaşi ritm ca şi el. În spatele camerei spectatorul se aplecă înainte, urmărind fiecare moment. Fata de pe pat închise ochii.

Strică totul!

— Ochii! strigă spectatorul.

— *Offne die Augen*! indică operatorul. Surprinsă, Hildy deschise ochii. Privi bărbatul de deasupra ei. Era bun. Îi plăcea genul acesta de sex.

Se mişca tot mai repede şi ea îi răspundea. De obicei nu ajungea la orgasm, doar cu prietena ei. Cu clienţii se prefăcea întotdeauna, oricum nu-şi dădeau seama. Dar operatorul o prevenise că dacă nu are orgasm nu va primi nicio primă. Aşa că acum se străduia să se relaxeze gândindu-se la toate lucrurile frumoase pe care va putea să şi le cumpere cu banii primiţi şi simţi cum se apropie de extaz.

— *Schneller*, strigă ea. *Schneller*.

Corpul ei începu să tremure.

— *Ah, jetzt!* ţipă ea.

Spectatorul dădu din cap iar operatorul strigă:

— Acum!

Mâinile bărbatului s-au ridicat spre gâtul fetei. Degetele lui enorme s-au închis peste trahee şi au început să strângă. Ea privi în ochii lui, văzu ce se află acolo şi o cuprinse teroarea. Încercă să urle, dar nu putea respira. Se zbătea disperată să se elibereze, corpul ei zvâcnind în spasmele plăcerii şi morţii. Nu putea scăpa.

Spectatorul privea, sorbind clipa morţii şi a iubirii, regalându-se urmărind ochii fetei, bucurându-se de pedeapsa ei.

Corpul fetei mai tremură o singură dată apoi rămase nemişcat.

Capitolul 23

ZÜRICH. Luni, 4 octonbrie, ora 10 a.m.

Când Elizabeth ajunse la birou, pe masă o aştepta un plic sigilat pe care scria *„confidenţial”* cu numele ei deasupra. Îl deschise. În el se afla un raport de la unul din laboratoare. Era semnat Emil Joeppli. Era plin de termeni tehnici, iar Elizabeth îl citi fără să priceapă nimic. Apoi îl citi încă o dată. Şi încă o dată. De fiecare dată mai rar. Când în sfârşit înţelese despre ce este vorba, îi spuse lui Kate:

— Mă întorc peste o oră.

Şi plecă să-l găsească pe Emil Joeppli.

Era un bărbat înalt, în jur de treizeci şi cinci de ani cu o faţă subţire, pistruiată şi un cap complet chel, în afara unei şuviţe de păr roşu. Se foia nervos de parcă nu era obişnuit să aibă vizitatori în micul său laborator.

— Am citit raportul, îi spuse Elizabeth. Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg. Nu vrei să mi le explici?

Nervozitatea lui Joeppli dispăru pe loc. Se aplecă înainte pe scaunul lui, sigur de el şi începu să vorbească repede:

— Am făcut experienţe cu o metodă de inhibare a diferenţei colagenilor, folosind mucopolysaccharide şi tehnici de blocare a enzimei. Colagenul, bineînţeles, este proteina de bază fundamentală a tuturor ţesuturilor conective.

— Bineînţeles, spuse Elizabeth.

Nici măcar nu încercă să înţeleagă partea tehnică a ceea ce-i explica Joeppli. Ştia însă că proiectul la care lucra putea întârzia procesul de îmbătrânire. Un proiect extrem de captivant.

Îl ascultă în linişte, gândindu-se cum ar revoluţiona acest proiect vieţile bărbaţilor şi femeilor de pe întreaga planetă. După opinia lui Joeppli nu există nici un motiv ca oamenii să nu trăiască până la o sută sau o sută cincizeci de ani.

— Nici măcar nu ar trebui făcute injecţii, îi spunea Joeppli. Cu această formulă, ingredientele ar putea fi luate oral sub formă de pastilă sau capsulă.

Posibilităţile erau ameţitoare. Va însemna o adevărată revoluţie socială. Şi miliarde de dolari pentru *„Roffe şi Fiii”.* Ar produce singuri aceste pastile şi ar vinde licenţa şi altor firme. Nu exista nicio persoană peste cincizeci de ani care să nu-şi dorească o astfel de pastilă, care să-l

menţină tânăr. Lui Elizabeth îi venea greu să-şi ascundă entuziasmul.

— Cât de mult ai înaintat cu acest proiect?

— După cum am scris în raport, fac teste pe animale de patru ani de zile. Toate rezultatele din ultimul timp au fost pozitive. Sunt aproape gata să fac teste pe fiinţe umane.

Lui Elizabeth îi plăcu dăruirea lui.

— Cine mai ştie despre acest proiect?

— Tatăl dumneavoastră ştia. Este un proiect din seria Dosar Roşu. Strict secret. Asta înseamnă că eu îi raportez doar preşedintelui companiei şi unui singur membru din conducere.

Elizabeth simţi cum o trece un fior pe şira spinării.

— Cărui membru?

— Domnul Walther Gassner.

Un moment Elisabeth rămase tăcută.

— De acum încolo, spuse ea, vreau să-mi raportezi doar mie. Nu vei discuta despre acest proiect decât cu mine.

Joeppli o privi surprins.

— Da, domnişoară Roffe.

— Cât de curând poate ajunge produsul pe piaţă?

— Dacă totul merge bine, peste optsprezece – douăzeci şi patru de luni.

— Bun. Dacă ai nevoie de ceva – bani, ajutor în plus, materiale – anunţă-mă. Vreau ca totul să meargă cât mai repede.

— Am înţeles, domnişoară Roffe.

Elizabeth se ridică şi în aceeaşi clipă Emil Joeppli sări în picioare.

— Mă bucur că v-am cunoscut, zâmbi el, apoi adăugă timid: L-am admirat pe tatăl dumneavoastră.

— Mulţumesc, spuse Elizabeth.

Sam ştiuse despre acest proiect. A fost acesta un alt motiv pentru care refuzase să vândă? Când ajunse la uşă, Emil Joeppli spuse:

— Va ajuta enorm oamenii!

— Da, replică Elizabeth. Bineînţeles că îi va ajuta!

*

— Care este procedura în cazul unui Dosar Roşu?

Kate Erling o întrebă:

— De la început?

— De la început.

— Da. După cum ştiţi, avem mai multe sute de noi produse în diferite

stadii de experimentare. Ele…

— Cine le autorizează?

— Până la o anumită sumă de bani conducătorii diferitelor departamente care sunt implicate.

— Ce sumă de bani?

— Cincizeci de mii de dolari.

— Şi după aceea?

— Trebuie să primească, aprobarea consiliului de conducere. Bineînţeles, un proiect nu ajunge în categoria Dosar Roşu dacă nu trece de testele iniţiale.

— Adică până nu se ajunge la concluzia că ar putea fi realizat? întrebă Elizabeth.

— Exact.

— Cum este protejat?

— Dacă este un proiect important, toată munca se transferă într-un laborator foarte bine păzit. Toată documentaţia este scoasă din fişierul general şi este pusă într-un fişier special denumit Dosar Roşu. Doar trei persoane au acces la acest fişier. Cercetătorul care lucrează la proiect, preşedintele companiei şi un membru al conducerii.

— Cine hotărăşte cine va fi acel membru? întreabă Elizabeth.

— Tatăl dumneavoastră l-a ales pe Walther Gassner.

În momentul în care Kate rosti aceste cuvinte îşi dădu seama de greşeala ei. Cele două femei s-au privit.

— Mulţumesc, spuse Elizabeth. Asta e tot.

Elizabeth nu scosese un cuvânt despre proiectul Joeppli. Şi totuşi Kate ştia la ce se referea Elizabeth. Existau două posibilităţi. Fie că Sam a avut încredere în ea şi i-a spus de proiectul Joeppli, fie că ea aflase pe alte căi. Pentru cineva anume. Era ceva prea important pentru a lăsa lucrurile la voia întâmplării. Elizabeth va verifica singură securitatea proiectului. Şi trebuia să vorbească cu Walther Gassner. Întinse mâna spre telefon, apoi se opri. Exista o variantă mai bună. Târziu în acea după-amiază Elizabeth se îndrepta într-un avion de pasageri spre Berlin.

*

Walther Gassner era nervos.

Erau aşezaţi într-un separeu, sus, în sala de mese la *„Papillon”* de pe Kurfurstendamm. În trecut ori de câte ori Elizabeth vizitase Berlinul, Walther insistase ca ea să ia masa acasă împreună cu Anna şi cu el. Acum nu pomenise aşa ceva. Sugerase să se întâlnească la restaurant. Şi venise

fără Anna.

Walther Gassner era tot starul de cinema, drăguţ şi bine făcut, dar strălucirea aparentă începuse să pălească. Pe faţa lui apăruseră semnele încordării, iar mâinile i se mişcau încontinuu. Era într-o stare de tensiune nervoasă. Când Elizabeth îl întrebă despre Anna, Walther îi răspunse destul de vag.

— Anna nu se simte prea bine. Nu a putut veni.

— E ceva serios?

— Nu, nu. Îşi va reveni. Acum e acasă, se odihneşte.

— Îi voi telefona şi…

— Mai bine nu o deranja.

Era o conversaţie enigmatică şi care nu-i semăna acelui Walther pe care Elizabeth îl considerase întotdeauna deschis şi îndrăzneţ. Aduse vorba despre Emil Joeppli.

— Avem mare nevoie de proiectul la care lucrează spuse Elizabeth.

— Va fi o mare reuşită, aprobă el.

— I-am cerut să nu-ţi mai raporteze şi ţie, îi spuse Elizabeth. Mâinile lui Walther au rămas brusc nemişcate. Parcă ar fi fost un mecanism stricat, privi pe Elizabeth şi întrebă:

— De ce ai făcut asta?

— Nu are nicio legătură cu tine, Walther. Aş fi făcut acelaşi lucru cu indiferent care alt membru al conducerii dacă ar fi ştiut de acest proiect. Vreau să fac doar cum cred eu că este mai bine.

— Înţeleg, spuse el dând din cap. Însă mâinile îi rămaseră nemişcate. Ai acest drept, bineînţeles. Se strădui să zâmbească şi Elizabeth înţelese cât de mult îl costa acest efort. Elizabeth, continuă el, Anna are foarte multe acţiuni în companie. Nu le poate vinde până nu aprobi tu. Este… este foarte important. Eu…

— Îmi pare rău Walther. Nu pot lăsa să se vândă acţiunile acum.

Mâinile lui au început brusc să se mişte din nou.

Capitolul 24

Herr Julius Badrutt era un bărbat slab, fragil, semănând cu un călugăr, în costum negru. Arăta ca un baston desenat de un copil, cu braţe şi picioare ascuţite şi o schiţă de faţă neterminată deasupra corpului. Stătea ţeapăn la masa din sala de conferinţe a companiei, faţă în faţă cu Elizabeth. Alţi cinci bancheri erau lângă el. Toţi purtau costume negre cu veste, cămăşi albe şi cravate închise la culoare. Lui Elizabeth i se părea că nu erau îmbrăcaţi ci erau traşi în uniformă. Privind feţele reci, indiferente, din jurul mesei, Elizabeth avu o presimţire rea. Înainte de începerea discuţiilor, Kate adusese o tavă cu ceşti de cafea şi prăjituri delicioase, proaspăt coapte. Bărbaţii refuzaseră. Aşa cum au refuzat şi iniţiativa lui Elizabeth de a lua prânzul. Era un semn rău, îşi zise Elizabeth. Veniseră aici să-şi primească banii care îi împrumutaseră. Elizabeth începu.

— În primul rând vreau să vă mulţumesc tuturor că aţi acceptat să veniţi aici astăzi.

S-au auzit murmure politicoase, fără înţeles, Elizabeth respiră adânc.

— V-am chemat aici să discutăm despre o prelungire a termenelor împrumuturilor, pe care vi le datorează *„Roffe şi Fiii”.*

Julius Badrutt clătină din cap cu mişcări scurte, smucite.

— Îmi pare rău, domnişoară Roffe. Noi v-am informat deja…

— N-am terminat, spuse Elizabeth privind în sală. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, domnilor, şi eu aş fi refuzat.

S-au holbat la ea, apoi s-au întors unul spre altul privindu-se miraţi. Elizabeth continuă.

— Dacă aţi fost îngrijoraţi pentru aceste împrumuturi cât timp tatăl meu conducea compania iar el a fost un excelent om de afaceri, de ce aţi prelungi termenul pentru o femeie care este lipsită de experienţă în afaceri?

Julius Badrutt îi spuse sec:

— Cred că aţi răspuns singură la întrebare, domnişoară Roffe. Nu avem intenţia să…

— Nu am terminat, îl întrerupse Elizabeth.

Acum toţi o fixau cu privirile, mai atenţi. Elizabeth îi privi pe fiecare pe rând, asigurându-se că o ascultă. Erau bancheri elveţieni, admiraţi, respectaţi şi invidiaţi de colegii lor mai puţin norocoşi din alte părţi ale lumii. Erau aplecaţi în faţă, ascultând atent, atitudinea lor de nerăbdare şi plictiseală schimbându-se în una de curiozitate.

— Cunoaşteţi toţi firma *„Roffe şi Fiii”* de foarte mult timp, continuă Elizabeth. Sunt sigură că toţi l-aţi cunoscut pe tatăl meu şi că l-aţi respectat.

Au urmat murmure de aprobare din partea tuturor.

— Îmi închipui că v-aţi înecat cu cafeaua de dimineaţă când aţi aflat că eu i-am luat locul.

Unul dintre bancheri zâmbi, apoi începu să râdă tare, spunând:

— Aveţi dreptate, domnişoară Roffe. Nu vreau să mă consideraţi nepoliticos, dar cred că vorbesc, şi în numele colegilor mei recunoscând – care au fost cuvintele dumneavoastră – dacă ne-am înecat cu cafeaua de dimineaţă.

Elizabeth zâmbi cu candoare.

— Nu vă consider vinovaţi, domnilor. În locul dumneavoastră aş fi procedat la fel.

Un alt bancher rosti răspicat:

— Sunt curios să ştiu, domnişoară Roffe, din moment ce toţi suntem de acord cu rezultatul acestei întâlniri – îşi înălţă mâinile într-un gest expresiv – atunci de ce am venit aici?

— Sunteţi aici, spuse Elizabeth, pentru că în această cameră se află unii dintre cei mai mari bancheri din lume. Nu pot crede că aţi ajuns atât de cunoscuţi doar pentru că aţi privit totul în cifre şi dolari. Dacă ar fi adevărat, atunci oricare dintre contabilii dumneavoastră ar putea să vă conducă băncile. Sunt convinsă că o bancă înseamnă mai mult decât atât.

— Bineînţeles, murmură un alt bancher, dar noi suntem oameni de afaceri, domnişoară Roffe şi…

— Iar *„Roffe şi Fiii”* este o afacere. O afacere rentabilă. Nu mi-am dat seama cât de mare este până nu m-am aşezat în scaunul tatălui meu. N-am ştiut nimic despre cât de multe vieţi a salvat această companie pe întreg globul. Sau despre enormele contribuţii aduse medicinii sau câte mii de oameni depind de această companie pentru a-şi câştiga pâinea. Dacă…

Julius Badrutt o întrerupse:

— Toate acestea sunt vrednice de laudă, dar mi se pare că ne îndepărtăm de miezul problemei. Înţeleg că vi s-a sugerat să vindeţi acţiunile firmei, atunci veţi avea destui bani ca să ne onoraţi împrumuturile.

Prima lui greşeală, se gândi Elizabeth. *Înţeleg că vi s-a sugerat.*

Sugestia fusese făcută în cadrul unei şedinţe a consiliului de conducere, iar tot ce se spunea acolo era strict confidenţial. Cineva dintre cei prezenţi vorbise. Cineva care încercase să facă presiuni asupra ei. Era

foarte hotărâtă să afle cine, dar până atunci mai trebuia să aştepte.

— Vreau să vă pun o întrebare, spuse Elizabeth. Dacă vi se plătesc împrumuturile, are importanţă de unde anume vin banii?

Julius Badrutt o studie, mintea lui adulmecând întrebarea, căutând o capcană. În cele din urmă spuse:

— Nu. Nu, din moment ce ne primim banii. Elizabeth se aplecă în faţă şi spuse cu toată convingerea:

— Deci nu contează dacă vă plătim din vânzarea acţiunilor unor străini sau din propriile noastre resurse. Toţi ştiţi că *„Roffe şi Fiii”* nu-şi va înceta activitatea. Nu astăzi. Şi nici mâine. Şi de fapt niciodată. Nu vă cer decât favoarea de a mai aştepta puţin.

Julius Badrutt îşi umezi buzele uscate şi îi spuse:

— Credeţi-mă, domnişoară Roffe, suntem plini de înţelegere. Ne dăm seama că aţi trecut printr-o perioadă de mare suferinţă, dar nu putem…

— Trei luni, spuse Elizabeth. Nouăzeci de zile. Timp în care veţi primi dobânda de penalizare, bineînţeles.

În sală se făcu linişte. Dar o linişte cu semnificaţii negative. Elizabeth o vedea pe feţele lor reci, ostile. Se hotărî să-şi joace ultima carte.

— Nu… nu ştiu dacă este corect din partea mea să vă deconspir aşa ceva, spuse ea ezitând în mod voit, şi vă rog să păstraţi cât mai secrete aceste informaţii. Privi în jur şi văzu că le captase din nou atenţia.

— *„Roffe şi Fiii”* este pe punctul de a revoluţiona întreaga industrie farmaceutică, spuse ea apoi făcu o pauză pentru a mări suspansul. Compania se pregăteşte să scoată pe piaţă un produs care *se va vinde mai bine decât oricare alt medicament de pe piaţa actuală.*

Elizabeth simţi schimbarea din atmosferă. Julius Badrutt muşcă primul din nadă.

— Ce… ce fel… de?

Elizabeth clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnilor. Poate că deja am spus prea multe. Nu pot decât să afirm că este cea mai mare invenţie din istoria farmaciei. Va cere o expansiune formidabilă a firmei. Va trebui să ne dublăm, poate chiar să ne triplăm instalaţiile. Şi bineînţeles vom căuta mijloacele pentru o nouă finanţare.

Bancherii se uitau unul la altul, schimbând în tăcere semnale între ei. Liniştea a fost întreruptă de Herr Badrutt.

— Dacă v-am da o extindere de nouăzeci de zile, în mod logic ne-am aştepta să fim consideraţi principalii bancheri ai firmei în toate viitoarele tranzacţii.

— Bineînţeles.

Un alt schimb de priviri pline de înţelesuri. Parcă ar fi tobele din junglă, îşi zise Elizabeth.

— Între timp, continuă Herr Badrutt, avem asigurarea dumneavoastră că la sfârşitul celor nouăzeci de zile vor fi onorate toate notele de plată?

— Da.

Herr Badrutt rămase tăcut privind în gol. Apoi o privi pe Elizabeth, se uită în jur, primind semnalele lor tăcute şi spuse:

— În ce mă priveşte, sunt dispus să accept. Nu cred că o întârziere – cu dobândă de penalizare – va fi o mişcare greşită.

Unul dintre bancheri aprobă dând din cap.

— Dacă tu crezi că merită…

Şi se rezolvă.

Capitolul 25

Elizabeth simţea că trăieşte în centrul unui uragan.

Totul ateriza pe biroul lui Elizabeth, rapoarte ale sutelor de departamente de la cartierele centrale, de la fabricile din Zair, de la laboratoarele din Groenlanda, de la birourile din Australia şi Tailanda, din toate cele patru colţuri ale lumii. Rapoarte despre produse noi, vânzări, proiecte statistice, campanii de publicitate, programe experimentale.

Trebuiau luate hotărâri privind construirea de noi fabrici, vânzarea celor vechi, formarea unor noi companii, angajarea şi concedierea directorilor executivi. Elizabeth primea sfatul experţilor în fiecare fază a afacerilor, dar toate hotărârile finale trebuia să le ia singură. Aşa cum, cândva, ele fuseseră luate de Sam. Era recunoscătoare acum pentru cei trei ani cât lucrase alături de el. Ştia mult mai multe despre companie decât îşi închipuise şi în acelaşi timp mult prea puţin. Sfera ei de activitate era copleşitoare.

Elizabeth îşi imaginase compania ca un fel de împărăţie, dar erau o serie de împărăţii conduse de viceregi, iar biroul preşedintelui era camera tronului.

Fiecare dintre verişorii ei răspundea de propriul său domeniu, însă pe lângă acesta supravegheau afacerile firmei de peste oceane, aşa că toţi călătoreau foarte mult.

În curând Elizabeth îşi dădu seama că are o problemă specială. Era o femeie într-o lume a bărbaţilor, şi nu era un lucru lipsit de importanţă. Niciodată nu crezuse cu adevărat că bărbaţii erau de acord cu mitul inferiorităţii femeii, dar în curând îşi dădu seama că greşise. Nimeni nu afirma ceva concret şi nici nu se purtau cu superioritate faţă de ea, însă era o problemă care apărea zi de zi. Era o atitudine născută din vechi prejudecăţi şi nu puteau scăpa de ea. Bărbaţilor nu le plăcea să primească ordine de la o femeie. Erau jigniţi de faptul că o femeie le poate pune sub semnul întrebării judecata, că încearcă să le îmbunătăţească ideile. Şi pentru că Elizabeth era tânără şi atrăgătoare, lucrurile erau şi mai dificile. Se străduiau să o facă să simtă că locul ei este acasă, în pat sau în bucătărie, iar problemele serioase ale afacerilor trebuie lăsate în grija lor, a bărbaţilor.

Elizabeth planifica în fiecare zi întâlniri cu conducători ai diferitelor departamente. Nu toţi erau ostili. Câţiva erau adevărate animale de pradă. O fată frumoasă stând la biroul preşedintelui era o provocare a

orgoliului masculin. Se înţelegea uşor ce le trecea prin minte: *Dacă mă culc cu ea o voi putea domina.*

Versiunea adultă a băieţilor din Sardinia.

Bărbaţii umblau după femeia din Elizabeth. Ar fi trebuit să se ocupe mai mult de mintea ei, pentru că în cele din urmă cu ajutorul ei Elizabeth îi controla pe toţi. I-au subestimat inteligenţa şi asta a fost marea lor greşeală.

Au calculat greşit capacitatea ei de a-şi exercita autoritatea şi aceasta a fost o altă eroare.

Şi mai ales nu au luat în considerare puterea ei, iar aceasta a fost cea mai mare greşeală a lor. Era un Roffe, urmaşa bătrânului Samuel, sângele tatălui ei îi curgea prin vine şi le moştenise fermitatea, energia şi curajul.

În timp ce bărbaţii din jurul ei încercau să o folosească, Elizabeth se folosi de ei. Le capta cunoştinţele, experienţa şi discernământul pe care le-au acumulat şi se folosea de ele. Lăsa bărbaţii să vorbească şi îi asculta. Punea întrebări şi îşi amintea răspunsurile.

Elizabeth învăţa.

În fiecare seară Elizabeth pleca acasă cu două serviete pline de dosare care trebuiau studiate. Câteodată lucra până la patru dimineaţa.

Într-o seară un fotograf reuşi să facă un instantaneu în timp ce Elizabeth ieşea din clădire, urmată de o secretară care îi căra cele două serviete.

A doua zi fotografia apăru în mai toate ziarele. Sub ea scria: *„O moştenitoare care lucrează.”*

*

Elizabeth devenise peste noapte o celebritate internaţională. Povestea unei fete tinere şi frumoase care moşteneşte o corporaţie multimiliardară era irezistibilă. Presa nu lăsă să-i scape o astfel de ocazie. Elizabeth era drăguţă, inteligentă şi trăia cu picioarele pe pământ, o combinaţie foarte rară atunci când era vorba de celebrităţi. Acceptă să discute cu presa cât mai des posibil, încercând să refacă imaginea companiei şi presa aprecia efortul ei. Când nu ştia răspunsul la o întrebare a unui reporter, nu se sfia să ridice telefonul şi să întrebe. Verişorii ei veneau la Zürich o dată pe săptămână pentru şedinţe de lucru şi Elizabeth îşi petrecea cât mai mult timp cu ei. Îi întâlnea împreună şi separat. Vorbea cu ei şi îi studia, căutând un punct de reper pentru a afla care din ei permisese ca oameni inocenţi să moară într-o explozie, care vânduse secrete concurenţei, care încerca să distrugă firma. Unul dintre verişorii

ei.

Ivo Palazzi cu amabilitatea şi irezistibilul lui farmec.

Alec Nichols, un gentleman corect, un om blând, care întotdeauna o ajutase pe Elizabeth.

Charles Martel, un bărbat speriat, dominat. Iar oamenii, care se tem, pot face lucruri periculoase atunci când sunt obligaţi.

Walther Gassner. Băiatul frumos. Pe dinafară plăcut şi prietenos. Dar cum era pe dinăuntru? Se căsătorise cu Anna, o moştenitoare, care era cu treisprezece ani mai în vârstă ca el. Se căsătorise din dragoste sau pentru bani?

Când Elizabeth era cu ei, îi urmărea, îi asculta şi îi sonda. Aduse vorba despre explozia din Chile şi le studie feţele, discută despre brevetele pe care *„Roffe şi Fiii”* le pierduseră în favoarea altor firme, şi menţionă procesele civile care ameninţau firma.

Nu află nimic. Oricine ar fi fost, era prea deştept pentru a se da singur de gol. Va trebui să i se întindă o cursă. Ticălosul trebuia prins aşa cum scrisese şi tatăl ei la sfârşitul raportului. Va găsi o modalitate.

*

Elizabeth era din ce în ce mai fascinată de modul de operare a lumii farmaceutice.

Veştile proaste erau răspândite cu generozitate. Dacă exista un raport că un pacient murise ca urmare a unui tratament cu medicamente produse de o firmă concurentă, într-o jumătate de oră cel puţin o duzină de oameni dădeau telefoane în jurul lumii. „Apropo, ai auzit ce s-a întâmplat cu…?”

Deşi la suprafaţă toate companiile erau în cele mai bune relaţii unele cu celelalte. Conducătorii celor mai mari firme se întâlneau în mod regulat pentru a se informa reciproc despre progresele în domeniu, iar la una din aceste întâlniri a fost invitată şi Elizabeth. Era singura femeie prezentă. S-a discutat despre problemele lor comune.

Preşedintele uneia dintre cele mai mari companii, un ţap bătrân şi plin de sine, care o urmărise pe Elizabeth toată seara, îi spuse:

— Restricţiile guvernamentale devin pe zi ce trece tot mai lipsite de raţiune. Dacă un geniu ar inventa aspirina mâine, guvernul nu ar aproba-o, îi zâmbi el superior lui Elizabeth. Şi ştii, micuţă doamnă, de când avem aspirina?

Micuţa doamnă replică:

— Din secolul patru î.e.n., când Hipocrate a descoperit salicin în coaja

copacului de salcie.

El se holbă la ea, zâmbetul îi muri pe buze şi îi spuse:

— Exact. Apoi dispăru.

Conducătorii companiilor erau toţi de acord că una dintre cele mai mari probleme ale lor erau firmele imitatoare care furau formula unor medicamente de succes, le schimbau numele şi le aruncau pe piaţă. Firmele serioase pierdeau din cauza lor sute de milioane în fiecare an.

În Italia nici măcar nu era nevoie să fure. Italia este una din ţările care nu are o lege a brevetelor care să poată proteja noile medicamente, îi povesti unul dintre manageri lui Elizabeth. Pentru o mită de câteva sute de mii de lire, oricine poate cumpăra formulele şi le poate apoi arunca pe piaţă sub alt nume. Noi cheltuim milioane de dolari în cercetare – iar ei obţin toate profiturile.

— Doar în Italia? întrebă Elizabeth.

— În Italia şi în Spania e cel mai rău. În Franţa şi Germania nu e chiar atât de groaznic. Anglia şi America sunt cele mai corecte.

Elizabeth privi în jur, la toţi aceşti bărbaţi indignaţi şi se întrebă dacă unii dintre ei nu sunt implicaţi în furturile de la *„Roffe şi Fiii”.*

*

Lui Elizabeth i se părea că îşi petrece majoritatea timpului în avioane. Îşi ţinea paşaportul în sertarul de sus al mesei de birou. Cel puţin o dată pe săptămână primea un telefon disperat din Cairo, Guatemala sau Tokyo şi în câteva ore se trezea într-un avion împreună cu câţiva şefi de departamente chemaţi să rezolve o problemă urgentă.

Elizabeth se întâlnea cu managerii şi familiile lor în oraşe ca Bombay sau în avanposturi îndepărtate cum ar fi Puerto Vallarta şi încetul cu încetul *„Roffe şi Fiii”* primi un contur mai clar şi mai concret. Nu mai era doar o mulţime impresionantă de rapoarte şi statistici. Un raport venit din Guatemala înseamnă Emil Nunoz şi soţia lui grasă şi fericită şi cei doisprezece copii ai lor; Copenhaga înseamnă Nils Bjorn care trăia împreună cu mama lui handicapată; Rio de Janeiro înseamnă o seară petrecută cu Alessandro Duval şi metresa lui extraordinar de frumoasă.

Elizabeth ţinea în mod regulat legătura cu Emil Joeppli. Îi telefona întotdeauna pe linia ei privată, sunându-l la micul său apartament din Aussersihl. Era foarte atentă chiar şi la telefon.

— Cum mai merg lucrurile?

— Puţin mai încet decât mă aşteptam, domnişoară Roffe.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu. Doar de timp. Am o mică problemă, dar cred că am rezolvat-o acum.

— Bine. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva indiferent de ce.

— Bineînţeles. Mulţumesc, domnişoară Roffe.

Elizabeth închise. Simţea că ar trebui să-l oblige să termine mai repede, pentru că timpul cerut băncilor se apropia de sfârşit. Avea o nevoie disperată de ceea ce pregătea Emil Joeppli, dar forţându-l nu ar fi ajuns la nici un rezultat aşa că îşi păstra nerăbdarea pentru ea. Elizabeth ştia că experimentele nu vor putea fi terminate până la data promisă bancherilor. Dar avea un plan. Intenţiona să-l lase pe Julius Badrutt să afle secretul, să-l ducă în laborator ca să-l vadă cu ochii lui. Băncile îi vor da tot timpul de care va avea nevoie.

Elizabeth muncea tot mai mult şi mai aproape de Rhys Williams, câteodată până noaptea târziu. Deseori erau singuri şi atunci luau cina în apartamentul din clădirea companiei sau în elegantul apartament pe care Elizabeth şi-l cumpărase în Zürich. Elizabeth era conştientă mai mult ca niciodată de puternicul magnetism pe care-l emana Rhys; dar dacă el se simţea atras de ea, avea grijă să-şi ascundă foarte bine sentimentele. Era întotdeauna politicos şi prietenos. Ca un unchi, îşi zise Elizabeth şi într-un fel cuvântul „unchi” suna peiorativ. Ar fi vrut să se bazeze mai mult pe el, să aibă mai multă încredere, dar ştia că trebuie să fie foarte atentă. De mai multe ori se trezi gata-gata să-i mărturisească lui Rhys despre încercările de a sabota compania şi mereu ceva o reţinea să spună adevărul. Nu era pregătită să discute cu nimeni. Nu înainte de a şti mai multe.

*

Elizabeth avea tot mai mare încredere în ea însăşi. La o şedinţă privind vânzările, discutau despre un nou şampon de păr care se vindea foarte slab. Elizabeth îl încercase şi ştia că este superior multor produse similare de pe piaţă.

— Drogheriile ne înapoiază stocuri întregi, se plânse unul dintre managerii răspunzători de vânzări. Nu reuşeşte să prindă pe piaţă. Avem nevoie de mai multă publicitate.

— Am depăşit deja bugetul pentru publicitate, se opuse Rhys. Va trebui să găsim o altă modalitate.

— Scoteţi-l din drogherii, spuse Elizabeth.

Toţi au întors capul spre ea.

— Poftim?

— E prea la îndemână. Se întoarse spre Rhys. Cred că ar trebui să continuăm campania de publicitate, dar vindeti-l doar saloanelor de coafură. Făceţi-l ceva deosebit, greu de procurat. Asta-i imaginea pe care va trebui să o daţi produsului.

Rhys se gândi o clipă, apoi aprobă din cap şi spuse:

— Îmi place ideea. Hai să încercăm.

Peste noapte şamponul a început să se vândă ca pâinea caldă. Apoi, Rhys o lăudă:

— Nu eşti doar o fată drăguţă, spuse el zâmbindu-i.

Aha, deci începuse şi el să-şi dea seama!

Capitolul 26

LONDRA. Vineri, 1 octombrie, ora 5 p. m.

Alec Nichols era singur în sauna clubului când uşa se deschise şi un bărbat intră în camera plină de aburi, purtând un prosop în jurul taliei. Se aşeză pe banca de lemn, lângă Alec.

— Cald ca-n cazanele iadului, nu-i aşa Sir Alec?

Alec se întoarse. Lângă el era Jon Swinton.

— Cum ai intrat aici? Swinton îi făcu cu ochiul.

— Le-am spus că mă aştepţi, spuse el privind în ochii lui Alec. Mă aşteptai, nu-i aşa Sir Alec?

— Nu, replică Alec. Ţi-am spus că am nevoie de timp.

— Ne-ai spus că micuţa verişoară îşi va vinde acţiunile şi ne vei da banii.

— S-a… s-a răzgândit.

— Hm, atunci mai bine lămureşte-o!

— Încerc. E o problemă de…

— E o problemă de cât de mult rahat o să mai înghiţim de la tine, spuse Joe Swinton apropiindu-se de el, forţându-l pe Sir Alec să alunece pe bancă. Nu vrem să ne purtăm dur cu tine pentru că e bine să ai un prieten în parlament. Ştii la ce mă gândesc, nu? Dar există o limită. Se aplecă spre Alec şi acesta alunecă mai departe. Ţi-am făcut o favoare. A venit timpul să ne-o plăteşti. Vei aranja o încărcătură de droguri pentru noi.

— Nu! Este imposibil, spuse Alec. Nu pot. Nu există nici…

Brusc Alec se trezi înghesuit la capătul băncii, chiar lângă recipientul de metal în care se aflau pietrele fierbinţi.

— Ai grijă, spuse Alec. Eu…

Swinton îi apucă braţul lui Alec, îl răsuci, apropiindu-l de pietrele încinse. Alec simţi cum i se pârlea părul de pe mână.

— Nu!

În secunda următoare tot braţul îi fu apăsat de pietre, iar el începu să urle de durere şi căzu în nesimţire la podea.

— Vei găsi tu o cale. Mai vorbim.

Capitolul 27

BERLIN. Sâmbată, 3 noiembrie, ora 6 p. m.

Anna Roffe Gassner nu ştia cât de mult va mai rezista.

Ajunsese prizonieră în propria ei casă. Cu excepţia femeii care venea să facă curat, câteva ore pe săptămână, Anna şi copiii erau singuri, rămaşi complet la dispoziţia lui Walther. Nu se mai străduia să-şi ascundă ura. Anna tocmai era în camera copiilor ascultând împreună cu ei unul din discurile lor preferate.

Walther intră furios în cameră.

— M-am săturat de asta, ţipă el.

Şi făcu praf discul, în timp ce copiii se ghemuiră de frică.

Anna încercă să-l liniştească.

— Îmi pare... Îmi pare rău, Walther. N-am ştiut că eşti acasă. Pot să fac ceva pentru tine?

El veni spre ea cu ochii în flăcări şi îi spuse:

— Anna, vom scăpa de copii.

De faţă cu ei!

Îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Ce se întâmplă în casa asta trebuie să rămână secretul nostru.

Secretul nostru. Secretul nostru. Secretul nostru.

Anna simţi cum aceste cuvinte îi zvâcnesc în cap, iar braţele lui au început să o strângă până îşi pierdu răsuflarea. Leşină.

*

Când Anna îşi reveni era întinsă în pat. Roletele erau trase. Se uită la ceasul de lângă pat. Ora şase seara. Casa era liniştită. Prea liniştită. Primul ei gând au fost copiii şi o trecu un fior de groază. Se ridică din pat cu picioarele tremurând şi merse împiedicându-se până la uşă. Era încuiată pe dinafară. Îşi apăsă urechea de tăblia uşii, ascultând. Ar fi trebuit să audă zgomotul făcut de copii. Ar fi trebuit să vină sus să o vadă.

Dacă mai puteau veni. Dacă mai erau încă în viaţă.

Picioarele îi tremurau atât de puternic, încât abia putu merge până la telefon. Spuse încet o rugăciune, apoi ridică receptorul. Auzi tonul. Ezită, îngrozită de ce i-ar putea face Walther dacă ar prinde-o. Fără să-şi mai

dea timp de gândire, Anna formă 110. Mâinile îi tremurau atât de puternic încât formă un număr greşit. Apoi altul. Începu să hohotească. Îi rămăsese atât de puţin timp. Luptându-se cu isteria care o cuprindea, îşi forţă degetele să se mişte încet. Auzi telefonul sunând la celălalt capăt şi o voce masculină spuse:

— *Hier ist der Notruf der Polizei*.

Anna nu putea vorbi.

— *Hier ist der Notruf der Polizei. Kann ich ihnen helfen?*

— *Ja!* un hohot piţigăiat. *Ja, bitte! Ict bin în grosser Gefahr. Bitte schicken sie jemanden.*

Walther apăru în faţa ei, îi smulse telefonul din mână şi o împinse pe pat. Trânti jos receptorul, respirând greu, rupse firul care ieşea din perete, apoi se întoarse spre Anna.

— Copiii, şopti ea. Ce-ai făcut cu copiii?

Walther nu-i răspunse.

*

Biroul central al poliţiei din Berlin se afla pe Keithstrasse la numărul 2832 într-un cartier cu clădiri obişnuite. Numărul de urgenţă de la departamentul *Delikt am Mensch* era echipat cu un sistem automat de înregistrare şi construit în aşa fel încât un abonat nu putea să se deconecteze de la sistem, dacă nu era şi electronic deconectat de la panoul de comandă. În acest fel fiecare telefon putea fi depistat, indiferent cât de scurtă era convorbirea. Era un echipament sofisticat de care departamentul era foarte mândru.

La cinci minute după telefonul Annei Gassner, detectivul Paul Lange intră în biroul şefului său, cu un casetofon în mână.

— Aş dori să ascultaţi, spuse el şi apăsă pe un buton. O voce metalică masculină spuse:

„— Hier ist der Notruf der Polizei. Kann ich ihnen helfen?”

Apoi o voce de femeie, speriată:

„Ja! Ja, bitte! Ich bin în grosser Gefahr. Bitte schicken sie jemanden.”

Apoi se auzi sunetul unei bufnituri, un declic şi tonul dispăru. Maiorul Wageman îşi ridică ochii spre detectivul Lange.

— Aţi depistat de unde telefona?

— Ştim de la care reşedinţă, replică cu grijă detectivul Lange.

— Atunci care-i problema? întrebă nerăbdător maiorul Wageman. Trimite o maşină să cerceteze.

— Vreau o aprobare în scris, spuse Lange şi puse o foaie de hârtie în

faţa maiorului.

— *Scheiss!* Maiorul Wageman îl privi ţintă. Eşti sigur?

— Da, domunle.

Maiorul privi din nou bucata de hârtie. Telefonul era pe numele Gassner Walther. Conducătorul ramurii germane a firmei *„Roffe şi Fiii”*, unul din giganţii industriali ai Germaniei.

Nu era nevoie să discute implicaţiile acţiunii lor. Doar unui idiot îi puteau scăpa. O singură mişcare greşită şi amândoi se vor trezi în stradă, căutându-şi o altă slujbă. Maiorul Wageman se gândi o clipă apoi spuse:

— În regulă. Verifică. Vreau să te duci personal acolo. Şi să te porţi de parcă ai umbla pe ouă. Înţelegi?

— Înţeleg, domnule.

*

Proprietatea Gassner era în Wannsee, un cartier select din sud-vestul Berlinului. Detectivul Lange o luă pe drumul mai lung care trecea prin Clayalle, pe lângă clădirea CIA, ascunsă în spatele unui gard de fier. Trecu de Cartierul General al Armatei Americane, apoi o luă pe dreapta pe şoseaua care cândva fusese considerată cea mai lungă din Germania, legând Prusia de Est de hotarul Belgiei. La dreapta se afla Podul Unităţii unde spionul Abel a fost schimbat cu pilotul american Gary Powers. Detectivul Lange părăsi autostrada şi o luă pe colinele împădurite din Wannsee.

Casele erau frumoase, impresionante. Duminicile, detectivul Lange îşi aducea câteodată aici soţia, doar ca să privească casele şi împrejurimile.

Găsi adresa pe care o căuta şi porni pe aleea care ducea la casa Gassner. Casa reprezenta mai mult decât doar bogăţie: reprezenta putere. Dinastia Roffe era destul de puternică pentru a face să cadă guverne. Maiorul Wageman avusese dreptate: va trebui să fie foarte atent.

Ajunse în faţa casei, coborî din maşină, îşi scoase pălăria şi apăsă pe sonerie. Aşteptă. Urmă liniştea grea a unei case care este părăsită. Ştia că aşa ceva era imposibil. Mai sună odată. Nimic decât aceeaşi linişte deprimantă. Se gândea dacă să meargă în spatele casei, când pe neaşteptate uşa se deschise, în prag stătea o femeie. De vârstă mijlocie, urâtă, îmbrăcată într-un halat şifonat. Detectivul Lange o luă drept menajeră. Îşi scoase legitimaţia.

— Aş dori să vorbesc cu doamna Walther Gassner. Vă rog să-i spuneţi că o caută detectivul Lange.

— Eu sunt doamna Gassner.

Lange se strădui să-şi ascundă surpriza. Nu arăta deloc ca o doamnă.

— Am primit un telefon la poliţie cu puţin timp în urmă, începu el.

Îl privea cu ochi goi, cu faţa lipsită de expresie. Lange simţea că nu se descurcă cum ar trebui dar nu-şi dădea seama de ce. I se părea că îi scapă ceva important.

— Dumneavoastră aţi telefonat, doamnă Gassner? întrebă el.

— Da, răspunse ea. A fost o greşeală.

Vocea ei avea o tonalitate moartă, îndepărtată, care îl deranja. Îşi aminti vocea ascuţită, isterică de la telefon, doar cu o jumătate de oră în urmă.

— Îmi permiteţi să întreb ce fel de greşeală? Ezitarea ei dură doar o secundă.

— A fost… am crezut că-mi lipseşte o bijuterie. Am găsit-o între timp.

Numărul de telefon era pentru crimă, viol, mutilare.

— Înţeleg, spuse el ezitând, vrând să intre în casă, să descopere ce anume ascundea această femeie, Dar nu putea face nimic altceva. Mulţumesc, doamnă Gassner. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Rămase în faţa casei, nemulţumit, privind cum se închide uşa. Încet, se urcă în maşină şi plecă.

În spatele uşii, Anna se întoarse.

Walther îi spuse blând:

— Te-ai descurcat foarte bine, Anna. Acum mergem înapoi sus.

Se întoarse spre scări, iar ea scoase de sub faldurile halatului o pereche de foarfeci şi i le înfipse în spate.

Capitolul 28

ROMA. Duminica, 4 noiembrie, la prânz

Este o zi perfectă, îşi zise Ivo Palazzi, pentru a vizita Villa d'Este cu Simonetta şi cele trei fete frumoase. În timp ce Ivo hoinărea prin legendarele grădini Tivoli, braţ la braţ cu soţia lui, privind cum fetele aleargă de la o fântână la alta, se întreba într-o doară dacă Pirro Ligorio, cel care construise aceste fântâni pentru stăpânii săi, familia D'Este, se gândise vreodată cât de mult se vor bucura de ele milioanele de vizitatori. Villa d'Este era la o mică distanţă la nord de Roma, aşezată sus, pe dealurile Sabine. Ivo venea deseori aici, pentru că îi făcea o plăcere deosebită să stea în vârful scărilor şi să privească în jos spre mulţimea de fântâni, fiecare cu o formă deosebită, fiecare diferită de celelalte.

În trecut Ivo o adusese aici pe Donatella şi pe cei trei băieţi. Şi cât de mult le-a plăcut! Gândindu-se la ei Ivo se întristă. Nu o mai văzuse şi nici nu vorbise cu Donatella din acea după-amiază îngrozitoare. Încă îşi amintea foarte bine zgârieturile pe care i le făcuse. Ştia prin câte remuşcări trecea ea acum şi cât de mult tânjea după el. Ei bine, nu-i strica să sufere puţin, aşa cum suferise şi el. În mintea lui o auzea pe Donatella vorbind şi aceasta spunea:

— Haideţi. Pe aici băieţi.

O auzea atât de clar, de parcă totul ar fi fost real. O auzea spunând.

— Mai repede, Francesco!

Ivo se întoarse şi Donatella era în spatele lui cu cei trei băieţi venind spre el şi Simonetta. Primul gând al lui Ivo a fost că venise din întâmplare aici, dar în clipa în care văzu expresia de pe chipul ei îşi dădu seama că se înşelase. *Putana* încerca să reunească cele două familii, încerca să-l distrugă! Ivo a fost la înălţimea situaţiei. Se comportă ca un nebun.

Strigă la Simonetta:

— Vreau să-ţi arăt ceva. Repede, hai să plecăm.

Şi îşi trase familia în jos pe scările de piatră, împingând turişti, aruncând priviri disperate peste umăr. Sus Donatella şi băieţii se apropiau de trepte. Ivo ştia că dacă îl văd băieţii, totul e pierdut. Nu trebuia decât ca unul din ei să strige „Tata" şi putea să se şi înece în fântâni. O grăbi pe Simonetta şi pe fete, fără să le lase nicio clipă de odihnă, neîndrăznind să se oprească nicio secundă.

— Încotro ne grăbim? gâfâi Simonetta. De ce mergem aşa repede?

— E o surpriză, spuse Ivo vesel. Vei vedea.

Riscă o privire în spate. Donatella şi cei trei băieţi dispăruseră pentru moment. În faţa lor era un labirint cu un şir de scări care cobora şi un altul care urca. Ivo alese scările care urcau.

— Haideţi, le strigă el fetelor. Cine ajunge prima sus primeşte surpriza.

— Ivo! Sunt extenuată! se plânse Simonetta. Nu ne putem odihni o clipă?

Ivo o privi şocat.

— Să ne odihnim? Asta ar strica surpriza. Grăbeşte-te!

Apucă braţul Simonettei şi o târî după el pe scări, cele trei fete alergând în faţa lor. Ivo abia mai respira. *Aşa le-ar trebui*, îşi zise Ivo cu amărăciune, *să fac un infarct acum şi să mor pe loc. Afurisite femei! Nu poţi avea încredere în nici una. O omor pentru asta.*

Îşi imagină cum o strângea de gât pe Donatella. Era dezbrăcată. El se urca peste ea şi ea începea să strige pentru a-i cere iertare. Gândindu-se la această scenă Ivo simţi cum se excită.

— Nu ne putem opri? imploră Simonetta.

— Nu Aproape am ajuns!

Erau deja la un nivel superior. Ivo aruncă o privire speriată înapoi. Donatella şi băieţii nu se vedeau.

— Unde ne duci? vru să ştie Simonetta.

— Vei vedea, spuse Ivo isteric. Urmează-mă!

Le conduse spre ieşire. Isabela, fata cea mare, spuse:

— Plecăm? Dar abia am ajuns!

— Mergem într-un loc mai frumos, spuse Ivo suflând greu.

Întoarse capul. Donatella şi băieţii tocmai urcau scările.

— Mai repede fetelor!

O clipă mai târziu Ivo şi una din familiile sale ieşeau pe porţile de la Villa d’Este, alergând spre maşina lor din piaţa mare.

— Nu te-am văzut niciodată aşa, gâfâi Simonetta.

— Nu m-am simţit niciodată aşa, spuse Ivo sincer. Porni motorul înainte ca toate uşile maşinii să se fi închis şi plecă în goană din parcare de parcă l-ar fi urmărit diavolii din iad.

— Ivo!

Îi mângâie mână Simonettei.

— Acum puteţi să vă relaxaţi. Şi drept răsplată – vă duc la prânz la *Hassler*.

*

Erau aşezaţi la fereastră, privind Scările Spaniole iar în depărtare se vedea clădirea glorioasă a catedralei Sfântul Petru.

Simonetta şi fetele s-au distrat de minune. Mâncarea era delicioasă. Ivo parcă mânca hârtie. Mâinile îi tremurau atât de puternic, încât abia putea ţine cuţitul şi furculiţa. *Nu voi mai rezista mult,* se gândi el. *Nu-i voi permite să-mi distrugă viaţa.*

Nu se îndoia că aceasta era intenţia Donatellei. *Giuoco e stato fatto*. Jocul se terminase. Dacă nu va găsi o modalitate de a-i da Donatellei banii, el e terminat.

Trebuia să facă rost de ei. Indiferent cum.

Capitolul 29

PARIS. Luni 5 noiembrie, om 6 p. m.

În clipa în care Charles Martel ajunse acasă, simţi că nu este în regulă ceva. Hélène îl aştepta şi lângă ea se afla Pierre Richaud, bijutierul care făcuse copiile după bijuteriile furate. Charles rămase în pragul uşii, într-o stare de şoc.

— Intră, Charles, spuse Hélène. În vocea ei se simţea ceva care imediat îl îngrozi pe Charles. Cred că tu şi domnul Richaud vă cunoaşteţi deja.

Charles se holba la ea ştiind că indiferent ce va spune, se terminase cu el. Bijutierul studia podeaua, jenat şi era evident că nu se simţea în largul lui.

— Stai jos, Charles.

Era un ordin. Charles se aşeză, şi Hélène continuă.

— Eşti acuzat, *mon cher mari*, de o crimă numită furt. Mi-ai furat bijuteriile şi le-ai înlocuit cu nişte imitaţii foarte nereuşite, făcute de domnul Richaud.

Spre marea lui ruşine, Charles se trezi că face pe el, ceva ce nu i se mai întâmplase de când era copil. Roşi. Ar fi vrut cu disperare să poată pleca din cameră, măcar pentru o clipă, ca să se spele. Nu, de fapt vroia să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Hélène ştia totul. Nu avea importanţă cum aflase. Nu va exista nici scăpare, nici milă pentru el. Era oribil că Hélène descoperise că furase de la ea. Ha, ce va fi când va descoperi şi motivul! Ce va fi când va afla că el intenţionase să folosească banii pentru a scăpa de ea! Iadul va avea o nouă semnificaţie. Nimeni nu o cunoştea pe Hélène aşa ca Charles. Îl va distruge, fără să clipească, îl va transforma într-un *clochard*, unul din acei vagabonzi trişti care dormeau pe străzile Parisului îmbrăcaţi în zdrenţe. Viaţa lui se schimbase într-un *emmerdement*, un torent de rahat.

— Ai crezut cu adevărat că ai putea scăpa făcând ceva atât de stupid? îl întrebă Hélène.

Charles nu scoase un cuvânt. Simţea cum pantalonii sunt tot mai uzi, dar nu îndrăznea să privească în jos.

— L-am convins pe domnul Richaud să-mi relateze toate amănuntele. Lui Charles îi era frică să se gândească cum.

— Am copii ale chitanţelor pentru banii pe care i-ai furat de la mine.

Te pot băga la închisoare pentru următorii douăzeci de ani, spuse Hélène, apoi făcu o pauză. Dacă vreau.

Cuvintele ei l-au făcut pe Charles să intre şi mai tare în panică. Experienţa îl învăţase că o Hélène generoasă înseamnă o Hélène periculoasă. Charles se temea să o privească. Se întreba ce anume îi va cere. Ceva monstruos, cu siguranţă.

Hélène se întoarse spre Pierre Richaud.

— Nu vei spune nimănui nimic până nu am ajuns la o hotărâre.

— Bineînţeles, doamnă Roffe-Martel, bineînţeles, bineînţeles, spuse el bâlbâindu-se, apoi privi plin de speranţă uşa. Pot să…?

Hélène dădu din cap şi Pierre Richaud o luă la fugă.

Hélène îl urmări plecând, apoi se întoarse brusc spre soţul ei şi începu să-l studieze. Mirosea frica lui. Şi încă ceva. Urina. Zâmbi. Charles făcuse pe el de frică. Îl învăţase bine minte. Hélène era mulţumită de Charles. Căsătoria ei mergea de minune. Îl sfărâmase şi acum era creaţia ei. Inovaţiile pe care le adusese firmei erau strălucite, pentru că toate veniseră de la Hélène. Ea conducea o mică parte din *„Roffe şi Fiii”* prin soţul ei, dar nu era suficient. Era un Roffe. Avea o avere personală imensă; căsătoriile ei o făcuseră şi mai bogată. Dar nu banii o interesau. O interesa conducerea companiei. Plănuise să-şi folosească propriile acţiuni, ca să cumpere altele, să cumpere dobânda celorlalţi. Discutase deja cu ei. Erau de acord cu ea, să formeze un grup minoritar. Mai întâi Sam îi stătuse în cale, iar acum Elizabeth. Însă Hélène nu avea de gând să o lase pe Elizabeth sau pe oricine altcineva să o împiedice să obţină ceea ce-şi dorea. Se va folosi de Charles pentru a reuşi. Şi dacă ceva nu mergea cum trebuie, el va fi ţapul ispăşitor.

Acum, bineînţeles, trebuia pedepsit pentru această *petite révolte*. Îi privi faţa şi îi spuse:

— Nimeni nu fură de la mine, Charles. Nimeni. Eşti un om terminat. Dar poate mă hotărăsc să te salvez.

Charles rămase tăcut, dorindu-şi să o vadă moartă, îngrozit de ea. Ea veni spre el, iar coapsele ei îi atinseră faţa. Spuse:

— Vrei să te salvez, Charles?

— Da, răspunse el cu voce răguşită.

Hélène se dezbrăcă încet cu o privire pofticioasă pe chip.

— Atunci ascultă-mă. *„Roffe şi Fiii”* este compania mea. Vreau acţiunile de control. El ridică spre ea o privire de câine şi spuse:

— Ştii că Elizabeth nu vrea să vândă.

Hélène rămase goală în faţa lui, un animal magnific, gata să se repeadă asupra prăzii.

— Atunci trebuie să faci ceva cu ea. Sau să-ţi petreci următori douăzeci de ani în închisoare. Nu-ţi face probleme. Îţi voi spune eu ce trebuie să faci. Dar mai întâi, hai aici, Charles!

Capitolul 30

În dimineaţa următoare, la ora zece, telefonul privat al lui Elizabeth începu să sune. La celălalt capăt al firului era Emil Joeppli. Elizabeth îi dăduse numărul pentru ca nimeni să nu ştie de discuţiile lor.

— Aş dori să vă vorbesc, spuse el şi în voce i se simţea entuziasmul.

— Vin peste cincisprezece minute.

Kate Erling o privi surprinsă, ieşind din birou cu paltonul pe ea.

— Aveţi o întrunire…

— Contramandează totul pentru o oră, spuse Elizabeth şi plecă. În clădirea destinată cercetărilor un paznic înarmat îi examina legitimaţia.

— Ultima uşă pe stânga, domnişoară Roffe. Elizabeth îl găsi pe Joeppli singur în laboratorul lui. O salută încântat şi fericit.

— Am terminat testele finale noaptea trecută. Funcţionează. Enzimele opresc complet procesul de îmbătrânire. Priviţi!

O conduse spre o cuşcă în care se aflau patru iepuri tineri, agili şi plini de vitalitate. Lângă ei era o altă cuşcă cu alţi patru iepuri, mai liniştiţi, mai maturi.

— A cinci suta generaţie care a primit enzima, spuse Joeppli.

Elizabeth stătea în faţa cuştii.

— Par sănătoşi. Joeppli zâmbi.

— Aceştia fac parte din grupul de control. Arătă spre cuşca din stânga. Aceia sunt cetăţeni în vârstă.

Elizabeth privi cu ochii mari iepurii plini de viaţă, zburdând în cuşcă ca nişte iepuraşi nou născuţi şi nu-i veni să creadă.

— Vor trăi mult mai mult decât ceilalţi, îi spuse Joeppli.

Implicaţiile acestui experiment erau copleşitoare. Lui Elizabeth îi venea să ţopăie de fericire.

— Când… când vei fi pregătit să faci teste pe fiinţe umane?

— Tocmai acum îmi fac ultimele însemnări. După aceea, cel mult în trei sau patru săptămâni.

— Emil, nu discuta cu nimeni despre asta, îl avertiză Elizabeth.

Emil aprobă dând din cap.

— Nu voi discuta, domnişoară Roffe. Lucrez singur. Sunt foarte atent.

*

Întreaga după-amiază se consumase cu o întâlnire a consiliului de

conducere, care se desfăşurase destul de bine. Walther nu apăruse. Charles adusese din nou în discuţie subiectul vânzării acţiunilor, însă Elizabeth nu acceptase. După aceea Ivo deveni din nou un tip fermecător, la fel ca şi Alec. Charles părea neobişnuit de încordat. Elizabeth ar fi vrut să ştie de ce.

Îi invitase pe toţi să rămână în Zürich şi să cineze cu ea. Foarte atentă, Elizabeth aduse vorba despre problemele menţionate în raport, aşteptând o reacţie de orice fel, dar nu reuşi să observe nici un semn de nervozitate sau de vinovăţie. Şi toţi cei care puteau fi implicaţi, cu excepţia lui Walther, erau aşezaţi la masă cu ea.

*

Rhys lipsise şi de la întrunire şi de la cină.

— Am o problemă urgenţă, îi spusese el. Elizabeth se întrebă dacă nu e vorba de vreo fată.

Era conştientă că ori de câte ori Rhys rămânea să lucreze târziu cu ea, trebuia să renunţe la o întâlnire. Odată, când nu reuşise să anunţe la timp că va întârzia, fata apăruse la birou. O roşcată superbă, cu un corp care o făcu pe Elizabeth să se simtă ca un băiat. Fata era foarte furioasă pentru că fusese obligată să aştepte şi nu se deranjă să-şi ascundă nemulţumirea. Rhys o condusese la ascensor, apoi se întorsese.

— Îmi pare rău, spusese el. Elizabeth nu se putuse abţine:

— E fermecătoare, spusese ea dulce. Cu ce se ocupă?

— Chirurg specializat în operaţii pe creier, îi răspunsese Rhys sincer, iar Elizabeth izbucnise în râs.

A doua zi însă Elizabeth află că într-adevăr fata aceea superbă era chirurg.

Dar mai erau multe altele. Elizabeth le detesta pe toate. Ar fi vrut să-l înţeleagă mai bine pe Rhys. Îl cunoştea pe omul de lume Rhys Williams, ar fi vrut să-l cunoască pe cel care se ascundea. De mai multe ori Elizabeth se gândise că Rhys ar trebui să conducă compania, nu să primească ordine de la ea. Oare cum se simte el în această situaţie? se întreba Elizabeth.

*

În seara care urmă cinei cu membrii familiei, după ce aceştia au plecat să prindă trenuri şi avioane ca să ajungă acasă, Rhys intră în biroul

lui Elizabeth unde ea lucra împreună cu Kate.

— M-am gândit că n-ar fi rău să-ţi dau o mână de ajutor? spuse el vesel.

Fără să dea nicio explicaţie de ce şi unde fusese plecat. Şi de ce ar explica? îşi zise Elizabeth. Nu trebuie să-mi dea socoteală.

S-au apucat de lucru şi timpul a zburat foarte repede. Elizabeth îl urmări pe Rhys aplecat peste nişte hârtii, examinându-le rapid cu ochi ageri şi vioi. Găsise câteva puncte slabe în unele contracte importante, care scăpaseră avocaţilor firmei. Apoi Rhys se îndreptă, se întinse şi îşi privi ceasul.

— Nu se poate! E trecut de miezul nopţii. Mă tem că trebuie să vă părăsesc. Am o întâlnire. Voi veni mai devreme mâine dimineaţă şi voi termina de verificat aceste contracte.

Elizabeth se întreba dacă întâlnirea era cu chirurga sau cu alta.

Încercă să nu se gândească. Ce făcea Rhys Williams cu viaţa lui personală era treaba lui.

— Îmi pare rău, spuse Elizabeth. Nu mi-am dat seama că e atât de târziu. Poţi să pleci. Eu şi Kate vom termina aceste contracte.

— Atunci, ne vedem dimineaţă. Noapte bună, Kate.

— Noapte bună, domnule Rhys.

Elizabeth îl urmări plecând, apoi se concentră din nou asupra documentelor. Ar fi vrut să-i spună despre progresele lui Emil Joeppli, să se bucure împreună cu el, dar ceva o reţinu. În curând, îşi zise ea.

*

Pe la ora unu noaptea terminaseră. Kate Erling o întrebă:

— Asta e tot domnişoară Roffe?

— Da. Cred că ajunge pentru astăzi. Mulţumesc Kate. Vino mai târziu mâine.

Elizabeth se ridică şi îşi dădu seama că înţepenise stând pe scaun.

— Mulţumesc. Până mâine după-masă va fi totul bătut la maşină.

Elizabeth îşi luă paltonul şi poşeta şi amândouă au pornit spre uşă. Au ieşit pe coridor şi s-au îndreptat spre ascensorul special care aştepta, cu uşile deschise. Amândouă au intrat înăuntru. Tocmai când Elizabeth se pregătea să apese pe buton, auziră telefonul sunând în birou.

— Răspund eu, domnişoară Roffe, spuse Kate Erling. Mergeţi înainte.

Şi ieşi din ascensor.

*

Jos în hol, paznicul de noapte privi pupitrul de control şi văzu cum se aprinde o luminiţă roşie care începu să coboare. Era semnalul de la ascensorul privat. Asta însemna că domnişoara Roffe cobora. Şoferul ei aştepta într-un scaun, frunzărind o revistă.

— Vine şefa, spuse paznicul.

Şoferul se întinse şi se ridică leneş în picioare.

Sunetul alarmei sparse liniştea din hol. Ochii paznicului s-au întors spre panoul de control. Lumina roşie se mişca în salturi, tot mai repede, indicând coborârea ascensorului.

Acesta scăpase de sub control.

— Dumnezeule mare! mormăi paznicul.

Alergă spre ascensor, deschise o uşă şi trase de un mâner ca să activeze frânele de siguranţă. Lumina roşie continua să coboare în viteză. Şoferul veni şi el lângă panoul de control. Văzu expresia de pe chipul paznicului.

— Ce se întâmplă?

— Fugi! ţipă paznicul. Se va prăbuşi!

Au luat-o la fugă spre peretele cel mai îndepărtat. Holul începuse să vibreze datorită vitezei cu care cobora cabina liftului, iar paznicul se ruga: *Doamne, fă să nu fie înăuntru*, şi în timp ce cabina trecea prin dreptul holului auzi urletele dinăuntru.

O secundă mai târziu, se auzi un bubuit puternic, iar clădirea tremură de parcă ar fi fost lovită de cutremur.

Capitolul 31

Otto Schmied, inspector-şef al departamentului de criminalistică din cadrul poliţiei din Zürich era aşezat la biroul lui cu ochii închişi, inspirând adânc aer în piept, în manieră yoga, încercând să se calmeze, încercând să-şi controleze furia.

În metodele de lucru ale poliţiei existau reguli atât de clare, atât de evidente că nimănui nu-i dăduse prin cap să le treacă în manualul de poliţie. Se presupunea că toată lumea le cunoaşte. Erau considerate la fel de obişnuite ca mâncatul, dormitul, respiratul. Spre exemplu, când se raporta un accident fatal, primul lucru pe care anchetatorul trebuia să-l facă – cel dintâi lucru, cel mai simplu, cel mai evident, care bate la ochi, care-nu-trebuie-scris-pe-tablă este să se deplaseze la locul accidentului. Nimic mai elementar. Şi totuşi pe biroul inspectorului-şef se afla un raport al comisarului Max Hornung care contrazicea toate metodele elementare de lucru ale poliţiei. Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva, îşi spuse inspectorul cu amărăciune. De ce sunt oare surprins?

Comisarul Hornung era albatrosul inspectorului Schmied, oaia lui neagră şi – inspectorul Schmied erau un mare admirator al lui Melville – balena lui albă, Moby Dick. Inspectorul trase din nou adânc aer în piept şi expiră încet. Apoi, doar uşor calmat, luă în mână raportul comisarului Hornung şi îl citi din nou de la început.

BRANDTOUR OFFIZIER REPORT
Miercuri, 7 noiembrie
ORA: 1: 15 A.M.
SUBIECT: Apel de la pupitrul central de comandă despre un accident la clădirea administrativă a firmei „Roffe şi Fiii”.
TIPUL ACCIDENTULUI: Necunoscut
CAUZA ACCIDENTULUI: Necunoscută
NUMĂRUL PERSOANELOR
RĂNITE SAU MOARTE: Necunoscut
ORA: 1: A.M.
SUBIECT: al doilea mesaj venit de la pupitrul central de comandă al

firmei „Roffe şi Fiii”

TIPUL ACCIDENTULUI: Prăbuşirea ascensorului.

CAUZA ACCIDENTULUI: Necunoscută

NUMĂRUL PERSOANELOR

RĂNITE SAU MOARTE: O femeie, moartă

Am început imediat ancheta, la 1: 35 A.M. Am obţinut numele administratorului clădirii şi de la el numele arhitectului care a construit-o.

2:30 A.M. Am găsit arhitectul. Îşi sărbătorea ziua de naştere la restaurantul „La Puce”. El mi-a dat numele companiei care a instalat ascensoarele în clădire, „Rudolf Schatz, A.G.”

La 3:15 A.M. I-am telefonat acasă domnului Rudolf Schatz şi i-am cerut să-mi găsească imediat planurile pentru ascensoare. Am cerut de asemenea documentele privind bugetul total, împreună cu estimările preliminare, cele finale şi costul final al lucrării. Am cerut de asemenea un inventar complet al tuturor materialelor mecanice şi electrice folosite.

Ajuns aici Inspectorul Schmied simţi obişnuitul tic nervos din obrazul stâng. Inspiră adânc de mai multe ori şi continuă să citească.

6:15 A.M. Documentele cerute au fost aduse la sediul poliţiei de soţia domnului Schatz. După ce am examinat bugetul preliminar şi costul final al lucrării pot să raportez că:

a) nu au fost folosite materiale necorespunzătoare pentru construirea ascensoarelor.

B) din cauza reputaţiei firmei nu se pune problema unei lucrări superficiale ca fiind cauza accidentului.

C) sistemele de siguranţă construite în ascensoare au fost cele potrivite.

D) concluzia mea este deci că motivul prăbuşirii nu a fost un accident.

P.S. Deoarece telefoanele pe care le-am dat de la poliţie au avut loc în timpul nopţii, dimineaţa devreme este posibil să primiţi unul sau două telefoane de la persoanele pe care s-ar putea să le fi sculat din somn.

*

Inspectorul Schmied trânti sălbatic raportul pe birou. „*Este posibil!”, „S-ar putea să-i fi sculat din somn!”* Toată dimineaţa inspectorul-şef a fost sub tirul a jumătate din guvernul elveţian.

Ce-şi imaginează el că conduce – un gestapou? Cum îndrăzneşte să-l scoale pe preşedintele unei respectabile firme de construcţii şi să-i ordone să trimită documente în mijlocul nopţii? Cum îndrăzneşte să conteste integritatea unei firme cunoscute, ca aceea a lui Rudolf Schatz? Şi aşa mai

departe.

Dar ceea ce era ameţitor şi atât de incredibil – era că Hornung nici măcar nu apăruse la locul accidentului decât cu paisprezece ore mai târziu! Până când ajunsese el, victima fusese scoasă din cabină, identificată şi trimisă la autopsie. Vreo şase alţi comisari au examinat scena accidentului, au pus întrebări martorilor şi s-au întocmit rapoartele.

Când inspectorul-şef Schmied termină de citit raportul comisarului Max Hornung, îl chemă imediat în biroul său.

Însăşi înfăţişarea comisarului Max Hornung era un blestem pentru inspectorul-şef. Max Hornung era scund şi îndesat, cu o privire melancolică, chel, cu o faţă alcătuită de un spiriduş poznaş şi neatent. Capul îi era prea mare, urechile prea mici, iar gura îi arăta ca o stafidă în mijlocul unei budinci. Comisarul Max Hornung avea cu cincisprezece centimetri mai puţin decât cereau standardele rigide ale poliţiei, era cu şase kilograme mai uşor şi miop fără speranţă. Iar, ca să le pună capăt la toate, era arogant. Toţi ceilalţi poliţişti simţeau în intimitate acelaşi lucru faţă de comisarul Hornung: îl detestau.

— De ce nu-l dai afară? îl întrebase soţia pe inspectorul-şef şi acesta aproape o lovise.

Motivul pentru care Max Hornung făcea parte din poliţia din Zürich era că el singur contribuise la venitul naţional al Elveţiei mai mult decât toate fabricile de ciocolată şi ceasuri adunate la un loc. Max Hornung era contabil, un geniu matematic cu o memorie enciclopedică a problemelor fiscale, un instinct pentru tertipuri şi chiţibuşuri şi o răbdare care l-ar fi făcut şi pe Iov să plângă de invidie. Max fusese funcţionar la *Betrung Abteilung*, departamentul care investiga fraude fiscale, nereguli în vânzări de acţiuni sau în tranzacţii bancare, intrarea şi ieşirea valutei din Elveţia. Max Hornung a fost cel care a oprit contrabanda cu bani murdari în Elveţia, care a dat de urma a miliarde de dolari ascunşi în scheme financiare ilicite şi i-a trimis la închisoare pe unii dintre cei mai respectaţi oameni de afaceri din lume. Indiferent cât de şiret erau ascunse averile amestecate şi reamestecate, trimise la Seychelles pentru a li se pierde urma, transferate şi retransferate printr-un complex de corporaţii fictive, Max Hornung reuşea întotdeauna să le depisteze. Pe scurt devenise teroarea comunităţii financiare din Elveţia..

Mai mult decât orice pe lumea asta, elveţienii pun mare preţ pe discreţie. Iar cu un Max Hornung lăsat liber, nu mai exista discreţie.

Salariul de câine de pază financiar al lui Max era o nimica toată. I se oferise mită în valoare de milioane de franci, conturi bancare, un castel la Cortina d’Ampezzo, un iaht şi o mulţime de femei frumoase. De fiecare

dată mita a fost refuzată şi autorităţile înştiinţate imediat. Lui Max Hornung nu-i păsa de bani. Ar fi putut ajunge miliardar doar folosindu-se de priceperea sa financiară la bursă, dar această idee nici măcar nu-i trecea prin cap. Pe Max Hornung nu-l interesa decât un singur lucru: să-i prindă pe cei care neglijau corectitudinea financiară. Ah, da, mai exista încă o dorinţă care ardea în sufletul lui Max şi care până la urmă se dovedi o binecuvântare pentru comunitatea financiară. Din motive pe care nimeni nu le înţelegea, Max Hornung vroia să fie poliţist. Se vedea pe el însuşi ca un fel de Sherlock Holmes sau Maigret, cercetând neobosit un labirint de enigme, stând la pândă neîndurător pentru a prinde criminalul în bârlogul său. Când unul din conducătorii lumii financiare a Elveţiei auzi din întâmplare despre ambiţia lui Max Hornung de a deveni copoi, stabili imediat o întâlnire cu câţiva prieteni influenţi şi în douăzeci şi patru de ore lui Max i se oferi o slujbă de comisar în cadrul poliţiei din Zürich. Lui Max nu-i veni să creadă că dăduse norocul peste el. Acceptă cu râvnă şi întreaga lume financiară trase un suspin colectiv de uşurare, apoi îşi reluă activităţile secrete. Inspectorul-şef Schmied nu a fost consultat. A primit doar un telefon de la unul dintre cei mai puternici oameni politici ai Elveţiei şi i s-au dat instrucţiunile necesare şi asta a fost tot. Sau, ca să fim mai exacţi, acesta a fost începutul. Pentru inspectorul-şef a fost începutul unui coşmar care nu prezenta nici un semn că se va termina în curând. Se străduise din toate puterile să-şi înghită nemulţumirea de a avea un comisar – lipsit de experienţă şi antrenament – trimis cu forţa în brigada lui. Presupunea că trebuie să fi existat motive politice foarte întemeiate pentru o astfel de mişcare nemaipomenită. Foarte bine, era dispus să coopereze, încrezător în faptul că va face faţă situaţiei. Încrederea i se zdruncină în clipa în care Max Hornung se prezentă în biroul lui. Înfăţişarea lui era destul de ridicolă. Dar ceea ce l-a ameţit pe inspectorul-şef privind acest nod de om, a fost atitudinea lui de superioritate. Părea să spună: a sosit Max Hornung, nu vă mai faceţi probleme şi relaxaţi-vă.

Speranţele inspectorului-şef despre o cooperare uşoară s-au spulberat. Încearcă o altă metodă. Se strădui să-l ascundă, transferându-l de la un departament la altul, folosindu-l pentru lucruri lipsite de importanţă. Max lucră la secţia amprente, la cea de furturi şi persoane dispărute. Dar mereu venea înapoi, ca un câine credincios.

Exista o regulă că fiecare poliţist trebuia să lucreze ca Brandtour Offizier, ca ofiţer de serviciu noaptea, timp de o săptămână, o dată la douăsprezece săptămâni. Fără excepţie, de fiecare dată când Max era de serviciu, se întâmpla ceva important şi în timp ce inspectorul-şef împreună

cu ceilalţi poliţişti alergau cu limba scoasă după urme, amprente şi mărturii, Max rezolva cazul. Era enervant.

Nu ştia absolut nimic despre metodele de lucru ale poliţiei, criminologie, balistică, psihologie criminală – toate lucrurile pe care un poliţist cu experienţă se presupunea că le ştie – şi totuşi continua să rezolve cazuri şi să zăpăcească pe toată lumea. Inspectorul şef Schmied ajunsese la concluzia că Max Hornung este cel mai norocos om din lume.

De fapt nu, era vorba de noroc. Comisarul Max Hornung rezolva cazuri exact în acelaşi fel cum contabilul Max Hornung depistase sute de scheme ingenioase pentru a păcăli băncile şi guvernul. Max avea o minte care urmărea un fir până-n pânzele albe. Nu-i trebuia decât un capăt de unde să pornească, ceva care să nu se potrivească cu restul şi odată ce apuca acel capăt de fir începea să-l descâlcească până când un plan strălucit sau o crimă perfectă erau date la iveală.

Faptul că Max Hornung avea o memorie fotografică îi înnebunea pe colegii lui. Max îşi amintea imediat, indiferent ce văzuse sau auzise vreodată.

Un alt argument împotriva lui, dacă mai era nevoie de unul, erau deconturile lui, o ruşine pentru întreaga divizie de poliţie. Prima dată când îşi prezentase o chitanţă de decont, *Oberleutnant*-ul îl chemase la el în birou şi îi spusese cu blândeţe:

— Max trebuie să fi făcut o greşeală cu cifrele astea.

Ca şi cum l-ai informa pe Fischer că a făcut o greşeală stupidă sacrificându-şi regina. Max clipi des din ochi.

— O greşeală în cifrele mele?

— Da. De fapt mai multe, spuse *Oberleutnant*-ul arătând cu degetul hârtia din faţa lui. Transport prin oraş, optzeci de cenţi. Întoarcere, optzeci de cenţi. Îl privi pe Max şi spuse: costul unei călătorii cu taxiul este de cel puţin treizeci şi patru de franci un drum.

— Da, domnule. De aceea am luat autobuzul.

Oberleutnant-ul deschise gura şi se holbă la el.

— Autobuzul?

Nici unui poliţist nu i se cerea să călătorească cu autobuzul dacă lucra la un caz. Nu se mai pomenise aşa ceva. Singurul răspuns care îi trecu prin minte a fost:

— Ei bine, nu-i necesar. Adică… sigur, nu vreau să încurajăm cheltuielile, dar avem un buget destul de mare. Şi, Hornung, încă ceva – ai fost plecat pe teren timp de trei zile. Ai uitat să-ţi treci mesele.

— Nu, *Herr Oberleutnat*. Am băut doar cafea dimineaţa şi mi-am pregătit singur prânzul luând cu mine o gentuţă cu mâncare. Acolo am

trecut doar cinele.

Aşa era. Trei mese de seară, total: şaisprezece franci. Probabil mâncase la bucătăria săracilor. Oberleutnant-ul îi replică rece: comisar Hornung, acest departament există de o sută de ani şi sper să mai funcţioneze încă o sută de ani. Anumite tradiţii trebuie respectate. Flutură sub nasul lui Max decontul lui. Gândeşte-te la colegii tăi. Ia chitanţa, refă-o şi întoarce-te.

— Da, *Herr Oberleutnant*. Îmi… pare rău că am greşit.

— Nu-i nimic, eşti încă nou aici, spuse Oberleutnant-ul generos.

Treizeci de minute mai târziu comisarul Max Hornung se întoarse cu chitanţa refăcută. Scăzuse cheltuielile cu trei cenţi.

Acum, în această zi de noiembrie, inspectorul-şef Schmied ţinea în mână raportul lui Hornung în timp ce autorul se afla în faţa lui. Comisarul Max Hornung era îmbrăcat într-un costum albastru deschis, pantofi maron şi ciorapi albi. În ciuda hotărârii interioare, a respiraţiei de calmare yoga, inspectorul-şef se trezi urlând la el.

— Ai fost de serviciu când s-a anunţat accidentul. Era treaba ta să anchetezi şi tu apari la locul accidentului cu paisprezece ore mai târziu. Întreaga poliţie din Noua Zeelandă putea fi adusă aici şi trimisă înapoi în acest timp.

— Oh, nu, domnule. Timpul de zbor din Noua Zeelandă la Zürich este…

— Of, taci din gură!

Inspectorul-şef Schmied îşi plimbă mâinile prin părul des, ce încărunţea repede, gândindu-se la ce să-i spună acestui om. Nu-l puteai insulta, nu puteai să te înţelegi cu el. Era un idiot, înţepat cu noroc.

— Nu voi tolera incompetenţa în departamentul meu, se răsti la el. Când ceilalţi poliţişti au venit la birou şi au citit raportul toţi au plecat la locul accidentului. Au chemat o ambulanţă, au dus cadavrul la morgă, l-au identificat – ştia că vorbeşte prea repede şi se strădui să se calmeze. Pe scurt, Hornung, au făcut ceea ce trebuie să facă un poliţist bun. În timp ce tu stăteai aici la birou, sculându-i din somn pe cei mai importanţi oameni din Elveţia, chiar în mijlocul nopţii.

— Am crezut…

— Să nu mai crezi! De dimineaţă îmi tot cer scuze la telefon din cauza ta.

— A trebuit să aflu…

— Hornung, cară-te de aici!

— Da, domnule. Este în regulă dacă mă duc la înmormântare? Va avea loc astăzi.

— Da! Du-te!.

— Mulţumesc, domnule. Eu...

— Pleacă odată!!

Doar peste treizeci de minute inspectorul-şef reuşi să respire din nou normal.

Capitolul 32

La biroul de pompe funebre din Sinfeld se strânsese foarte multă lume. Biroul se afla într-o clădire veche de piatră şi marmură, bogat ornamentat şi cuprindea o cameră de pregătire şi un crematoriu. În capelă, directorii executivi şi angajaţii firmei *„Roffe şi Fiii”* ocupau primul rând de scaune. Mai în spate erau prietenii, reprezentanţii comunităţii şi presa. Comisarul Hornung stătea jos în ultimul rând, gândindu-se că moartea este ilogică. Omul ajungea în floarea vârstei şi atunci când avea cel mai mult de oferit, avea pentru ce să trăiască, murea. Era ineficient.

Coşciugul era din mahon acoperit cu flori. O pagubă inutilă, se gândi Max Hornung. Coşciugul era închis. Max înţelegea de ce. Preotul vorbea cu o voce de sfârşit de lume *„... moartea în mijlocul vieţii, născut în păcat, cenuşă cenuşei” Max* nu era atent. Îi studia pe cei din capelă.

„Domnul a dat, Domnul a luat” şi oamenii au început să se ridice şi să se îndrepte spre ieşire. Serviciul religios se terminase.

Max se postă lângă uşă şi când un bărbat şi o femeie s-au apropiat, făcu un pas în faţa femeii şi întrebă:

— Domnişoara Roffe? Aş putea să discut cu dumneavoastră?

Comisarul Max Hornung era aşezat la o masă cu Elizabeth Roffe şi Rhys Williams într-un separeu al unei Konditorei vis-à-vis de biroul de pompe funebre. Prin fereastră vedeau cum coşciugul este pus într-un furgon mortuar. Elizabeth întoarse capul. Ochii ei erau bântuiţi de spaime.

— Despre ce este vorba? întrebă Rhys. Domnişoara Roffe a declarat deja tot ce ştie unui ofiţer de poliţie.

— Domnul Rhys Williams? întrebă Max Hornung. Doar câteva detalii care au rămas nelămurite.

— Şi nu puteţi aştepta? Domnişoara Roffe a trecut prin foarte...

Elizabeth îşi puse mâna pe cea a lui Rhys.

— E în regulă. Dacă vă pot ajuta cu ceva... se întoarse spre Max. Cu ce vă pot ajuta, domnule Hornung?

Max se uita ţintă la Elizabeth şi pentru prima dată în viaţa lui rămase fără cuvinte. Femeile erau pentru Max nişte creaturi la fel de străine de parcă ar fi venit de pe o altă planetă. Erau ilogice şi imprevizibile, dominate mai mult de reacţiile emotive decât de cele raţionale. Nu puteau fi calculate. Max a avut puţine pofte sexuale în viaţa lui, pentru că era un om al minţii, dar era capabil să aprecieze logica precisă a sexului. Ceea ce-l excita era construcţia mecanică a unor părţi mişcătoare care se

potriveau unele în altele şi care funcţionau ca un întreg. Asta era pentru Max poezia iubirii. Însăşi dinamica mişcării. Max era de părere că punctul de vedere al poeţilor era total greşit. Emoţiile erau inexacte şi dezordonate, o pierdere de energie care nu putea mişca nici cel mai mic grăunte de nisip, în timp ce cu ajutorul logicii puteai mişca lumea. Ceea ce-l surprindea pe Max era faptul că se simţea în largul său lângă Elizabeth. Şi asta îl neliniştea. Nicio femeie nu avusese un astfel de efect asupra lui. Ea părea să nu-l găsească urât, ridicol, ca alte femei. Se forţă să-şi desprindă ochii de la ea, ca să se poată concentra.

— Aveţi obiceiul să lucraţi până seara târziu, domnişoară Roffe?

— Da, se întâmplă de multe ori.

— Cât de târziu?

— Depinde. Câteodată până la zece. Alteori până la miezul nopţii sau chiar şi după aceea.

— Deci, e ca un fel de program? Adică, cei din jurul dumneavoastră ştiu de aceste rămâneri târzii în clădire?

— Cred că da, spuse Elizabeth studiindu-l miratã.

— În seara când s-a prăbuşit ascensorul, dumneavoastră, domnule Williams şi Kate Erling aţi lucrat împreună până târziu?

— Da.

— Dar nu aţi plecat plecat împreună?

— Eu am plecat mai devreme, spuse Rhys, am avut o întâlnire. Max îl privi pentru o clipă, apoi se întoarse spre Elizabeth.

— La cât timp după domnul Williams aţi plecat dumneavoastră şi Kate Erling?

— Cam peste o oră, cred.

— Împreună cu Kate Erling?

— Da. Ne-am luat paltoanele şi am ieşit pe coridor, vocea lui Elizabeth tremură. Ascensorul ne aştepta.

Trenul expres spre moarte.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Am intrat amândouă înăuntru. Telefonul din birou a început să sune. Kate – domnişoara Erling – a spus: *„Răspund eu”* şi s-a pregătit să iasă afară. Dar eu aşteptam un telefon de la mare distanţă pe care l-am cerut mai devreme, aşa că i-am spus că mă duc eu să răspund.

Elizabeth se opri iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Am ieşit din ascensor. Ea m-a întrebat dacă doresc să mă aştepte iar eu i-am spus: *„Nu, poţi să pleci”*. Ea a apăsat pe buton. Când am vrut să deschid uşa de la birou am auzit ţipetele… nu mai putea continua.

Rhys se întoarse furios spre Max Hornung.

— Ajunge! Vreţi să ne spuneţi despre ce este vorba?

Este vorba despre o crimă, se gândi Max Hornung. Cineva încercase să o ucidă pe Elizabeth Roffe. Max se concentra amintindu-şi ce aflase despre firma *„Roffe şi Fiii”* în ultimele patruzeci şi opt de ore. O companie cu probleme, obligată să plătească sume astronomice pentru daune în procese civile, înecată într-o campanie de publicitate îndreptată împotriva ei. Îşi pierdea clienţii şi datora enorme sume de bani băncilor care deveniseră nerăbdătoare. O companie coaptă pentru o schimbare. Preşedintele ei, Sam Roffe, care deţinuse acţiunile de control, murise. Un alpinist experimentat care murise într-un accident. Acţiunile au trecut fetei lui, Elizabeth Roffe, care aproape că murise într-un accident de maşină în Sardinia şi care acum scăpase ca prin urechile acului de un ascensor care fusese verificat de curând. Cineva îi plănuia moartea.

Comisarul Max Hornung ar fi trebuit să fie un om fericit. Găsise un capăt de fir. Însă acum o întâlnise pe Elizabeth Roffe şi ea nu era doar un nume, o ecuaţie într-un joc matematic. Era ceva foarte deosebit la ea. Max simţea nevoia să o apere, să o protejeze.

— Am întrebat… spuse Rhys. Max îl privi şi spuse vag:

— Hm… doar câteva întrebări de rutină, domnule Williams. Se ridică.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Avea câteva probleme urgente de rezolvat.

Capitolul 33

Inspectorul-şef Schmied a avut o dimineaţă plină. O demonstraţie politică în faţa clădirii *Iberia Air Lines,* trei oameni erau reţinuţi pentru cercetări. Un incendiu de natură dubioasă la fabrica de hârtie din Branau. Se pornise o anchetă. O fată fusese violată în parcul Platzspitz. Un jaf la Guebelin şi altul la Grima. Şi parcă astea nu erau destule, comisarul Hornung se întorsese şi capul îi era plin de o teorie fără sens. Inspectorul-şef Schmied se porni din nou să-şi ventileze plămânii.

— Tamburul cablului de la ascensor era crăpat. Când a căzut, s-au întrerupt toate sistemele de siguranţă. Cineva…

— Am văzut rapoartele, Hornung. Ceva destul de normal.

— Nu, domnule. Am studiat prospectele despre acel tambur. Ar fi trebuit să mai reziste încă cinci sau şase ani.

Inspectorul-şef simţi ticul nervos din obraz.

— Ce vrei să spui?

— Cineva a umblat la ascensor.

De ce nu putea Hornung spune: cred că cineva a umblat la ascensor. După părerea mea, cineva a umblat la ascensor. Oh, nu! Cineva a umblat la ascensor.

— De ce ar face cineva aşa ceva?

— Tocmai asta vreau să aflu.

— Vrei să te întorci la *„Roffe şi Fiii”?*

Comisarul Hornung îl privi pe şeful său foarte surprins.

— Nu, domnule. Vreau să plec la Chamonix.

*

Oraşul Chamonix se află aşezat la şaizeci şi patru de kilometri de Geneva, la 1037 metri deasupra nivelului mării, în regiunea numită Haute-Savoie, între masivul Mont Blanc şi lanţul de munţi Aiguille Rouge, având una dintre cele mai superbe panorame din lume.

Comisarul Hornung era total absent la decorul din jurul lui în timp ce cobora din tren în gara Chamonix, ducând cu el o servietă uzată de mucava. Făcu semn taxiului să o ia din loc şi porni pe jos spre sediul poliţiei, o clădire mică situată în piaţa din centrul oraşului. Max intră în clădire simţindu-se imediat acasă şi savurând din plin camaraderia plăcută pe care o împărţea cu ceilalţi colegi poliţişti din întreaga lume. Era

unul dintre ei.

Sergentul francez din spatele biroului ridică privirea şi întrebă:

— *On vous pourrait aider?*

— *Oui.*

Max era încântat. Şi începu să vorbească. Max aborda în aceeaşi manieră toate limbile străine: trecea cu nonşalanţă prin desişul verbelor neregulate, timpuri verbale, participiu, folosindu-şi limba ca o seceră. În timp ce vorbea, expresia de pe faţa sergentului se schimbă de la mirare la stupoare. De-a lungul a sute de ani poporul francez îşi dezvoltase organele vorbirii pentru a crea acea muzică glorioasă care este limba franceză. Şi acum acest om care stătea în faţa lui reuşea să o transforme în zgomote oribile, de neînţeles. Sergentul nu mai răbdă:

— Ce încercaţi să spuneţi?

— Cum adică? replică Max. Vorbesc în limba franceză.

Sergentul se aplecă în faţă şi întrebă cu o curiozitate arogantă:

— O vorbiţi acum?

Idiotul nu-şi cunoaşte propria-i limbă, se gândi Max. Îşi scoase legitimaţia şi i-o întinse sergentului. Acesta o citi atent de două ori, ridică privirea să-l studieze pe Max şi apoi o mai citi o dată. Fără tragere de inimă îi înapoie legitimaţia şi îl întrebă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Anchetez un accident de alpinism care a avut loc acum două luni. Victima se numea Sam Roffe.

— Ah, da. Îmi amintesc.

— Aş vrea să vorbesc cu cineva care îmi poate da mai multe informaţii despre ce s-a întâmplat.

— Atunci căutaţi echipa de salvamont. Se numeşte *Société Chamoniarde de Secours en Montagne*. O veţi găsi în Place du Mont Blanc. Telefonul lor este cinci-trei-unu-şase-opt-nouă. Sau puteţi obţine informaţii de la clinică. Se află pe Rue du Valis. Numărul de telefon este cinci-trei-zero-unu-opt-doi. Mai bine vi le scriu, spuse el şi apucă un stilou.

— Nu este nevoie, îi răspunse Max. *Société Chamoniarde de Secours en Montagne*, Place du Montblanc, cinci-trei-unu-şase-opt-nouă. Sau clinica din Rue du Valis, cinci-trei-zero-unu-opt-doi.

Sergentul rămase cu gura căscată mult timp după ce Max plecase.

*

Société Chamoniarde de Secours era condusă de un tânăr brunet cu înfăţişare atletică, aşezat în spatele unui birou vechi de pin. Ridică privirea

şi primul lui gând fu speranţa ca acest vizitator ciudat să nu vrea să urce pe munte.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Comisar Max Hornung, spuse el prezentându-şi legitimaţia.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Hornung?

— Anchetez moartea unui om numit Sam Roffe. Omul din spatele biroului suspină.

— Ah, da. Îmi plăcea foarte mult domnul Roffe. Un accident nefericit.

— Aţi văzut cum s-a întâmplat?

Tânărul clătină din cap.

— Nu. Am urcat cu echipa de salvare de îndată ce am primit mesajul lor, dar nu am mai putut face nimic. Corpul domnului Roffe căzuse într-o crăpătură dintre gheţari. Nu va fi niciodată găsit.

— Cum s-a întâmplat?

— Erau patru alpinişti! Ghidul şi domnul Roffe au fost ultimii. După câte am înţeles traversau o morenă acoperită de gheaţă. Domnul Roffe a alunecat şi a căzut.

— Nu purta echipamentul necesar?

— Bineînţeles. I s-a rupt coarda.

— Se întâmplă deseori aşa ceva?

— Doar o dată. Zâmbi de mica sa glumă, apoi văzând privirea poliţistului, adăugă repede: alpiniştii cu experienţă îşi controlează întotdeauna echipamentul, dar totuşi se pot întâmpla accidente.

Max rămase o clipă pe gânduri.

— Aş vrea să vorbesc cu ghidul.

— Ghidul obişnuit al domnului Roffe nu a urcat în acea zi.

— Oh? De ce? întrebă Max clipind des din ochi.

— După câte îmi amintesc, era bolnav. În locul lui a urcat un alt ghid.

— Aveţi numele lui?

— Dacă aşteptaţi un minut, mă duc să-l caut. Tânărul dispăru pentru câteva clipe, apoi se întoarse cu o bucată de hârtie.

— Se numeşte Hans Bergman.

— Unde îl pot găsi?

— Nu e din partea locului. Se uită la bucata de hârtie. Vine dintr-un sat numit Lesgets. Cam la şaizeci de kilometri de aici.

Înainte de a pleca din Chamonix, Max se opri la recepţia hotelului *„Kleine Scheidegg”* şi discută cu funcţionarul de acolo.

— Aţi fost de serviciu când domnul Roffe a fost aici?

— Da, spuse funcţionarul. Accidentul a fost un lucru groaznic, groaznic.

— Domnul Roffe a fost singur aici?

— Nu. A venit cu un prieten. Max făcu ochii mari.

— Un prieten?

— Da, Domnul Roffe a rezervat locuri pentru amândoi.

— Mi-aţi putea spune numele prietenului?

— Sigur, spuse recepţionerul şi trase de sub masă un registru mare începând să întoarcă paginile. Se opri, puse degetele pe o pagină şi spuse:

— Ah, am găsit…

*

Trei ore i-au trebuit lui Max pentru a ajunge în Lesgets conducând un Volkswagen, cea mai ieftină maşină de închiriat pe care o găsise şi fu cât pe ce să treacă de acea localitate. Nici măcar nu i se putea spune sat. Locul consta din câteva magazine, o locuinţă alpină, un magazin universal cu o singură pompă de benzină în faţa uşii de la intrare.

Max parcă maşina în faţa locuinţei şi intră.

Cam şase bărbaţi erau aşezaţi în faţa focului şi discutau între ei. Conversaţia încetă când Max intră în cameră.

— Scuzaţi-mă, spuse el. Îl caut pe Herr Hans Bergman.

— Pe cine?

— Hans Bergman. Ghidul. Vine din acest sat.

Un bătrânel cu faţă ca o hartă a anilor săi scuipă în foc şi spuse:

— Domnule, cineva şi-a bătut joc de tine. Eu m-am născut în Lesgets. N-am auzit până acum de Hans Bergman.

Capitolul 34

Era prima zi când Elizabeth se întorcea la lucru, la o săptămână după moartea lui Kate Erling. Elizabeth intră în holul de la parter, tremurând şi răspunse mecanic saluturilor pazniculuı şi portarului. La capătul holului văzu muncitorii înlocuind cabina sfărâmată a ascensorului. Se gândi la Kate Erling şi îşi imaginã teroarea prin care aceasta trecuse plonjând douăsprezece etaje spre moarte. Ştia că niciodată nu va mai fi capabilă să se urce în acel ascensor.

Când intră în birou, poşta îi fusese deja deschisă de Henriette, cea de-a doua secretară, şi acum se afla în ordine în biroul ei. Elizabeth o citi repede, făcând câteva însemnări pe unele hârtii, punând semnul întrebării, sau adresându-le diferitelor departamente. Sub mormanul de hârtii se afla un plic sigilat pe care scria „Elizabeth Roffe personal”. Elizabeth luă un cuţitaş şi tăie plicul la capăt. Scoase din el o fotografie de 8 pe 10. Era un portret al unui copil mongoloid cu ochii umflaţi şi un cap diform. De fotografie era prins un bileţel: *„Acesta este frumosul meu fiu John. Medicamentele tale l-au făcut aşa. Te voi ucide.”*

Elizabeth scăpă din mână fotografia şi biletul şi realiză că tremura toată. Henriette intră în cameră cu un dosar.

— Documentele acestea sunt gata de semnat, domnişoară – văzu privirea lui Elizabeth. S-a întâmplat ceva?

— Te rog cheamă-l pe domnul Williams aici.

Ochii ei s-au întors spre fotografia de pe birou. *„Roffe şi Fiii”* nu puteau fi responsabili pentru ceva atât de înfricoşător.

*

— A fost vina noastră, spuse Rhys. Un transport de medicamente a fost etichetat greşit. Am reuşit să aducem înapoi cea mai mare parte dar – Rhys îşi ridică neputincios mâinile.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum aproape patru ani.

— Câţi oameni au fost afectaţi?

— Cam o sută. Văzu expresia de pe faţa ei şi adăugă repede. Au primit compensări. Nu toţi au ajuns astfel, Liz. Uite, suntem foarte atenţi. Luăm toate măsurile de prevedere, dar oamenii sunt supuşi greşelii. Se mai întâmplă.

Elizabeth se uita cu ochii mari la copilul din fotografie.

— Este oribil.

— Nu ar fi trebuit să-ţi arate fotografia, spuse Rhys trecându-şi mâinile prin părul des, negru. Ştiu că nu e momentul potrivit, dar avem lucruri mai importante de discutat.

Elizabeth se întrebă ce ar putea fi mai important.

— Da?

— Comisia federală a luat o hotărâre în privinţa sprayurilor noastre cu aerosoli. În doi ani de zile sprayurile cu aerosoli vor fi interzise complet.

— Cum ne va afecta această decizie?

— Foarte rău. Înseamnă că va trebui să închidem fabrici prin toată lumea şi să pierdem una dintre cele mai profitabile ramuri ale noastre.

Elizabeth se gândi la Emil Joeppli şi la experimentele la care lucra, dar nu spuse nimic.

— Altceva?

— Ai văzut ziarele de dimineaţă?

— Nu.

— Soţia unui ministru din Belgia, doamna Van den Logh, a luat nişte pastile de Benexan.

— Unul din medicamentele noastre?

— Da, contraindicat în cazuri de hipertensiune. Prospectul conţine un avertisment foarte clar. Ea l-a ignorat. Elizabeth simţi cum i se încordează tot corpul.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— E în comă, spuse Rhys. S-ar putea să moară. Articolul din ziar menţionează faptul că este un medicament al firmei noastre. Şi acum din toată lumea primim refuzuri de a mai cumpăra medicamentul. Comisia de anchetă ne-a anunţat că va cerceta cazul, dar asta va mai dura un an de zile. Până termină ei, putem încă vinde.

— Vreau să fie retras de pe piaţă.

— Nu există nici un motiv pentru aşa ceva. E un medicament al naibii de bun şi…

— Au mai suferit şi alţi oameni din cauza lui?

— Sute de mii de oameni au fost ajutaţi de acest medicament, Liz, spuse Rhys pe un ton de gheaţă. Este unul dintre cele mai bune medicamente ale noastre…

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Doar câteva cazuri izolate, da. Dar…

— Vreau să fie retras de pe piaţă. Acum.

Rhys rămase în faţa ei luptându-se cu furia din el, apoi spuse:

— Bine. Vrei să ştii cât va costa compania?

— Nu, răspunse Elizabeth.

— În regulă. Până acum ai auzit doar veştile bune. Cele rele sunt că bancherii vor să discute cu tine. Acum. Îţi cer banii.

*

Elizabeth era singură în birou gândindu-se la copilul mongoloid, la femeia care zăcea în comă la spital din cauza unui medicament produs de *„Roffe şi Fiii”.* Elizabeth era conştientă că astfel de tragedii se întâmplau şi cu alte companii farmaceutice. În ziare apăreau aproape zilnic astfel de articole descriind cazuri similare, dar nici unul nu o marcase atât de mult. Se simţea responsabilă. Era foarte hotărâtă să aibă o discuţie cu şefii de departament care se ocupau cu măsurile de siguranţă pentru a vedea dacă nu pot fi aduse îmbunătăţiri.

Acesta este frumosul meu fiu John. Doamna van den Logh este în comă. S-ar putea să moară.

Bancherii vor să discute cu tine. Acum. Îţi cer banii.

Simţea că se sufocă de parcă totul se închidea în jurul ei dintr-odată. Pentru prima oară Elizabeth se întreba dacă va fi în stare să reziste. Greutăţile erau prea mari şi se adunau în jurul ei mult prea repede.

Se întoarse în scaunul ei ca să privească portretul lui Samuel care atârna în spatele ei. Arăta atât de competent, atât de sigur de el. Dar ea îi cunoştea îndoielile şi nesiguranţa, cumplita disperare în care trăise atâţia ani. Şi totuşi până la urmă reuşise. Va supravieţui şi ea. Era un Roffe.

Observă că tabloul era puţin într-o parte. Probabil din cauza prăbuşirii ascensorului. Elizabeth se ridică ca să-l îndrepte. În timp ce îl aranja, cârligul de care era fixat ieşi afară şi tabloul căzu jos. Elizabeth nici măcar nu se uită la el. Privea ţintă locul unde atârnase tabloul. Lipit de perete se afla un mic microfon.

*

Era ora patru dimineaţa şi Emil Joeppli lucra încă. În ultimul timp devenise un obicei. Chiar dacă Elizabeth Roffe nu îi ceruse un termen limită, Joeppli ştia cât de important este acest proiect pentru companie şi se străduia să-l termine cât mai repede. Auzise şi el zvonurile tulburătoare despre *„Roffe şi Fiii”.* Vroia să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a ajuta compania. Fusese bună cu el. Primea un salariu frumos şi era complet

liber. Îi plăcuse Sam Roffe şi îi plăcea şi fiica lui. Elizabeth Roffe nu va şti niciodată, dar aceste ore peste program erau darul lui pentru ea. Era aplecat peste biroul lui, verificând rezultatele ultimului experiment. Erau chiar mai bune decât se aşteptase. Stătea acolo, concentrându-se, fără să fie conştient de mirosul fetid al animalelor din cuşti, de umiditatea greţoasă din cameră sau de ora târzie. Uşa se deschise şi paznicul din schimbul de noapte, Sepp Nolan, intră în cameră. Nolan detesta acest schimb. Noaptea exista ceva sinistru în laboratoarele experimentale. Mirosul animalelor îl îmbolnăvea. Nolan se întreba dacă animalele pe care le ucideau aici aveau suflete care se întorceau ca să bântuie coridoarele. Ar fi trebuit să mi se plătească un spor pentru fantome, se gândi el. Toată lumea din clădire plecase de mult acasă. Cu excepţia acestui afurisit de om de ştiinţă care-şi cerceta cuştile cu iepuri, pisici şi hamsteri.

— Cât mai rămâi, doctore? întrebă Nolan.

Joeppli ridică privirea văzându-l doar acum pe Nolan.

— Poftim?

— Dacă mai rămâi aici pot să-ţi aduc un sandvici sau altceva. Mă duc până la bufet să mănânc ceva repede.

— Doar cafea, te rog, spuse Joeppli şi se întoarse la graficele sale.

— Voi încuia uşa pe dinafară înainte să plec, spuse Nolan. Nu stau mult.

Joeppli nici măcar nu-l auzi. Zece minute mai târziu uşa de la laborator se deschise şi o voce spuse:

— Munceşti prea mult, Emil.

Joeppli ridică privirea, surprins. Când văzu cine îi vorbeşte se ridică în picioare, agitat şi spuse:

— Da, domnule. Se simţea flatat că acest om trecuse să-l vadă.

— Proiectul tinereţii, strict secret, nu-i aşa?

Emil ezită. Domnişoara Roffe îi spusese că nimeni nu trebuia să ştie de acest proiect. Dar, bineînţeles, asta nu-l includea şi pe vizitatorul lui. Doar el îl adusese la companie. Aşa că Emil Joeppli zâmbi şi îi răspunse:

— Da, domnule. Strict secret.

— Foarte bine. Aşa şi trebuie să rămână. Cum merge?

— Minunat, domnule.

Vizitatorul se apropie de una din cuştile cu iepuri. Emil Joeppli îl urmă.

— Doriţi să vă explic ceva?

Bărbatul zâmbi.

— Nu. Îmi sunt cunoscute datele, Emil. În timp ce vizitatorul se pregătea să se întoarcă atinse o farfurie de mâncare, goală, de pe marginea mesei şi aceasta căzu jos.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, domnule. O ridic eu.

Emil Joeppli se aplecă, iar ceafa păru să-i explodeze într-o ploaie de săgeţi roşii şi ultimul lucru pe care îl văzu a fost podeaua care alerga spre el.

*

Sunetul insistent al telefonului o trezi pe Elizabeth Se ridică adormită încă şi privi la ceasul de pe noptieră. Ora cinci dimineaţa. Bâjbâi după telefon şi ridică receptorul. O voce disperată spuse:

— Domnişoară Roffe? Sunt şeful securităţii de la uzină. A explodat unul din laboratoare. Este complet distrus.

Elizabeth se trezi imediat.

— A fost rănit cineva?

— Da. Unul dintre cercetători a ars de viu.

Nu era nevoie să-i spună cine.

Capitolul 35

Comisarul Max Hornung se gândea. În biroul de poliţie maşinile de scris zdrăngăneau, se auzeau voci certându-se şi telefonul suna încontinuu, dar Max nu vedea şi nu auzea nimic. Avea capacitatea de concentrare a unui computer. Se gândea la statutul firmei *„Roffe şi Fiii”,* aşa cum îl stabilise bătrânul Samuel, păstrând controlul în familie. Ingenios, îşi zise Max. Şi periculos. Îi amintea de tontină, de planul de asigurări conceput de bancherul italian Lorenzo Tonti în 1695. Fiecare membru al Tontinei depunea o sumă egală de bani şi pe măsură ce un membru murea, ceilalţi îi moşteneau partea. S-a dovedit a fi un motiv foarte puternic pentru a elimina cât mai mulţi membri. Ca şi în cazul firmei *„Roffe şi Fiii”.* Era prea mare tentaţia de a lăsa familia să moştenească acţiuni valorând milioane de dolari şi apoi să le spui că nu pot vinde acţiunile dacă nu sunt toţi de acord.

Max aflase că Sam Roffe nu fusese de acord. Era mort. Elizabeth Roffe ne era de acord. Şi scăpase ca prin minune de două ori din ghearele morţii. Prea multe accidente. Comisarul Max Hornung nu credea în accidente. Se duse să-l vadă pe inspectorul-şef Schmied.

Inspectorul-şef ascultă raportul lui Max Hornung referitor la accidentul de alpinism al lui Sam Roffe şi bombăni:

— Deci cineva a încurcat numele ghidului. Nu-i un motiv ca să anchetezi o crimă, Hornung. Nu în departamentul meu.

Micul poliţist continuă plin de răbdare.

— Cred că lucrurile sunt mai complicate. *„Roffe şi Fiii”* are mari probleme internaţionale. Poate cineva a crezut că dacă scapă de Sam Roffe aceste probleme se vor rezolva.

Inspectorul-şef Schmied se lăsă pe spate şi îl studie pe Hornung. Era convins că teoriile acestuia nu valorează nimic. Dar ideea de a-l şti plecat îl umplea de încântare. Absenţa lui Hornung ar fi însemnat o creştere a moralului în întregul departament. Şi mai era ceva ce trebuia luat în considerare: oamenii pe care Max Hornung voia să-i ancheteze. Nici mai mult, nici mai puţin decât puternica familie Roffe. De regulă, inspectorul-şef i-ar fi ordonat lui Max Hornung sa rămână la un milion de kilometri de ei. Dacă îi enerva – şi cum s-ar fi putut să nu-i enerveze! — ei aveau destulă influenţă pentru a-l azvârli din poliţie. Nimeni nu va putea să-l condamne pe inspectorul-şef Schmied. Nu fusese el obligat să-l accepte

pe Max Hornung? Aşa că îi spuse:

— Cazul este al tău. Lucrează la el cât timp vrei.

— Mulţumesc, spuse Max fericit.

*

În timp ce Max traversa coridorul îndreptându-se spre biroul lui, se lovi de un medic legist.

— Hornung! Pot să-ţi împrumut memoria pentru o clipă?

Max clipi des.

— Poftim?

— Patrula fluvială tocmai a scos o fată din apă. Vrei să te uiţi la ea?

Max înghiţi în sec şi spuse:

— Dacă asta doriţi?

Această parte a muncii de poliţie nu-i plăcea lui Max, dar simţea că e de datoria lui să îi facă faţă.

Fata era aşezată în sertarul de metal de la morgă. Blondă şi foarte tânără. Corpul îi era umflat de apă, era goală şi în jurul gâtului avea legată o fundă roşie.

— Sunt urme ale actului sexual chiar înainte de moarte. A fost strangulată şi apoi aruncată în râu, spuse medicul legist. Nu are apă în plămâni. Nu avem amprentele ei. Ai mai văzut-o vreodată?

Comisarul Max Hornung privi fata şi spuse:

— Nu.

Plecă în grabă ca să prindă autobuzul până la aeroport.

Capitolul 36

După ce comisarul Max Hornung ateriză pe aeroportul Costa Smeralda în Sardinia, închirie cea mai ieftină maşină pe care o găsi, un Fiat 500 şi porni spre Olbia. Spre deosebire de restul Sardiniei, Olbia era un oraş industrial, periferia fiind o zonă urâtă, plină de mori şi fabrici, unde se afla gunoiul oraşului şi un gigantic cimitir al maşinilor, cândva frumoase, ajunse acum doar vechi grămezi nefolositoare. Fiecare oraş din lume. Îşi are deşeurile sale automobilistice, se gândi Max. Monumente ale civilizaţiei.

Max ajunse în centrul oraşului şi se opri în dreptul unei clădiri pe care scria: „QUESTURA DI SASSARI COMMISSARIATO DI POLIZIA OLBIA”. În clipa în care intră, Max simţi că aparţine acestei instituţii, că se află printre colegi. Îşi arătă legitimaţia sergentului de la intrare şi peste câteva minute fu condus în biroul şefului poliţiei, Luigi Ferraro. Ferraro se ridică în picioare, cu un zâmbet prietenos pe buze. Dispăru în clipa în care îşi văzu vizitatorul. Exista ceva în Max care interzicea cuvântul „poliţist”.

— Pot să vă văd legitimaţia? întrebă politicos inspectorul Ferraro.

— Bineînţeles, spuse Max şi i-o arătă.

Ferrarro o examină pe ambele părţi, foarte atent, apoi i-o dădu înapoi. Concluzia lui imediată a fost că în Elveţia era mare sărăcie de poliţişti. Se aşeză pe scaunul din spatele biroului său şi spuse:

— Cu ce vă pot ajuta?

Max începu să explice într-o italiană fluentă. Problema era că i-au trebuit lui Ferraro câteva minute până să-şi dea seama în ce limbă vorbea Max. Când în sfârşit pricepu, ridică îngrozit mâna şi îl opri:

— Basta! Vorbiţi engleza?

— Bineînţeles, îi replică Max.

— Atunci vă implor, să vorbim în engleză! Când Max termină ce avea de spus, Ferraro îl lămuri:

— Greşiţi, signore. Vă asigur că ne pierdem timpul. Mecanicii mei au verificat deja Jeep-ul. Toată lumea a ajuns la concluzia că a fost un accident.

Max dădu din cap, fără să se lase impresionat.

— Eu încă nu m-am uitat la el.

— Foarte bine. Este într-un garaj public, la vânzare. Unul din oamenii mei vă va duce acolo. Aţi dori să vedeţi scena accidentului?

Max clipi des.

— De ce?

Detectivul Bruno Campagna a fost ales drept escortă.

— Am verificat deja maşina. A fost un accident, spuse Campagna.

— Nu, replică Max.

Jeep-ul era în colţul unui garaj, cu partea din faţă încă crestată şi împroşcată cu sevă verde uscată.

— Încă nu am avut timp să lucrez la el, le explică mecanicul.

Max se plimbă în jurul Jeep-ului, examinându-l.

— Cum au fost stricate frânele? întrebă el. Mecanicul îşi înălţă mâinile în sus.

— *Gesu!* încă unul! Sunt mecanic de douăzeci şi patru de ani, signore, spuse el nervos. Eu însumi am examinat Jeep-ul. Ultima dată când cineva a umblat la aceste frâne a fost când maşina a ieşit din fabrică.

— Cineva a umblat la ele, insistă Max.

— Cum? mormăi mecanicul.

— Încă nu ştiu, dar voi afla, îl asigură Max plin de încredere.

Aruncă o ultimă privire Jeep-ului, apoi se întoarse şi părăsi garajul.

*

Inspectorul-şef al poliţiei. Luigi Ferraro se uită la Campagna şi vru să ştie:

— Ce ai făcut cu el?

— N-am făcut nimic. L-am dus la garaj, s-a purtat ca un prost în faţa mecanicului, apoi mi-a spus că vrea să meargă singur la plimbare.

— Incredibil!

*

Max stătea pe plajă zgâindu-se la apele albastre ale mării, fără să vadă nimic. Se concentra, mintea lui era ocupată cu formarea unui întreg din mai multe bucăţi. Era de parcă lucra la un gigantic joc de puzzle. Fiecare bucată îşi avea locul ei dacă ştiai unde să o pui.

Jeep-ul era o parte mică dar importantă a jocului. Frânele au fost examinate de experţi. Deci accepta faptul că nimeni nu umblase la ele. Pentru că Elizabeth condusese maşina şi pentru că cineva îi dorea moartea, accepta de asemenea faptul că cineva umblase la frâne. Nu se vedea nicio urmă. Totuşi cineva reuşise. Max avea de-a face cu cineva

inteligent. Asta făcea lucrurile mult mai interesante.

Max păşi pe nisipul plajei, se aşeză pe o stâncă, închise ochii şi începu din nou să se concentreze, luând la rând bucăţile, mişcându-le, disecându-le, rearanjând jocul de puzzle.

Douăzeci de minute mai târziu ultima bucată căzu la locul ei. Max deschise larg ochii şi se gândi admirativ. Bravo! Trebuie să mă întâlnesc cu omul care s-a gândit la asta.

După aceea comisarul Max Hornung se mai opri în două locuri, mai întâi undeva lângă Olbia şi apoi în munţi. După care luă cursa de după-amiază spre Zürich. Biletul cel mai ieftin.

Capitolul 37

Şeful securităţii de la *„Roffe şi Fiii”* îi spunea lui Elizabeth:

— S-a întâmplat totul atât de repede, domnişoară Roffe. Nu am putut face nimic. Până când am pus în funcţie echipamentul contra incendiilor, întregul laborator era scrum.

Găsiseră rămăşiţele carbonizate ale corpului lui Emil Joeppli. Nu se putea şti dacă formula lui fusese luată din laborator înainte de explozie.

— Clădirea laboratorului era sub pază permanentă, nu-i aşa?

— Da, noi…

— De cât timp răspunzi de securitatea departamentului?

— De cinci ani. Eu…

— Eşti concediat.

Şeful securităţii vru să protesteze, apoi se răzgândi.

— Da, am înţeles.

— Câţi oameni ai la dispoziţie?

— Şaizeci şi cinci.

Şaizeci şi cinci! Şi nu l-au putut salva pe Emil Joeppli.

— Le dau un preaviz de douăzeci şi patru de ore, spuse Elizabeth. Vreau să plece toţi de aici.

— Domnişoară Roffe, nu credeţi că sunteţi nedreaptă? Elizabeth se gândi la Emil Joeppli şi la formula de o imensă valoare care fusese furată şi la microfonul care fusese ascuns în biroul ei. Avea toate motivele din lume ca să fie nedreaptă.

— Dispari, îi spuse ea.

În fiecare clipă a dimineţii Elizabeth se strădui să uite imaginea corpului carbonizat al lui Emil Joeppli şi a laboratorului său plin de animale arse. Încercă să nu se gândească la ce însemna pierderea formulei pentru companie. Exista posibilitatea ca o companie rivală să breveteze formula şi Elizabeth nu putea face nimic. Era o junglă. Când concurenţa crede că ai ajuns într-un punct slab, îşi ia toate măsurile ca să te termine. Dar de data asta nu era o companie rivală. Acum era vorba de un prieten. Un prieten periculos.

Elizabeth aranjă ca o agenţie de securitate profesionistă să se ocupe imediat de firma *„Roffe şi Fiii”.* Se va simţi mult mai bine înconjurată de străini.

Telefonă la spitalul din Brussel să întrebe despre starea doamnei van den Logh, soţia ministrului belgian. Era încă în comă. Nu ştiau dacă va

trăi.

Elizabeth se gândea la Emil Joeppli, la copilul mongoloid, la soţia ministrului belgian când Rhys intră în birou. O privi şi întrebă cu blândeţe:

— E chiar atât de grav?

Ea aprobă dând din cap.

Rhys se apropie de ea şi o studie. Arăta obosită, secătuită de puteri. Se întrebă cât va mai putea rezista, îi luă mâinile în ale lui şi îi spuse tandru:

— Aş putea face ceva pentru tine?

Da, totul, se gândi Elizabeth. Avea o nevoie disperată de Rhys. Avea nevoie de puterea lui, de ajutorul şi iubirea lui. Ochii lor s-au întâlnit şi aproape i se cuibări în braţe, dorind să-i spună ce se întâmplase, ce încă se întâmplă.

— Nu ai aflat nimic despre doamna van den Logh?

Şi clipa magică trecu.

— Nu, îi răspunse ea.

— N-ai primit nici un telefon în legătură cu articolul din *„Wall Street Journal”?*

— Ce articol?

— Nu l-ai văzut?

— Nu.

Rhys trimise în biroul lui după o copie. Articolul enumera toate problemele recente ale firmei dar ideea principală era că această companie avea nevoie de cineva cu experienţă care să o conducă.

Elizabeth puse jos ziarul.

— Cât de mult ne va afecta?

Rhys ridică din umeri.

— Răul este deja făcut. Ei nu fac decât să informeze opinia publică. Pierdem tot mai multe pieţe de desfacere. Noi…

Se auzi interfonul. Elizabeth apăsă pe buton.

— Da?

— Herr Julius Badrutt pe linia doi, domnişoară Roffe. Spune că este ceva urgent.

Elizabeth îşi ridică privirea spre Rhys. Până acum amânase mereu întâlnirea cu bancherii.

— Fă-mi legătura, spuse ea ridicând receptorul.

— Bună dimineaţa, Herr Badrutt.

— Bună dimineaţa. La telefon vocea lui suna uscată şi fragilă. Sunteţi liberă după-masă?

— Hm, eu…

— Bun. E bine la ora patru?

Elizabeth ezită.

— Da, la ora patru.

La telefon se auzi o tuse seacă şi Elizabeth îşi dădu seama că Herr Badrutt îşi dregea glasul.

— Îmi pare rău pentru domnul Joeppli, spuse el.

Numele lui Joeppli nu fusese menţionat presei când au fost date informaţii despre explozie.

Elizabeth puse încet receptorul jos şi văzu că Rhys o priveşte.

— Rechinii au simţit mirosul sângelui, spuse el.

*

Toată după-amiaza sună telefonul. Alec telefonă primul.

— Elizabeth, ai văzut articolul din ziarul de dimineaţă?

— Da „răspunse Elizabeth. *„The Wall Street Journal”* exagerează.

Urmă o pauză apoi Alec spuse:

— Nu vorbesc despre *„Wall Street Journal”* ci despre *„Financial Times”* unde-a apărut un articol de fond despre *„Roffe şi Fiii”.* Nu ne este deloc favorabil. Telefonul meu sună încontinuu. Primim foarte multe anulări de comenzi.

— Te sun mai târziu, Alec, promise Elizabeth.

Apoi îi telefonă Ivo.

— Carissima, pregăteşte-te pentru o veste rea.

Sunt gata pregătită, îşi zise Elizabeth,

— Ce s-a întâmplat?

— Acum câteva ore a fost arestat un ministru italian. Pentru primire de mită.

Elizabeth presimţi ce va urma.

— Continuă.

— N-a fost vina noastră, spuse Ivo scuzându-se. Ministerul s-a făcut tot mai lacom şi a ajuns neglijent. „L-au prins la aeroport, în timp ce încerca să scoată bani din Italia. Au aflat că banii vin de la noi.

Chiar dacă Elizabeth era pregătită, parcă nu-i venea să creadă.

— Dar de ce l-ai mituit?

— Ca să putem face afaceri în Italia, îi răspunse practic Ivo. E un mod de viaţă aici. Crima noastră nu este că l-am mituit pe ministru, *cara* – ci că ne-am lăsat prinşi.

Elizabeth se rezemă de spătarul scaunului, capul i se învârtea.

— Şi acum ce se va întâmpla?

— Îţi sugerez să ne întâlnim cât mai repede cu avocaţii companiei, dar nu-ţi face probleme. În Italia doar săracii merg la închisoare.

Charles sună din Paris, vorbind disperat. Presa franceză se ocupa în exclusivitate de *„Roffe şi Fiii”.* Charles îi sugeră să vândă cât mai repede compania, până mai înseamnă ceva.

— Clienţii noştri îşi pierd încrederea, spuse Charles. Fără ea, rămânem fără companie.

Elizabeth se gândi la telefoanele primite, la bancheri, la verişorii ei, la presă. Se întâmplau prea multe şi prea repede. Cineva se grăbea. Trebuia să afle cine.

*

Elizabeth avea încă numele ei în agenda personală. Maria Martinell. O italiancă înaltă, cu picioare lungi, colegă cu Elizabeth la pensionul din Elveţia. Într-o perioadă şi-au scris destul de regulat. Maria ajunsese manechin şi îi scrisese lui Elizabeth că s-a logodit cu un ziarist italian din Milano. I-au trebuit cincisprezece minute ca să o găsească pe Maria. După ce-au schimbat saluturile de rigoare, Elizabeth întrebă:

— Încă eşti logodită cu acel ziarist?

— Sigur. În minutul în care îşi primeşte divorţul, ne vom căsători.

— Vreau să-mi faci o favoare, Maria.

— Spune.

În mai puţin de o oră Maria o sună.

— Am obţinut informaţia pe care mi-ai cerut-o. Bancherul care a încercat să scoată bani din Italia a fost anume compromis. Tony mi-a spus că cineva a anunţat poliţia.

— Şi a reuşit să afle cine?

— Un tip pe nume Ivo Palazzi.

*

Comisarul Max Hornung a făcut o descoperire interesantă. Explozia de la laborator nu numai că a fost cauzată deliberat, dar a fost provocată de un exploziv numit Rylar X, conceput special pentru armată şi pentru nimeni altcineva. Ceea ce-l intriga pe Max era faptul că se fabrica la una din uzinele *„Roffe şi Fiii”.* Lui Max îi trebui doar un telefon pentru a afla la care.

Uzina de lângă Paris.

*

Exact la ora patru p.m. Herr Julius Badrutt îşi aşează corpul colţuros într-un scaun şi spuse fără nicio introducere:

— Indiferent cât de mult am vrea să vă ajutăm, domnişoară Roffe, în primul rând suntem responsabili faţă de acţionarii noştri.

Exact genul de afirmaţie, se gândi Elizabeth, pe care bancherii o serveau văduvelor şi orfanilor înainte de a-i scoate din casă pentru neplata ipotecii. Dar de data asta ea era pregătită pentru Herr Badrutt.

— .. Consiliul de administraţie al băncii mi-a cerut să vă informez că banca îşi cere împrumutul înapoi.

— Mi s-a spus că am nouăzeci de zile la dispoziţie, zise Elizabeth.

— Din nefericire, noi suntem de părere că nu mai putem aştepta. Vă informez de asemenea că toate celelalte bănci au ajuns la aceeaşi decizie.

Dacă băncile refuzau să o ajute nu mai exista nicio şansă să păstreze compania privată.

— Îmi pare rău, că vă aduc veşti atât de proaste, domnişoară Roffe, dar am simţit că trebuie să v-o spun personal.

— Ştiţi, bineînţeles că *„Roffe şi Fiii”* este încă o companie foarte puternică şi sănătoasă.

Herr Badrutt dădu din cap.

— Bineînţeles. Este o companie grozavă.

— Şi totuşi nu vreţi să mai aşteptaţi.

Herr Badrutt o privi un moment apoi spuse:

— Banca este de părere că problema este doar managementul, domnişoară Roffe. Dar… Badrutt ezită.

— Dar nu credeţi că cineva ar fi capabil să conducă compania?

— Mă tem că aveţi dreptate. Badrutt se pregăti să se ridice.

— Dar dacă altcineva ar fi preşedintele companiei? Badrutt clătină din cap.

— Am discutat această posibilitate. Nu credem că vreunul dintre actualii membrii ai consiliului de conducere are capacitatea de a…

— Mă gândeam la Rhys Williams.

Capitolul 38

Sergentul Thomas Hiller de la poliţia fluvială de pe Tamisa nu era în formă. Îi era somn, se simţea plin de pofte trupeşti şi umezeala îl pătrunsese până la oase şi nici măcar nu-şi dădea seama care dintre ele este cea mai groaznică.

Îi era somn pentru că logodnica sa, Flo, îl ţinuse treaz toată noaptea certându-se cu el; îi era foame pentru că atunci când în sfârşit se săturase să mai urle la el, întârziase deja şi nu mai avu timp să mănânce nimic: era în călduri pentru că refuzase să-l lase să o atingă; şi era ud din cap până în picioare pentru că şalupa pe care călătorea era lipsită de confort, iar vântul bătea ploaia în cabina timonei unde se afla el. În zile ca acestea aveai afurisit de puţine de văzut şi afurisit de puţine lucruri de făcut. Poliţia fluvială de pe Tamisa supraveghea o distanţă de aproximativ o sută de kilometri de-a lungul fluviului de la Dartford Creek până la Staines Bridge şi de obicei sergentului Hiller îi plăcea meseria lui. Dar nu când era într-o pasă atât de proastă. Să le ia dracu pe toate femeile! Se gândi la Flo, la cum arăta ea în pat, goală, cu buzele ţuguiate şi sânii bălăngănindu-se în timp ce ţipa la el. Îşi privi ceasul. Încă o jumătate de oră şi tura asta înfiorătoare se va termina. Şalupa se întoarse şi porni înapoi spre debarcaderul Waterloo. Acum singura lui problemă era ce să facă mai întâi: să doarmă, să mănânce sau să-i tragă una lui Flo. Poate toate trei deodată, se gândi el. Se frecă la ochi ca să-şi alunge somnul şi îşi întoarse privirile spre râul murdar şi umflat de ploaie.

Parcă apăru de nicăieri. Arăta ca un peşte mare, alb, plutind cu burta în sus şi primul gând al sergentului Hiller a fost: dacă-l tragem la bord o să pută groaznic. Era cam la zece metri de tribord şi şalupa se îndrepta în direcţia lui. Dacă deschidea gura, afurisitul ăsta de peşte îi va întârzia ieşirea din tură. Vor trebui să se oprească şi să-l agate şi fie îl vor trage lângă şalupă, fie îl vor lega cu un cablu, Indiferent ce vor face, va ajunge târziu la Flo. Ei bine, nu trebuia să raporteze. Dacă nu l-ar fi văzut? Dacă… Se îndepărtau tot mai mult.

Sergentul Hiller strigă:

— Comisare, un peşte pluteşte la douăzeci grade tribord. Pare a fi un rechin.

Motorul diesel îşi schimbă brusc ritmul şi şalupa încetini. Comisarul Gaskins veni lângă el.

— Unde? întrebă el.

Acum forma întunecată dispăruse, ascunsă de ploaie.

— E pe acolo.

Comisarul Gaskins ezită. Şi el era nerăbdător să ajungă acasă. Ar fi vrut să ignore afurisitul ăsta de peşte.

— E destul de mare pentru a crea probleme navigaţiei?

Sergentul Hiller se luptă cu sine însuşi şi pierdu.

— Da, spuse el.

Aşa că şalupa fluvială întoarse şi porni încet spre locul unde obiectul fusese văzut. Apăru din nou pe neaşteptate, chiar sub provă şi amândoi poliţiştii priveau nemişcaţi cu ochii măriţi. Era trupul unei fete tinere.

Era goală cu excepţia unei funde roşii legate de gâtul umflat.

Capitolul 39

În momentul în care sergentul Hiller şi comisarul Gaskins pescuiau din Tamisa corpul fetei ucise, de cealaltă parte a Londrei Comisarul Max Hornung intra în holul de marmură gri şi albă al Noului Scotland Yard. Doar faptul că trecuse de uşile înalte îl făcu pe Max Hornung să se umple de mândrie. Toţi aparţineau aceleiaşi fraternităţi. Lui Max îi plăceau foarte mult englezii. Singura lui problemă era capacitatea lor de a comunica cu el. Englezii îşi vorbeau limba atât de ciudat.

Poliţistul de la intrare îl întrebă:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Am o întâlnire cu inspectorul Davidson.

— Numele, vă rog?

Max repetă încet, cât mai clar.

— Inspectorul Davidson. Poliţistul îl privi cu interes:

— Numele dumneavoastră este inspectorul Davidson?

— Numele meu nu este inspectorul Davidson. Numele meu este Max Hornung.

Poliţistul îl întrebă pe un ton de scuză:

— Iertaţi-mă, domnule, nu vorbiţi engleza?

Cinci minute mai târziu, Max se afla în biroul inspectorului Davidson, un bărbat solid, de vârstă mijlocie, roşu la faţă şi cu dinţi galbeni, neregulaţi. O figură tipic britanică, se gândi Max fericit.

— La telefon aţi spus că vă interesează informaţii referitoare la Sir Alec Nichols, un posibil suspect într-o crimă.

— E unul din alţi şase. Inspectorul Davidson se holbă la el.

Max oftă. Repetă încă o dată ceea ce spusese, rar şi încet.

— Aha! Inspectorul se gândi o clipă. Uite ce vom face. Vă trimit la departamentul de Caziere Criminale C-Patru. Dacă acolo nu există nimic despre el, vom încerca la C-Unsprezece şi C-Treisprezece.

Numele lui Sir Alec Nichols nu apărea în nici unul din ele. Dar Max ştia de unde să obţină informaţia de care avea nevoie.

*

Puţin mai devreme în acea dimineaţă Max le telefonase câtorva persoane importante care lucrau în City, centrul financiar al Londrei.

Reacţiile lor au fost identice. Când Max îşi spuse numele aceştia

intraseră într-o stare de trepidaţie, pentru că toţi cei care făceau afaceri în City aveau ceva de ascuns, iar reputaţia lui Max de răzbunător al finanţelor, era internaţională. În momentul în care Max le spuse că vrea informaţii despre altcineva, s-au dat peste cap să-l ajute.

Max petrecu două zile vizitând bănci şi companii financiare, organizaţii care ofereau credit şi birouri de statistică. Nu-l interesa să vorbească cu oamenii de acolo; îl interesau computerele lor.

Max era un geniu al computerelor. Stătea în faţa consolei şi cânta la clape ca un virtuoz. Indiferent ce limbă fuseseră învăţate computerele, Max le vorbea pe toate. Discuta cu computerele digitale, cu cele cu limbaj obişnuit sau cu limbaj înalt. Se simţea în largul lui cu FORTRAN şi FORTRAN IV, cu giganticul IBM 370, PDP 10 şi LL şi ALGOL 68. Cunoştea COBOL, programat pentru afaceri, BASIC, folosit de poliţie, rapidul APL, care conversa doar în diagrame şi grafice. Max discută cu LISP şi APT şi puse întrebări unităţilor aritmetice şi CPV, iar imprimantele îi răspundeau la întrebări cu o viteză de unsprezece sute de rânduri pe minut. Giganticele computere şi-au petrecut viaţa absorbind informaţii, depozitându-le, analizându-le, neuitând nimic şi acum i le aruncau lui Max, şoptindu-i secretele lor în forma unor cifre obscure.

Nimic nu mai era sfânt, nimic nu mai putea fi ţinut ascuns. Păstrarea secretelor în civilizaţia de astăzi este o iluzie, un mit. Fiecare cetăţean era demascat, secretele sale cele mai intime date în vileag, aşteptând să fie citite. Oamenii sunt trecuţi în dosare dacă au o poliţă de asigurare, un carnet de conducere sau un cont la bancă. Se află pe liste dacă îşi plătesc taxele, cer ajutor de şomaj sau beneficiază de ajutor de social. Intră în memoria computerelor dacă au o boală, îşi plătesc ipoteca pentru casă sau deţin un automobil, o bicicletă. Computerele ştiu dacă au fost în spital, dacă şi-au făcut serviciul militar, au permis de pescuit sau de vânătoare şi dacă au cerut paşaport, telefon. Computerele nu uită dacă ai fost căsătorit, divorţat sau dacă te-ai născut.

Dacă cineva ştia unde să caute şi dacă avea răbdare, toate datele îi stăteau la dispoziţie.

Între Max Hornung şi computere exista un raport minunat. Nu râdeau de accentul lui Max, de felul în care arăta, se comporta sau se îmbrăca. Pentru computere Max era un uriaş. Îi respectau inteligenţa, îl admirau şi îl iubeau. Îi ofereau fericite secretele lor, împărţind cu el delicioasele bârfe despre cât de prostuţi pot fi muritorii. Max şi computerele stăteau la taclale ca nişte vechi prieteni.

— Hai să discutăm despre Sir Alec Nichols.

Şi computerele au pornit imediat, i-au oferit lui Max o schiţă

matematică a lui Sir Alec, desenată în cifre, coduri binare şi diagrame. În două ore Max avea un tablou complex al acestui om, un buletin de identitate financiară.

Copii ale chitanţelor bancare, cecuri anulate şi note de plată se desfăşurau sub ochii lui Max. Primul lucru care i-a atras atenţia lui Max au fost o serie de cecuri pentru sume mari de bani, toate făcute la purtător şi încasate de Sir Alec Nichols. Unde s-au dus aceşti bani?

Max căută dacă erau trecuţi la cheltuieli de afaceri sau personale sau la plata taxelor. Negativ. Se întoarse din nou la lista de cheltuieli: un cec la clubul „*White's*", o notă de plată la măcelărie, neplătită... o rochie de seară... dentistul, neplătit... o rochie de la *Yves Saint Laurent* la Paris... o notă de plată de la *„Elefantul Alb",* neplătită... coaforul... patru rochii de la *Yves Saint Laurent*... Salariul servitorilor...

Max puse o întrebare computerului de la centrul de carnete de conducere.

Afirmativ. Sir Alec are un Bentley şi un Morris.

Lipsea ceva. Nu exista nota de plată de la mecanicul auto.

Max le ceru computerelor să-şi caute bine în memorie. În şapte ani nu exista nicio notă de plată pentru un mecanic auto.

Am uitat ceva? au întrebat computerele.

Nu, replică Max, *n-aţi uitat nimic*.

Sir Alec nu avea nevoie de mecanic. Îşi repara singur maşinile. Pentru cineva care este un bun mecanic nu e nicio problemă să aranjeze ca un ascensor sau un Jeep să se prăbuşească. Max Hornung se cufundă în tainele cifrelor prezentate de prietenii săi cu râvna unui egiptolog care traduce un set de hieroglife nou descoperite. Găsi şi alte mistere. Sir Alec cheltuia mult mai mult decât câştiga.

Un capăt de fir.

Prietenii din City ai lui Max erau oameni cu multe relaţii şi în cercuri diferite. În două zile Max află că Sir Alec împrumutase bani de la Tod Michaels, patronul unui club din Soho.

Max se întoarse la computere şi continuă cu întrebările. Ele l-au ascultat şi i-au răspuns.

Da, îl avem pe Tod Michaels. Trimis de mai multe ori în judecată dar niciodată condamnat. Suspect de şantaj, trafic de droguri, prostituţie şi împrumut cu camătă.

Max se deplasă până în Soho şi puse alte întrebări. Descoperi că Sir Alec nu practică jocuri de noroc. Soţia lui însă da.

Când Max termină, nu mai exista nicio îndoială în mintea lui că Sir Alec Nichols era şantajat. Avea note de plată neachitate, îi trebuiau bani

cât mai repede. Acţiunile sale valorau milioane, dacă le-ar fi putut vinde. Sam Roffe îl împiedicase, iar acum Elizabeth Roffe.

Sir Alec Nichols avea un motiv pentru crimă.

*

Max îl verifică pe Rhys Williams. Maşinile au încercat, dar informaţiile erau prea puţine.

Computerele l-au informat pe Max că Rhys Williams este de sex masculin, născut în Ţara Galilor, în vârstă de treizeci şi patru de ani. Director executiv al firmei *„Roffe şi Fiii”.* Un salariu de optzeci de mii de dolari pe an plus primele. Un cont bancar la Londra cu un sold de douăzeci şi cinci de mii de lire şi un cont curent de opt sute de lire. Majoritatea lucrurilor cumpărate din contul curent şi cu cărţile de credit erau pentru femei. Rhys Williams nu avea cazier. Fusese angajat la *„Roffe şi Fiii”* cu nouă ani în urmă.

Nu e destul, îşi zise Max. Se părea că Rhys Williams încearcă să se ascundă de computere. Max îşi aminti cum o apărase pe Elizabeth când el încercase să-i pună întrebări imediat după înmormântarea lui Kate Erling. Dar o apărase pe ea sau se apărase pe sine însuşi?

La ora şase seara Max îşi cumpără un bilet pentru Roma, evident cel mai ieftin.

Capitolul 40

Ivo Palazzi îşi petrecuse aproape zece ani construind cu grijă şi pricepere o complicată viaţă dublă de care nu ştiau nici cei mai buni prieteni ai săi.

Lui Max şi prietenilor săi nu i-au trebuit decât douăzeci şi patru de ore pentru a o descoperi. Max purtă discuţii cu computerul din clădirea Anagrafe unde se păstrau statisticile şi administraţia oraşului. Vizită computerele de la SID şi trecu şi pe la cele de la bancă. Toate l-au întâmpinat cu bunăvoinţă.

Povestiţi-mi despre Ivo Palazzi, le spuse Max.

Cu plăcere, au replicat ele. Şi conversaţia începu.

O notă de plată de la magazinul Amici... o alta de la coaforul lui Sergio de pe via Condotti... un costum albastru de la Angelo... flori de la Carducci... două rochii de seară de la Irene Galitzine... pantofi de la Gucci... o poşetă Gucci... note de plată pentru gospodărie.

Max continua să citească ce ieşea pe imprimantă, examinând, mirosind. Ceva nu era în regulă. Erau taxe şcolare pentru şase copii.

Aţi făcut o greşeală? întrebă Max.

Scuze. Ce fel de greşeală?

Computerele de la Anagrafe mi-au spus că Ivo Palazzi este înregistrat ca tatăl a trei copii. Aţi verificat cele şase taxe?

Da.

Aţi arătat că adresa lui Ivo Palazzi este în Olbia? Corect.

Dar plăteşte un apartament în Via Montemignaio? Da.

Există doi Ivo Palazzi?

Nu. Doar unul. Două familii. Trei fete de la soţia lui. Trei băieţi de la Donatella Spolini.

Când a terminat, Max ştia gusturile amantei lui Ivo, vârsta ei, numele coaforului şi numele celor trei copii nelegitimi. Ştia că Simonetta este blondă şi Donatella brună. Ştia ce număr poartă amândouă la rochii, sutien, pantofi şi cât au costat fiecare.

Printre cheltuieli câteva lucruri i-au atras atenţia lui Max. Sumele erau mici, dar ieşeau în evidenţă ca nişte semnale luminoase. O chitanţă pentru un strung, o rindea şi un fierăstrău. Lui Ivo Palazzi îi plăcea să lucreze cu mâinile. Max se gândi că probabil un arhitect trebuie să ştie câte ceva despre ascensoare.

Ivo Palazzi a cerut de curând un mare împrumut de la bancă, l-au

informat computerele pe Max.

L-a primit?

Nu. Banca i-a cerut consimţământul soţiei. Şi-a retras cererea. Mulţumesc.

Max luă autobuzul până la centrul EUR unde se afla giganticul computer al poliţiei.

Ivo Palazzi are cazier?

Afirmativ. Ivo Palazzi a fost condamnat pentru asalt cu bătaie, la vârsta de douăzeci şi trei de ani. Victima a ajuns la spital. Palazzi a făcut două luni de închisoare.

Altceva?

Ivo Palazzi are o amantă pe Via Montemignaio. Mulţumesc. Ştiu.

La poliţie există mai multe plângeri ale vecinilor împotriva lor.

Ce fel de plângeri?

Tulburarea liniştii. Certuri, ţipete. Într-o noapte ea a spart toate farfuriile. Este ceva important? Foarte important, spuse Max. Mulţumesc.

Deci Ivo Palazzi era un om plin de temperament. La fel ca şi Donatella Spolini. S-a întâmplat ceva între ea şi Ivo? Îl ameninţa să-l dea în vileag? De ce ceruse pe neaşteptate un împrumut mare de la bancă? Cât de departe poate merge un bărbat ca Ivo Palazzi pentru a-şi proteja căsătoria, familia, modul său de viaţă?

Un ultim lucru îi atrăsese atenţia micului comisar. Secţia financiară a poliţiei îi plătise lui Ivo Palazzi o mare sumă de bani. Era o recompensă, un procentaj al banilor găsiţi la bancherul pe care Ivo îl predase poliţiei. Dacă Ivo Palazzi era atât de disperat să facă rost de bani, de ce altceva era capabil?

Max îşi luă rămas bun de la computere şi cu avionul de prânz plecă la Paris.

Capitolul 41

Costul unei călătorii cu taxiul de la aeroportul Charles de Gaulle până în zona catedralei Notre Dame este de şaptezeci de franci, fără bacşiş. Costul unui bilet de autobuz pe linia 351, care ducea în aceeaşi zonă este de şapte franci şi jumătate, şi bacşişul nu e necesar. Comisarul Max Hornung luă autobuzul. Se instală la un hotel ieftin şi începu să dea telefoane.

Vorbi cu oamenii care ţin în mâinile lor secretele cetăţenilor Franţei. În mod normal francezii sunt şi mai suspicioşi decât elveţienii, dar cu Max Hornung au cooperat plini de entuziasm: Din două motive. În primul rând, pentru că Max Hornung era un talent în domeniul său, admirat foarte mult şi era o onoare să cooperezi cu el. În al doilea rând, erau îngroziţi de el. Nu existau secrete pentru Max. Bărbatul mărunţel, arătând ciudat şi cu un accent caraghios, dezbrăca pe toată lumea până la piele. Bineînţeles, i-au spus ei lui Max. Sunteţi binevenit folosiţi computerele noastre. Dar totul să rămână confidenţial, de acord?

— De acord.

*

Max trecu pe la Inspectoratul de Finanţe, Creditul Lyonez şi Asigurările Naţionale şi pălăvrăgi cu computerele care ţineau evidenţa taxelor. Vizită computerele de la Jandarmeria de pe Rosny-sous-Bois şi pe cele de la Prefectura de Poliţie din Ile de la Cité. Au început cu mici bârfe ca între prieteni.

Cine sunt Charles şi Hélène Roffe-Martel? întrebă Max.

Charles şi Hélène Roffe-Martel locuiesc pe Rue Francois Premier numărul 5 în Vesinet, s-au căsătorit pe 24 mai 1970 la primăria din Neuilly, fără copii, Hélène divorţată de trei ori, numele de fată Roffe cont bancar la Creditul Lyonez de pe Avenue Montaigne pe nunele Hélène Roffe-Martel, în valoare de douăzeci mii de franci. Cheltuieli?

Imediat. O notă de plată de la librăria Marceau pentru cărţi... o notă de plată de la dentist pentru o lucrare la caninul lui Charles Martel... note de plată de la spital pentru Charles Martel... Nota de plată a doctorului pentru un consult pentru Charles Martel. Care este diagnosticul?

Poţi aştepta? Trebuie să vorbesc cu un alt computer.

Da, sigur. Max aşteptă.

Maşina, care cunoştea diagnosticul doctorului, începu să vorbească.

Am aflat.

Continuă.

Stare nervoasă.

Altceva?

Câteva vânătăi şi contuzii pe coapse şi fese.

Explicaţia?

Nici una.

Continuă, te rog.

O notă de plată pentru pantofi de bărbaţi... o pălărie de la Rose Valois... pateu de ficat de la Fauchon... salonul de coafură Carita... un dineu de opt persoane la Maxime... un halat bărbătesc de la Sulka...

Max opri computerul. Ceva îl deranja. Ceva în legătură cu notele de plată. Realiză imediat despre ce i era vorba. Toate erau semnate de doamna Hélène Roffe-Martel. Nota de plată pentru hainele bărbăteşti... restaurantul – toate conturile erau pe numele ei. Interesant.

Apoi urmă primul capăt de fir.

O companie pe numele de *Belle Paix* cumpărase un timbru fiscal pentru teren. Unul dintre proprietarii firmei se numea Charles Dessain. Iar numărul asigurării lui Charles Dessain era acelaşi cu al lui Charles Martel. Un mic secret.

Povesteşte-mi despre Belle Paix, ceru Max.

Belle Paix este proprietatea lui René Duchamps şi Charles Dessain cunoscut ca Charles Martel.

Ce face la Belle Paix?

Deţine o vie. La cât se ridică capitalul firmei?

La patru milioane franci. De unde şi-a luat Charles Martel partea lui de bani?

De la Chez ma Tante.

Casa mătuşii tale?

Pardon. O expresie din argoul francez. Numele corect este Creditul Municipal. Este via profitabilă? Nu. Au dat faliment.

Max avea nevoie de mai multe. Continuă să vorbească cu prietenii lui, cercetând, linguşindu-se, punând întrebări. Computerul de la asigurări îi mărturisi lui Max că există o înştiinţare în dosar cu privire la o posibilă fraudă de asigurare. Max simţi ceva delicios trezindu-se în el.

Povesteşte-mi despre fraudă, ceru el. Şi au început să vorbească aşa ca două femei care bârfesc pe deasupra rufelor puse la uscat.

Când Max termină, îi făcu o vizită unui bijutier pe nume Pierre Richaud.

Într-o jumătate de oră Max ştia deja până la ultimul franc câte bucăţi din bijuteriile lui Hélène Roffe-Martel i-au fost copiate. Puţin peste două milioane de franci, suma pe care Charles Martel o investise în vie. Deci Charles Dessain-Martel a fost destul de disperat pentru a fura bijuteriile soţiei.

Ce alte acte disperate a mai comis oare?

Mai exista un punct care îl interesa pe Max. S-ar fi putut să aibă o foarte mică importanţă, dar Max, metodic cum era, şi-l înregistră în memorie. Era o notă de plată pentru cumpărarea unor bocanci de alpinist. Max era confuz pentru că alpinismul nu se potrivea cu imaginea sa despre Charles Dessain-Martel, un bărbat atât de dominat de soţia lui încât nu-i permitea nici măcar un cont la bancă şi era obligat să fure pentru a face o investiţie.

Nu, Max nu-l vedea pe Charles Martel urcând munţii. Se întoarse la computerele sale.

Nota de plată pe care mi-aţi arătat-o ieri, de la magazinul sportiv Timwear. Aş dori specificări.

Imediat.

Şi răspunsul apăru pe ecran. Nota de plată pentru bocanci. Numărul 36. O mărime pentru piciorul unei femei. Deci Hélène Roffe-Martel era alpinistă.

Sam Roffe fusese ucis pe munte.

Capitolul 42

Rue Armengaud era o stradă liniştită din Paris mărginită de clădiri cu un etaj sau două, fiecare având un acoperiş înclinat. Dominându-şi vecinii, la numărul 26 se afla o clădire modernă cu opt etaje, construită din sticlă, oţel şi piatră, cartierul general al Interpolului, unde se găseau informaţii referitoare la activităţi criminale internaţionale.

Comisarul Max Hornung discuta cu un computer în imensul subsol al clădirii, dotat cu aer condiţionat, când cineva intră şi îi spuse:

— Sus se prezintă un film special. Nu vrei să-l vezi?

Max ridică privirea şi spuse:

— Nu ştiu. Ce fel de film?

— Hai să vezi.

Peste douăzeci de persoane erau aşezate în camera mare de proiecţie de la etajul al treilea. Lucrători ai Interpolului, inspectori de poliţie de la Sureté, detectivi în haine obişnuite şi din loc în loc câte un poliţist în uniformă.

În partea din faţă a camerei, chiar lângă ecran, stătea Réne Almedin, asistent al Interpolului, şi vorbea. Max intră şi găsi un scaun liber în ultimul rând.

René Almedin spunea:

— În ultimii ani am auzit tot mai multe zvonuri despre filme speciale, de fapt filme pornografice în care la sfârşitul actului sexual victima este ucisă în faţa aparatului de filmat. Niciodată nu au existat dovezi că astfel de filme se fac într-adevăr. Motivul este, cred foarte clar. Filmele n-au fost făcute pentru public. Au fost făcute pentru a fi arătate celor bogaţi care îşi satisfac plăcerile în acest mod sadic.

René Almedin îşi scoase, cu grijă ochelarii.

— După cum am spus, n-au fost decât zvonuri şi speculaţii. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Peste câteva clipe veţi vedea un astfel de film.

Cei din sală s-au mişcat tulburaţi.

— Acum două zile, la Paris, un bărbat cu geantă diplomat a fost lovit de o maşină care apoi a dispărut de la locul accidentului. Omul a murit în drum spre spital. Este încă neidentificat. Cei de la Sureté au găsit o bobină cu un film în geanta diplomat şi au trimis-o laboratorului, unde a fost developat.

Făcu un semn şi luminile se stinseră. Începu filmul.

Fata blondă nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani. Era ceva

ireal să priveşti o fată în floarea tinereţii făcând felaţio, analingus şi alte acte sexuale cu bărbatul puternic, fără păr, de lângă ea.

Aparatul de filmat se apropie pentru a arăta în prim plan penisul enorm intrând în ea, apoi se îndepărtă pentru a-i arăta faţa. Max Hornung nu-i mai văzuse chipul. Dar vedea ceva care îi era cunoscut. Ochii lui priveau ţintă panglica pe care fata o avea legată la gât. O fundă roşie. Unde? încet, fata de pe ecran ajungea la punctul culminant. În momentul extazului degetele bărbatului i-au înconjurat gâtul şi au început să strângă. Privirea fetei se schimbă de la plăcere la groază. Se lupta sălbatic să scape, dar degetele lui strângeau tot mai tare, până când fata muri. Aparatul prezentă un prim plan al chipului ei. Filmul se termină. Brusc luminile s-au aprins. Max îşi amintise.

Fata pescuită din râu la Zürich.

*

La cartierul general al Interpolului veneau răspunsuri din toate părţile Europei. Şase crime similare au avut loc în Zùrich, Londra, Roma, Portugalia, Hamburg şi Paris. René Almedin îi spunea lui Max.

— Descrierile se potrivesc perfect. Victimele sunt toate blonde, tinere: sunt strangulate în timpul actului sexual, iar corpurile lor sunt goale cu excepţia unei Panglici roşii în jurul gâtului. Avem de-a face cu o crima în masă. Cineva care are paşaport şi este destul de bogat pentru a călători mult pe banii lui sau pe banii unei firme.

În birou intră un bărbat îmbrăcat în haine simple.

— Am avut noroc. Pelicula este fabricată de o mică întreprindere din Brusel. Acest lot de pelicule a avut probleme cu colorul de aceea le-a fost uşor să-l identifice. Vom primi o listă cu cumpărătorii.

— Aş vrea să văd lista când o primiţi, spuse Max.

— Bineînţeles, spuse Rene Almedin, studiindu-l pe micul poliţist. Niciodată nu mai văzuse unul ca el. Şi totuşi. Max Hornung a fost acela care a stabilit legătura între crime.

— Vă datorăm recunoştinţă, spuse Almedin. Max îl privi şi clipi des.

— Pentru ce? întrebă el.

Capitolul 43

Alec Nichols n-ar fi vrut să vină la acest banchet, dar nu dorea să o lase singură pe Elizabeth. Trebuiau să vorbească amândoi. Banchetul se ţinea la Glasgow, un oraş pe care Alec îl ura. Afară îi aştepta o maşină care să-i ducă la aeroport de îndată ce vor reuşi să plece fără să jignească gazdele. Alec vorbise deja dar mintea îi era în altă parte. Era încordat şi nervos şi îl durea stomacul. Cineva avusese proasta inspiraţie să servească haggis. Alec abia se atinse de mâncare. Elizabeth, aşezată lângă el, îl întrebă:

— Nu te simţi bine, Alec?

— Ba da, o linişti el, bătând-o uşor pe mână. Speech-urile se apropiau de sfârşit când un chelner veni lângă Alec şi îi şopti:

— Scuzaţi-mă domnule. Sunteţi căutat la telefon. Puteţi vorbi din birou.

Alec îl urmă pe chelner afară din sala mare până în biroul din spatele recepţiei. Ridică receptorul:

— Alec?

Vocea lui Swinton spuse:

— Acesta este ultimul avertisment. Legătura se întrerupse.

Capitolul 44

Ultimul oraş de pe agenda lui Max Hornung a fost Berlinul. Computerele, prietenii lui, îl aşteptau. Max discută cu Nixdrof, computerul special la care se avea acces doar cu o dischetă codificată.

Vorbi cu computerele de la Allianz şi Schuffa şi cu cele de la Bundeskrimalamt din Wiesbaden, unde erau stocate toate datele referitoare la activitatea criminală din Germania.

Cu ce te putem ajuta? l-au întrebat.

Povestiţi-mi despre Walther Gassner.

Şi au făcut-o. Când au terminat, viaţa lui Walther Gassner se desfăşură sub ochii lui Max în frumoase simboluri matematice; Max îl vedea la fel de clar de parcă ar fi privit o fotografie. Îi cunoştea gusturile la îmbrăcăminte, vinuri, mâncare, hoteluri. Un frumos instructor de schi care trăise de pe urma femeilor şi se căsătorise cu o moştenitoare mult mai în vârstă decât el.

Un lucru i se păru curios lui Max: un cec anulat pentru un doctor Heissen, în valoare de două sute de mărci. Pe cec era scris: „Pentru consultaţie”. Ce fel de consultaţie? Cecul fusese încasat la banca Dresdner din Dusseldorf. Cincisprezece minute mai târziu Max vorbea cu directorul băncii. Da, sigur, directorul îl cunoştea pe doctorul Heissen. Era un valoros client al băncii.

Ce specialitate avea?

Psihiatru.

După ce puse jos receptorul, Max se lăsă pe spate cu ochii închişi şi se gândi. Un capăt de fir. Ridică receptorul şi formă numărul doctorului Heissen din Dusseldorf. O secretară ţâfnoasă îi spuse lui Max că doctorul nu poate fi deranjat. Dar Max insistă şi până la urmă doctorul Heissen veni la telefon şi îl informă nepoliticos că niciodată nu discută despre clienţii săi şi că nu-i trece prin cap să o facă la telefon. Îi trânti telefonul în nas.

Max se întoarse la computere.

Povestiţi-mi despre doctorul Heissen, le ceru el.

Peste trei ore Max vorbea din nou cu doctorul Heissen la telefon.

— V-am mai spus, se răsti el, dacă doriţi informaţii despre unul din clienţii mei va trebui să veniţi la biroul meu cu o împuternicire de la tribunal.

— Acum nu pot călători până la Dusseldorf, îi explică Max.

— E problema dumneavoastră. Altceva? Sunt un om foarte ocupat.

— Ştiu că sunteţi. Am în faţa mea taxele pe venitul dumneavoastră din ultimii cinci ani.

— Şi?

— Doctore, nu vreau să vă creez neplăceri. Dar ascundeţi în mod ilegal douăzeci şi cinci la sută din venitul dumneavoastră. Dacă aşa preferaţi, pot să atenţionez autorităţile financiare din Germania şi să le spun unde să caute. Ar începe cu depozitul de la banca din München sau cu contul bancar din Basel.

Urmă o pauză lungă apoi doctorul întrebă:

— Cum aţi spus că vă numiţi?

— Comisarul Max Hornung de la poliţia judiciară din Elveţia.

O altă pauză. Doctorul întrebă politicos:

— Ce anume doriţi să aflaţi?

Max îi spuse.

Odată doctorul Heissen pornit nu mai era chip să fie oprit. Da, bineînţeles, şi-l amintea pe Walther Gassner. Venise la cabinet fără să fie programat şi insistase să vorbească cu doctorul. Însă refuzase să-şi spună numele. Folosise pretextul că vrea să discute despre problema unui prieten.

— Bineînţeles, imediat mi s-a părut ciudat, îi mărturisi doctorul Heissen lui Max. Este sindromul clasic al oamenilor care nu vor sau se tem să vorbească despre problemele lor.

— Care a fost problema lui? întrebă Max.

— Spunea că prietenul său este schizofrenic ucigaş şi că probabil va ucide pe cineva dacă nu va fi oprit. M-a întrebat dacă există vreun tratament care l-ar putea ajuta. Spunea că n-ar suporta să-şi vadă prietenul închis într-un azil de nebuni.

— Ce i-aţi spus?

— I-am spus că în primul rând ar trebui să-i examinez prietenul, că anumite boli mintale pot fi tratate cu medicamente sau tratamente psihiatrice şi terapeutice, iar altele sunt incurabile, i-am atras atenţia că într-un caz ca acela pe care mi l-a descris el, s-ar putea ca tratamentul să dureze mai mult timp.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Nimic. Asta a fost tot. Nu l-am mai văzut niciodată. Aş fi vrut să-l fi putut ajuta. Părea înnebunit. Venirea lui la mine a fost ca un strigăt de ajutor. Asemănător cu criminalul care scrie pe peretele din apartamentul victimei: *„Opriţi-mă înainte să ucid din nou”.*

Mai era un lucru care îl nemulţumea pe Max.

— Doctore, aţi afirmat că n-a vrut să-şi spună numele şi totuşi v-a dat

un cec pe care l-a semnat.

— Uitase să aducă bani cu el, îi explică doctorul. A fost foarte necăjit din această cauză. Până la urmă a trebuit să scrie un cec. Aşa am ajuns să-i cunosc numele. Mai doriţi să ştiţi ceva, domnule?

Ceva îl neliniştea pe Max, un capăt de fir, atârnând amăgitor, pe care nu reuşea să pună mâna. Dar va reuşi să-l prindă – între timp, terminase cu computerele. Restul depindea de el.

*

Când Max se întoarse la Zürich a doua zi, îl aştepta pe birou o telegramă a Interpolului. Conţinea lista cu cei care cumpăraseră peliculă de film folosită şi la acel film special.

Pe listă erau opt nume.

Printre ele firma *„Roffe şi Fiii”.*

*

Inspectorul-şef Schmied îl asculta pe comisarul Max Hornung făcându-şi raportul. Nu exista nicio îndoială. Norocosul comisar căzuse din nou pe un caz important.

— Este unul dintre cei cinci oameni, spunea Max. Toţi au un motiv şi toţi au avut posibilitatea. În ziua în care ascensorul s-a prăbuşit, toţi au fost prezenţi la Zürich. Oricare dintre ei ar fi putut fi în Sardinia în timpul accidentului de maşină.

Inspectorul-şef Schmied se încruntă.

— Nu.

— Spui că sunt cinci suspecţi. În afară de Elizabeth Roffe în consiliul de conducere mai sunt doar patru membri. Cine-i celălalt suspect?

Max clipi des şi spuse răbdător:

— Omul care a fost la Chamonix cu Sam Roffe, când acesta a fost ucis. Rhys Williams.

Capitolul 45

Doamna Rhys Williams.

Lui Elizabeth nu-i venea să creadă. Părea ireal. Ceva dintr-un vis fericit al adolescenţei. Elizabeth îşi aminti cum scrisese în caietul ei de nenumărate ori. *Doamna Rhys Williams, Doamna Rhys Williams*.

Privi în jos la verigheta de pe deget.

Rhys o întrebă:

— La ce te gândeşti zâmbind aşa?

Rhys era aşezat în faţa ei într-un scaun confortabil din luxosul Boeing 707-320. Se aflau la peste zece mii de metri altitudine, undeva deasupra Atlanticului, mâncau caviar şi beau Don Perignon. Totul părea o imagine din *La Dolce Vita* încât Elizabeth izbucni în râs.

Rhys zâmbi.

— Am spus ceva amuzant?

Elizabeth clătină din cap. Îl privi minunându-se de cât de atrăgător arăta. Soţul ei.

— Sunt doar fericită.

El însă nu va şti niciodată cât de fericită. Cum să îndrăznească să-i spună cât de mult însemna această căsătorie pentru ea? N-ar înţelege deoarece pentru Rhys nu era o căsătorie ci o propunere de afaceri. Dar ea îl iubea pe Rhys. Îl iubea dintotdeauna. Ar fi vrut să-şi petreacă restul vieţii cu el, să-i facă copii, să-i aparţină doar lui şi el doar ei. Elizabeth îl privi din nou şi se gândi: dar mai întâi am de rezolvat o mică problemă. Va trebui să-l fac să se îndrăgostească de mine.

*

Elizabeth îl ceruse în căsătorie pe Rhys în ziua întâlnirii cu Julius Badrutt. După plecarea bancherului, Elizabeth se pieptănă cu grijă, îşi aranjă ţinuta şi întră în biroul lui Rhys. Inspiră adânc şi spuse:

— Rhys… vrei să te însori cu mine?

Văzu privirea surprinsă de pe chipul lui şi înainte ca el să vorbească, se grăbi să continue, încercând să pară cât mai eficientă şi rece.

— Va fi doar un aranjament pentru afaceri. Băncile sunt dispuse să ne extindă împrumutul dacă devii preşedintele firmei. Şi singurul mod în care poţi ajunge preşedinte – spre ruşinea ei vocea i se poticni – este să te căsătoreşti cu un membru al familiei, şi eu… eu se pare că sunt singura

disponibilă. Era roşie în obraji. Nu-l putea privi.

— Bineînţeles nu va fi o căsătorie adevărată, continuă Elizabeth, în sensul că – adică – eşti liber să vii şi să pleci după cum vrei.

El o privea, fără să o ajute. Elizabeth ar fi vrut să-l audă spunând ceva. Orice.

— Rhys…

— Îmi cer scuze. M-ai luat prin surprindere, spuse el, apoi zâmbi. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un bărbat să fie cerut în căsătorie de o fată frumoasă.

Rhys îi zâmbea, poate încercând să iasă din această farsă fără să o jignească. *Îmi pare rău Elizabeth, dar…*

— În regulă. Facem afacerea.

Iar Elizabeth simţi brusc că o imensă povară îi cade de pe umeri. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de importantă era această căsătorie. Îşi asigura timpul necesar pentru a descoperi duşmanul, împreună cu Rhys vor putea opri toate lucrurile groaznice care se întâmplau. Dar exista încă un lucru pe care trebuia să-l clarifice.

— Vei fi preşedintele companiei, spuse ea, dar controlul acţiunilor îmi va rămâne mie.

Rhys se încruntă.

— Dacă eu conduc compania…

— O vei conduce, îl asigură Elizabeth.

— Şi atunci acţiunile de control…

— Rămân pe numele meu. Vreau să fiu sigură că nu se vor vinde.

— Înţeleg.

Elizabeth vedea că nu e de acord. Ar fi vrut să-i spună că ajunsese la o hotărâre. Compania va deveni publică, pentru ca membrii consiliului de conducere să-şi poată vinde acţiunile. Cu Rhys preşedinte, lui Elizabeth nu-i mai era teamă de străinii care vor apărea la conducere.

Rhys va fi destul de puternic ca să-i ţină la distanţă. Dar până atunci trebuia să afle cine încerca să distrugă compania. Îşi dorea cu disperare să-i spună toate aceste lucruri, dar ştia că încă nu venise vremea. Aşa că spuse doar:

— În afară de acţiuni, vei controla compania în întregime.

Rhys rămase liniştit, studiind-o în tăcere destul de mult timp.

— Când ai vrea să te măriţi? întrebă el în cele din urmă.

— Cât mai repede posibil.

*

Cu excepţia lui Anna şi a lui Walther, toţi ceilalţi au venit la Zürich, la căsătorie. Alec şi Vivian, Hélène şi Charles, Simonetta şi Ivo. Păreau să fie încântaţi pentru ea şi bucuria lor o făcu să se simtă ca o escroacă. Ea nu făcuse o căsătorie, ea făcuse o afacere.

Alec o strânse în braţe şi îi spuse:

— Îţi doresc numai lucruri minunate.

— Mulţumesc, Alec.

Ivo o felicită încântat.

— *Carissima, tanti auguri e figli maschi*. „Să găseşti bogăţii este visul unui sărac, dar să găseşti iubirea este visul regilor”

— Cine a spus asta? întrebă Elizabeth zâmbind.

— Eu, declară Ivo. Sper că Rhys ştie cât e de norocos.

— Îi repet tot timpul, îi răspunse Elizabeth glumind.

Hélène o luă deoparte.

— Eşti plină de surprize, *ma chère*. Habar n-am avut că există ceva între voi.

— S-a întâmplat pe neaşteptate.

Hélène o studie cu ochi reci, precauţi.

— Da. Sunt convinsă. Apoi se îndepărtă.

După ceremonie a urmat o recepţie la Baur-au-Lac. La suprafaţă era o sărbătoare veselă, dar Elizabeth intuia ceva în comportarea celorlalţi. În sală era ceva nefast, ca un blestem, însă Elizabeth nu-şi dădea seama de unde anume vine. Ştia doar că cineva din cameră o detestă. O simţea în adâncul ei, dar când privi în jur văzu doar zâmbete şi feţe prietenoase. Charles ridicând paharul în cinstea ei… Elizabeth primise raportul făcut cu ocazia exploziei de la laborator. *Explozivul este fabricat de fabrica ta din împrejurimile Parisului.*

Ivo, un zâmbet fericit pe faţă… *Bancherul care a fost prins încercând să scoată banii din Italia a fost denunţat de cineva poliţiei. De Ivo Palazzi.*

Alec? Walther? Care dintre ei? Elizabeth continua să se întrebe.

*

În dimineaţa următoare se ţinu o şedinţă a consiliului de conducere şi Rhys Williams fu ales preşedinte în unanimitate. Charles fu cel care puse întrebarea care stătea pe buzele tuturor.

— Acum că ai ajuns să conduci compania ni se va permite să ne vindem acţiunile?

Elizabeth observă încordarea din sală.

— Acţiunile de control rămân în mâna lui Elizabeth, îi informă Rhys.

Este hotărârea ei.

Toţi s-au întors spre Elizabeth.

— Nu vindem, anunţă ea.

Când Rhys şi Elizabeth au rămas singuri, el îi spuse:

— Vrei să plecăm la Rio pentru luna de miere? Elizabeth îl privi cu inima zvâcnind. Dar Rhys adăugă practic:

— Directorul nostru de acolo ne ameninţă cu demisia. Nu ne putem permite să-l pierdem. Mi-am planificat să plec mâine acolo ca să aranjez lucrurile. Va fi puţin ciudat dacă plec fără mireasă.

Elizabeth dădu din cap.

— Da, bineînţeles.

Eşti o proastă, îşi zise în gând. A fost ideea ta. E doar un aranjament, nu o căsătorie. Nu ai nici un drept să aştepţi ceva de la Rhys. Şi totuşi, o voce în sufletul ei spunea: cine ştie ce se poate întâmpla?

*

Când au coborât din avion la aeroportul Galeao, aerul era surprinzător de cald şi Elizabeth îşi dădu seama că la Rio era vară. Un Mercedes 600 îi aştepta. Şoferul era un tânăr în jur de douăzeci de ani, slab şi cu pielea măslinie. Rhys îl întrebă:

— Unde e Luis?

— Luis este bolnav, domnule Williams. Vă voi conduce eu.

— Spune-i lui Luis că-i doresc să se vindece cât mai repede.

Şoferul îi studie în oglinda retrovizoare şi spuse:

— Îi voi transmite.

O jumătate de oră mai târziu treceau pe esplanadă, deasupra ţiglelor colorate, de-a lungul şoselei largi care se întindea pe lângă plaja Copacabana. Se opriră în faţa modernului hotel *Prinţesa Sugarloaf* şi imediat bagajele fură scoase din maşină şi duse în apartamentul lor imens cu patru dormitoare, o frumoasă sufragerie, o bucătărie şi o terasă uriaşă care dădea spre golf. Apartamentul era plin de flori în vaze de argint, şampanie, whisky şi cutii cu ciocolată. Însuşi directorul hotelului îi conduse spre apartament.

— Dacă pot face ceva pentru dumneavoastră – orice ar fi – sunt personal la dispoziţia dumneavoastră douăzeci şi patru de ore pe zi şi ieşi înclinându-se.

— Sunt foarte prietenoşi, spuse Elizabeth.

Rhys râse şi îi replică:

— Au de ce. Hotelul e al tău.

Elizabeth simţi că roşeşte.

— Ah. Eu… eu n-am ştiut.

— Ţi-e foame?

— Nu, nu.

— Puţin vin?

— Da, mulţumesc.

Până şi în urechile ei vocea ei îi suna pompoasă şi lipsită de naturaleţe. Nu prea ştia cum ar trebui să se comporte sau la ce să se aştepte de la Rhys. Devenise brusc un străin şi ea era teribil de conştientă de faptul că erau singuri într-un apartament făcut pentru luna de miere a tinerilor căsătoriţi, că era târziu şi în curând vor trebui să se culce.

Îl urmări pe Rhys cum deschide cu dexteritate o sticlă de şampanie. Făcea totul aşa de lin şi de calm, cu siguranţa de sine a omului care ştie exact ce vrea şi cum să obţină ceea ce vrea. Dar ce vroia Rhys?

Rhys îi aduse un pahar de şampanie şi îl ridică pe al său:

— Pentru începuturi! spuse el.

— Pentru începuturi! repetă Elizabeth. *Şi un sfârşit cât mai fericit*, adăugă ea în gând.

Au băut.

Ar trebui să spargem paharele, îşi zise Elizabeth. Aşa se face când sărbătoreşti ceva. Înghiţi repede restul şampaniei.

Erau la Rio, în luna de miere şi îl dorea pe Rhys. Nu doar pentru acum ci pentru totdeauna.

Telefonul sună. Rhys îl ridică şi vorbi destul de puţin. Când termină îl puse jos şi îi spuse lui Elizabeth:

— E târziu. Ce-ar fi să te pregăteşti de culcare?

Lui Elizabeth i se păru că întrebarea lui Rhys rămăsese cumva în aer, atârnând greu.

— Bine, spuse ea cam fără vlagă.

Se întoarse şi intră în dormitor unde băieţii de serviciu de la hotel le-au depus bagajele. În mijlocul camerei trona un imens pat dublu. O cameristă le despachetase lucrurile şi le făcuse patul. De o parte se afla cămaşa de noapte de mătase a lui Elizabeth, de cealaltă parte o pijama bărbătească albastră. Ezită un moment, apoi începu să se dezbrace. Goală, se aşeză în faţa oglinzii şi se demachie. Îşi puse un prosop în jurul capului şi intră în baie, dădu drumul duşului şi îşi săpuni încet corpul, simţind apa caldă trecându-i peste sâni, stomac, coapse, ca nişte degete calde şi umede.

Tot timpul se strădui să nu se gândească la Rhys, dar nu se putea gândi la altceva. Se gândi la braţele lui pe corpul ei, la trupul lui lipit de al

ei. Se căsătorise cu Rhys pentru a salva compania sau folosise compania ca o scuză pentru că îl dorea atât de mult? Nici ea nu ştia. Dorinţa i se transformase într-o nevoie care îi ardea corpul. De parcă fetiţa de cincisprezece ani îl aşteptase în toţi aceşti ani şi fără să-şi dea seama aşteptarea se transformase într-o senzaţie de înfometare. Ieşi de sub duş, se uscă cu prosopul moale, îşi puse pe ea cămaşa de noapte de mătase transparentă, îşi lăsă părul pe spate şi se băgă în pat. Rămase întinsă în pat, gândindu-se la ce se va întâmpla, întrebându-se cum va fi şi inima îi bătea tot mai tare. Auzi un zgomot şi îşi ridică privirea. Rhys era în pragul uşii. Complet îmbrăcat.

— Plec în oraş, spuse el.

Elizabeth se ridică în pat.

— Unde… unde pleci?

— O problemă de afaceri de care trebuie să mă ocup. Şi plecă.

*

Elizabeth rămase trează toată noaptea, învârtindu-se şi zvârcolindu-se în pat, stăpânită de emoţii contradictorii, spunându-şi că îi este recunoscătoare lui Rhys, care respecta înţelegerea lor, simţindu-se ca o proastă pentru că sperase, furioasă pe el pentru că o respinsese.

Soarele răsărise deja când Elizabeth îl auzi întorcându-se. Paşii lui veneau în dormitor, iar Elizabeth închise ochii, prefăcându-se că doarme. Auzi respiraţia lui Rhys când el veni lângă pat. Rămase în picioare, lângă ea, privind-o mult, mult timp. Apoi se întoarse şi intră în cealaltă cameră.

Câteva minute mai târziu Elizabeth adormise.

Dimineaţa târziu au luat micul dejun pe terasă, iar Rhys era prietenos şi foarte vorbăreţ. Îi povesti despre Rio în timpul Carnavalului dar nu suflă un cuvânt despre unde îşi petrecuse noaptea şi Elizabeth nu-l întrebă. Un chelner le luă comanda pentru micul dejun şi ea observă că un altul îi servi. Nu se mai gândi la ei, nici la cameristele care intrau şi ieşeau tot timpul din apartamentul lor.

*

Elizabeth şi Rhys se aflau la fabrica *„Roffe şi Fiii”* de la periferia oraşului, aşezaţi în biroul directorului executiv, Señor Tumas, un bărbat de vârstă mijlocie, cu o faţă de broscoi care transpira abundent. Acesta vorbea cu Rhys.

— Trebuie să înţelegeţi. *„Roffe şi Fiii”* îmi este dragă ca propria-mi viaţă. Este familia mea. Când voi pleca de aici va fi ca şi cum aş pleca de acasă. O parte din inimă îmi va fi sfâşiată. Mai mult decât orice pe lume îmi doresc să rămân aici, spuse el ştergându-şi fruntea. Dar am primit o ofertă mai bună de la o altă companie şi trebuie să mă gândesc la soţia, copiii şi soacra mea. Înţelegeţi, nu?

Rhys era rezemat comod de spatele scaunului, cu picioarele întinse neglijent în faţa lui.

— Bineînţeles, Roberto. Ştiu cât de mult înseamnă această companie pentru tine. Ai petrecut mulţi ani aici. Totuşi, un om trebuie să se gândească şi la familia lui.

— Mulţumesc, spuse Roberto, recunoscător. Ştiam că pot conta pe tine, Rhys.

— Cum rămâne cu contractul pe care l-ai semnat?

Tumas ridică din umeri.

— O bucată de hârtie. O vom rupe, nu? Ce sens are un contract dacă omul este nefericit?

Rhys aprobă dând din cap.

— Tocmai de aceea am venit până aici. Roberto, ca să te facem fericit.

Tumas suspină.

— Oh, mă tem că e prea târziu. Am promis deja că voi lucra pentru cealaltă companie.

— Ştie această companie că vei face închisoare? îl întrebă Rhys pe un ton de conversaţie.

Tumas căscă gura.

— Închisoare?

— Da, continuă Rhys. Guvernul Statelor Unite a cerut fiecărei companii care face afaceri peste ocean să prezinte o listă cu toate mitele pe care le-au plătit în ultimii zece ani. Din păcate, Roberto, eşti implicat până peste cap. Ai încălcat câteva legi. Noi aveam de gând să te protejăm – dar dacă nu mai vrei să lucrezi pentru noi, nu mai există nici un motiv să o facem, nu-i aşa?

Toată culoarea dispăruse din obrajii lui Roberto.

— Dar… dar am făcut-o pentru companie, protestă el. Nu făceam decât să mă supun ordinelor primite.

Rhys dădu din cap plin de înţelegere şi simpatie.

— Bineînţeles. Poţi să explici asta guvernului cu ocazia procesului tău.

Rhys se ridică în picioare şi îi spuse lui Elizabeth.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm.

— Stai puţin, ţipă Roberto. Nu poţi pleca acum.

— Încurci lucrurile, Roberto. Tu eşti cel care vrea să plece.

Tumas îşi ştergea fruntea din nou, iar buzele i se contractau într-un spasm nervos. Se îndreptă spre fereastră şi privi afară. În încăpere se făcu linişte. În cele din urmă, fără să se întoarcă, Roberto spuse:

— Şi dacă rămân, voi fi protejat?

— Până-n pânzele albe, îl asigură Rhys.

*

Erau în Mercedes, iar şoferul slab şi cu pielea măslinie îi ducea înapoi în oraş.

— L-ai şantajat, declară Elizabeth. Rhys o aprobă.

— Nu ne putem permite să-l pierdem. Avea de gând să plece la o companie rivală. Ştie multe despre afacerile noastre. Ne-ar fi trădat.

Elizabeth îl privi şi îşi zise că mai are multe de învăţat, mai ales de la el.

În seara aceea au luat cina la Mirander şi Rhys se purtă fermecător şi impersonal. De parcă se ascundea în spatele unui zid de cuvinte, construind un paravan de vorbe goale pentru a-şi ascunde simţămintele. Elizabeth ar fi vrut să rămână singură cu Rhys. Când au terminat cina era deja trecut de miezul nopţii şi ea spera că se vor întoarce la hotel. În loc de asta el îi spuse:

— Vreau să-ţi arăt ceva din viaţa de noapte de la Rio.

Făcură turul cluburilor de noapte şi peste tot Rhys era bine cunoscut. Indiferent unde intrau Rhys era imediat în centrul atenţiei, fermecând pe toată lumea. Au fost invitaţi să se aşeze la mesele altora şi grupuri de oameni veneau la masa lor. Elizabeth şi Rhys n-au fost lăsaţi nicio clipă singuri. Lui Elizabeth i se păru că este o manevră intenţionată, că Rhys îi punea anume pe aceşti oameni între el şi ea. Înainte au fost prieteni, dar acum erau – ce? Elizabeth ştia doar că apăruse o barieră nevăzută, care îi despărţea. De ce anume se temea Rhys?

La cel de-al patrulea club de noapte, unde au fost invitaţi la masa unor prieteni ai lui Rhys, Elizabeth se săturase deja până peste cap de ei. Întrerupse conversaţia dintre Rhys şi o frumoasă spaniolă:

— Încă n-am avut prilejul să dansez cu soţul meu. Sunt sigură că ne vei scuza.

Rhys îşi ridică repede ochii, surprins, apoi se sculă în picioare.

— Mă tem că mi-am neglijat mireasa, le spuse el celorlalţi vesel. Îi luă mâna lui Elizabeth şi o conduse pe ringul de dans. Ea se ţinea ţeapănă şi

el îi privi faţa, apoi spuse:

— Eşti nervoasă.

Da, avea dreptate, dar era nervoasă pe ea însăşi. Ea era cea care stabilise regulile şi acum se supăra că Rhys nu avea de gând să le încalce. Dar, de fapt, era mult mai mult decât asta. Nu ştia ce simte Rhys pentru ea. Respecta înţelegerea lor dintr-un sentiment al onoarei, sau doar pentru că nu-l interesa persoana ei? Trebuia să afle.

— Îmi pare rău pentru aceşti oameni, Liz, dar sunt oameni de afaceri şi, într-un fel sau altul, ne pot fi de ajutor.

Deci îşi dăduse seama ce simţea ea. Îi simţea braţele în jurul ei, corpul lipit de al ei. Se gândi; e aşa de bine. Totul la Rhys era potrivit şi bine pentru ea. Erau făcuţi unul pentru altul. O ştia. Dar ştia el oare cât de mult îl dorea? Mândria n-ar fi lăsat-o niciodată să se dea de gol. Şi totuşi trebuia să simtă şi el ceva. Elizabeth închise ochii şi se apropie şi mai mult de el. Timpul se oprise în loc şi nu mai existau decât ei doi, muzica şi magia acestei clipe. Ar fi dansat toată viaţa în braţele lui Rhys. Se relaxă şi se dărui complet lui şi clipei de vrajă. Simţi pe coapsă excitarea lui. Deschise ochii şi ridică privirea spre el. Văzu în ochii lui ceea ce nu mai văzuse niciodată, o dorinţă, o nevoie puternică la fel ca a ei. Când îi vorbi, vocea lui Rhys era răguşită.

— Hai să ne întoarcem la hotel.

Elizabeth nu putea scoate nici un sunet. Când o ajută să-şi pună haina, degetele lui ardeau pielea ei.

În maşină au stat departe unul de celălalt, ferindu-se să se atingă. Elizabeth se simţi în flăcări. Îi păru o eternitate drumul până la hotel. Nu credea că mai poate aştepta nici măcar o secundă. Uşa se trânti în spatele lor şi în aceeaşi clipă s-au îmbrăţişat cu o foame sălbatică, tandră, care îi făcu pe amândoi să tremure. Era în braţele lui şi Rhys o săruta cu o ferocitate pe care nu i-o bănuise niciodată. O ridică în braţe şi o duse în dormitor. Nu puteau scăpa de hainele lor destul de repede. Ne purtăm ca nişte copii, se gândi Elizabeth şi se întrebă de ce aşteptase Rhys atât de mult timp. Dar acum nu mai avea importanţă. Nu conta decât goliciunea lor şi atingerea corpului lui peste al ei. Erau în pat, explorându-se şi nu se mai săturau să se mângâie, să se atingă, să-şi sărute trupurile arzând de dorinţă. Când nici unul nu mai rezistă Rhys o acoperi cu trupul lui şi intră încet în ea, mişcându-se adânc şi tare, iar ea răspunse ritmului său, ritmului universului şi totul în jur zvâcnea mai repede şi mai repede, scăpând de sub control până când urmă explozia extazului, apoi pământul deveni nemişcat şi liniştit din nou.

Se ţineau strâns în braţe şi Elizabeth îşi spuse în gând, fericită:

Doamna Rhys Williams.

Capitolul 46

— Scuzaţi-mă, doamnă Williams, spuse Henriette la interfon, dar a venit un anume comisar Hornung care vrea să vă vadă. Spune că e ceva urgent.

Elizabeth se întoarse şi îl privi mirată pe Rhys. Tocmai se înapoiaseră de la Rio cu o seară înainte şi erau în birou doar de câteva minute. Rhys ridică din umeri.

— Spune-i să-l trimită înăuntru. Să aflăm ce este atât de important. Câteva clipe mai târziu cei trei erau aşezaţi în biroul lui Elizabeth.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi? întrebă Elizabeth.

Max Hornung nu pierdu vremea. Spuse direct:

— Cineva încearcă să vă ucidă.

Urmărind cum lui Elizabeth îi dispare culoarea din obraji, Max se simţi sincer necăjit, întrebându-se dacă n-ar fi existat totuşi o modalitate mai plină de tact de a-i spune adevărul.

— Despre ce dracu vorbeşti? întrebă Rhys.

Max continuă să se adreseze lui Elizabeth:

— Au existat deja două atentate la viaţa dumneavoastră. Probabil că vor fi şi altele.

— Eu… trebuie să fie o greşeală, se bâlbâi ea.

— Nu, doamnă. Prăbuşirea ascensorului trebuia să vă ucidă.

Elizabeth îl privi în tăcere cu ochi negri consternaţi şi mai era ceva în ei, bine ascuns, dar Max nu-şi dădea seama ce anume.

— La fel şi Jeep-ul.

Elizabeth se trezi din amorţeală.

— Greşiţi. A fost un accident. Jeep-ul era într-o perfectă stare. Poliţia din Sardinia l-a verificat foarte atent.

— Nu.

— Am văzut cu ochii mei, insistă Elizabeth.

— Nu, doamnă, l-aţi văzut examinând *un Jeep.* Nu era al dumneavoastră.

Amândoi se uitau la Max cu ochii măriţi. Max continuă.

— Jeep-ul pe care l-aţi condus nu a ajuns în acel garaj. L-am găsit într-un cimitir de automobile din Oblia. Şurubul care închidea cilindrul fusese desfăcut şi lichidul de frână se scursese afară. De aceea n-au funcţionat frânele. Aripa din faţă era lovită şi se văd încă zgârieturile de la crengile copacilor. Laboratorul a verificat. Se potrivesc.

Coşmarul reveni. Elizabeth se cutremură, de parcă porţile groazei s-ar fi deschis brusc şi trăia din nou teroarea coborârii pe drumul abrupt.

— Nu înţeleg, spuse Rhys, cum putea cineva…

Max se întoarse şi-l privi.

— Toate Jeep-urile arată la fel. Pe asta s-au bazat. Când s-a lovit de copac în loc să se prăbuşească în mare, au trebuit să improvizeze ceva. Nu-şi puteau permite ca să examineze cineva Jeep-ul, pentru că totul trebuia să arate ca un accident. Se aşteptau să ajungă pe malul mării. Probabil că ar fi ucis-o acolo, dar o echipă de întreţinere era prin apropiere, a găsit-o şi a adus-o la spital. Cei care au plănuit accidentul au făcut rost de un alt Jeep, l-au lovit şi l-au zgâriat şi au făcut schimbarea înainte de venirea poliţiei.

— De ce spuneţi mereu „ei”?

— Indiferent cine a plănuit aceste accidente, a fost ajutat.

— Cine… cine îmi doreşte moartea? întrebă Elizabeth.

— Aceeaşi persoană care l-a ucis şi pe tatăl dumneavoastră.

Elizabeth trăia brusc într-o lume ireală, ca şi cum nimic din toate astea nu puteau să se întâmple. Totul era doar un coşmar care va dispărea în curând.

— Tatăl dumneavoastră a fost ucis, continuă Max. I s-a dat un ghid fals care l-a ucis. Dar el nu a plecat la Chamonix singur. Era încă cineva cu el.

Când Elizabeth vorbi, vocea îi era o şoaptă Pierdută.

— Cine?

Max îl privi pe Rhys şi spuse:

— Soţul dumneavoastră.

Cuvintele îi sunau ca un ecou în urechi. Veneau de foarte departe, pierzându-se şi reapărând şi Elizabeth se întreba dacă nu ajunsese să-şi piardă minţile.

*

— Liz, spuse Rhys. Nu am fost lângă Sam când a fost ucis.

— Dar aţi fost cu el la Chamonix, domnule Williams, insistă Max.

— Este adevărat. Rhys îi vorbea lui Elizabeth. Am plecat înainte ca Sam să pornească pe munte.

Ea se întoarse să-l privească.

— De ce nu mi-ai spus?

Rhys ezită o clipă, apoi păru că ia o hotărâre.

— Era ceva despre care n-am putut să vorbesc cu nimeni. În ultimul

an cineva sabota compania. Totul era organizat foarte inteligent, ca să pară o serie de accidente. Dar am observat un anumit tipar al accidentelor, i-am spus lui Sam şi am hotărât să angajăm o agenţie străină de companie care să facă o anchetă.

Elizabeth ştia ce urma şi avu în acelaşi timp un sentiment de bucurie şi vinovăţie. Rhys ştiuse tot timpul despre raport. Ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în el şi să nu-şi păstreze temerile doar pentru ea.

Rhys se întoarse spre Max Hornung.

— Sam Roffe a primit un raport care îi confirma bănuielile. Mi-a cerut să vin cu el la Chamonix ca să-l discutăm. M-am dus. Am hotărât ca totul să rămână doar între noi doi până vom afla cine este responsabil de aceste accidente. Rhys se opri. Când continuă, în vocea lui era o notă de amărăciune. Evident cineva aflase de acel raport. Sam a fost ucis pentru că cineva ştia că îl vom descoperi. Raportul lipseşte.

— A fost la mine, spuse Elizabeth. Rhys o privi surprins. Se afla printre lucrurile personale ale lui Sam. Apoi Elizabeth se întoarse spre Max. Raportul indica faptul că este vorba despre cineva din consiliul de conducere al firmei, dar toţi au acţiuni ale companiei. De ce ar vrea cineva să o distrugă?

Max îi explică:

— Nu încearcă să o distrugă, doamnă Williams, încearcă doar să creeze destule probleme pentru a determina băncile să-şi ceară împrumutul. Au vrut să-l forţeze pe tatăl dumneavoastră să vândă acţiunile şi să facă compania publică. Indiferent cine este în spatele acestor accidente, nu a obţinut ceea ce-şi dorea. Viaţa dumneavoastră este încă în pericol.

— Atunci va trebui ca poliţia să o protejeze, spuse Rhys.

Max clipi des şi spuse pe un ton inexpresiv:

— Nu vă faceţi probleme, domnule Williams. N-am scăpat-o din ochi din clipa în care s-a căsătorit cu dumneavoastră.

Capitolul 47

BERLIN. Luni, 1 decembrie, ora 10 a.m.

Durerea era de nesuportat şi îl chinuia deja de patru săptămâni. Doctorul îi lăsase nişte medicamente, însă lui Walther Gassner îi era teamă să le ia. Trebuia mereu să vegheze ca Anna să nu încerce să-l ucidă din nou sau să încerce să scape.

— Ar trebui să fiţi în spital, îi spuse doctorul. Aţi pierdut foarte mult sânge…

— Nu! Era ultimul lucru pe care Walther şi-l dorea. Chemase doctorul companiei pentru că ştia că nu va raporta nimic. Walther nu-şi putea permite ca poliţia să-şi bage nasul peste tot. Nu acum. Doctorul cususe în tăcere rana deschisă, cu ochii plini de curiozitate. Când termină, îl întrebă pe Walther:

— Nu doriţi să trimit o soră, domnule Gassner?

— Nu. Soţia mea… soţia mea mă va îngriji.

Aceasta se întâmplase acum o lună. Walther îi telefonă secretarei spunându-i că avusese un accident şi că rămâne acasă.

Se gândi la acel moment teribil când Anna încercase să-l ucidă cu foarfecele. Se întorsese tocmai la timp ca să primească lovitura în umăr şi nu în inimă. Aproape leşinase din cauza durerii şi a şocului, dar rămăsese destul de conştient pentru a o târî pe Anna până în dormitor unde o încuiase pe dinăuntru. Şi tot timpul Anna strigase: *„Ce-ai făcut cu copiii? Ce-ai făcut cu copiii?”*

De atunci Walther o ţinea în dormitor. Îi pregătea singur mesele. I le ducea sus pe o tavă, descuia uşa şi intra. Anna stătea ghemuită într-un colţ şi şoptea:

„Ce-ai făcut cu copiii?”

Câteodată deschidea uşa dormitorului şi o găsea cu urechea lipită de perete, aşteptând să audă zgomotele făcute de fiul şi fiica lor. Casa era goală acum, cu excepţia lor. Walther ştia că îi rămăsese foarte puţin timp. Gândurile i-au fost întrerupte de un zgomot slab. Ascultă. Apoi îl auzi din nou*. Cineva se mişca prin holul de la etaj. Nu putea să fi intrat nimeni în casă. Închisese cu mâna lui toate uşile.*

*

Sus, Frau Mendier ştergea praful. Lucra cu ziua şi astăzi venise doar pentru a doua oară în casă. Nu-i plăcea. Când venise miercurea trecută, Herr Gassner o urmase prin casă de parcă s-ar fi aşteptat să fure ceva. Când încercase să urce la etaj pentru a face curăţenie, el o oprise supărat, îi dăduse banii şi o expediase. Era ceva în felul în care se purta care o înspăimântase.

Astăzi, nu se vedea nicăieri. *Gott sei Dank*. Frau Mendler intră în casă cu cheia pe care o luase săptămâna trecută şi urcă la etaj. Casa era anormal de liniştita şi ea trase concluzia că nimeni nu era în ea Făcu curăţenie într-unul din dormitoare şi găsi pe jos nişte mărunţiş şi o cutiuţă de aur cu pilule. Porni prin hol spre celălalt dormitor şi încercă să deschidă uşa. Era încuiată. Ciudat. Se întrebă dacă se păstra ceva valoros înăuntru. Apăsă din nou pe clanţă şi o voce de dincolo de uşă şopti:

— Cine e?

Frau Mendler îşi trase repede mâna de pe clanţă, speriată.

— Cine e? Cine e acolo?

— Frau Mendler, femeia de serviciu. Vreţi să vă fac curat în dormitor?

— Nu se poate. Sunt încuiată înăuntru. Vocea era mai puternică acum şi isterică. Ajută-mă! Te rog! Cheamă poliţia! Spune-le că soţul nostru a ucis copiii noştri. Mă va ucide şi pe mine. Grăbeşte-te! Pleacă de aici înainte ca el…

O mână o întoarse pe Frau Mendler şi aceasta se trezi uitându-se la faţa lui Herr Gassner. Arăta palid ca un cadavru.

— De ce te-ai furişat aici? întrebă el. O ţinea strâns de braţ şi o durea.

— Eu… nu m-am furişat, spuse ea. Astăzi e ziua când fac curăţenie. Agenţia…

— Am spus agenţiei să nu te mai trimită aici. Eu…

Se opri. Telefonase într-adevăr agenţiei? Intenţionase să o facă, dar durerea era atât de puternică, încât nu-şi mai amintea. Frau Mendler îl privi în ochi şi se înfioră de ce văzu acolo.

— Nu mi-au spus nimic, îl informă ea.

El rămase nemişcat, ascultând dacă nu se aud zgomote din spatele uşii. Linişte. Se întoarse spre Frau Mendler.

— Pleacă. Să nu te mai întorci.

Femeia se grăbi să iasă din casă. Nu o plătise, dar avea cutiuţa de aur cu pilule şi monezile pe care le găsise pe jos. Îi părea rău de sărmana femeie din spatele uşii. Ar fi vrut să o poată ajuta, dar nu-şi putea permite să se amestece. Avea cazier la poliţie.

*

La Zürich, comisarul Max Hornung citea un telex de la Interpol din Paris.

Găsit factura pentru pelicula de film folosită de „Roffe şi Fiii”. Agentul care a cumpărat nu mai lucrează la companie. Încercăm să dăm de urma lui! Vă vom ţine la curent! Sfârşitul mesajului.

*

La Paris poliţia pescuia din Sena trupul unei fete goale. Era blondă şi tânără. Purta o fundă roşie în jurul gâtului.

*

La Zürich, Elizabeth Williams se afla sub supravegherea permanentă a poliţiei.

Capitolul 48

Pe biroul lui Rhys se aprinse lumina albă a telefonului personal. Foarte puţine persoane aveau acest număr. Rhys ridică receptorul.

— Alo?

— Bună dimineaţa, dragul meu. Vocea aspră, răguşită îi era cunoscută.

— N-ar trebui să-mi dai telefon.

— Nu-ţi făceai probleme pentru aşa ceva, râse ea. Să nu-mi spui că Elizabeth te-a îmblânzit deja.

— Ce vrei? întrebă Rhys.

— Vreau să te văd după-masă.

— E imposibil.

— Nu mă supăra, Rhys. Să vin la Zürich sau…

— Nu. Nu te pot întâlni aici. Ezită. Voi veni acolo.

— Aşa-i mai bine. La locul nostru, *chéri*. Şi Hélène Roffe-Martel închise.

Rhys puse încet receptorul jos şi rămase pe gânduri. În ceea ce-l privea, avusese o aventură scurtă cu o femeie tulburătoare şi se terminase deja de mult timp. Dar Hélène nu era genul de femeie care să-ţi dea drumul uşor. Se plictisea de Charles şi acum îl voia pe Rhys. *„Noi doi am face o echipă perfectă”* îi spusese ea şi Hélène Roffe-Martel era o femeie foarte hotărâtă. Şi foarte periculoasă. Rhys ajunsese la concluzia că trebuie să plece la Paris. Va trebui să o facă să înţeleagă o dată şi pentru totdeauna că nu va mai exista nimic între ei.

Câteva clipe mai târziu intră în biroul lui Elizabeth şi ochii ei se luminară. Îl îmbrăţişă şi îi şopti:

— Mă gândeam la tine. Hai să plecăm acasă şi să ne facem de cap toată după-amiaza.

Rhys zâmbi.

— Ai ajuns o maniacă sexuală. Ea îl strânse şi mai tare în braţe.

— Ştiu. Nu-i aşa că-mi stă bine?

— Mă tem că va trebui să plec la Paris după-masă, Liz. Ea încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Să vin cu tine?

— N-are sens. E doar o problemă de afaceri minoră. Mă întorc seara. Şi vom cina târziu.

*

Când Rhys intră în micul hotel familiar de pe malul stâng al Senei, Hélène era deja în sufrageria unei camere, aşteptându-l. Rhys nu ştia ca ea să fi întârziat vreodată. Era organizată, eficientă, extraordinar de frumoasă, inteligentă şi o amantă minunată; şi totuşi ceva îi lipsea: Hélène era o femeie fără suflet. Exista în ea multă cruzime, un instinct al criminalului. Rhys văzuse bărbaţi răniţi de ea. Nu avea de gând să ajungă una din victimele ei. Se aşează la masă.

— Arăţi foarte în formă, dragul meu. Căsătoria îţi prieşte. Elizabeth are grijă de tine în pat?

Rhys îi zâmbi pentru ca înţepătura să nu fie prea dureroasă.

— Nu-i treaba ta.

Hélène se aplecă înainte şi îi luă o mână.

— Ah, dar este, *chéri*. Este treaba noastră.

Începu să-i mângâie mâna iar el îşi aminti de ea în pat. O tigroaică, sălbatică, pricepută şi nesătulă. Îşi retrase mâna. Ochii ei îl priviră rece.

— Spune-mi Rhys, cum te simţi ca preşedinte al companiei?

Aproape că uitase cât de ambiţioasă era, cât de lacomă. Îşi aminti de discuţiile lor lungi de altă dată. Era obsedată de ideea de a lua conducerea firmei. *Tu şi cu mine Rhys, dacă Sam ar dispărea, am putea ajunge să o conducem*. Chiar şi în momentele de iubire fizică se gândea doar la aşa ceva. *Este compania mea, iubitule. Sângele lui Samuel Roffe îmi curge în vene. E a mea. Fă dragoste cu mine, Rhys.*

Puterea o excita pe Hélène. Şi pericolul.

— De ce ai vrut să mă vezi? întrebă Rhys.

— Cred că a venit vremea ca tu şi cu mine să facem nişte planuri. Te cunosc prea bine, continuă ea răutăcioasă. Eşti la fel de ambiţios ca şi mine. De ce ai fost umbra lui Sam atât de mulţi ani când ai primit atâtea oferte de a conduce alte companii? Pentru că ştiai că într-o zi vei ajunge să conduci *„Roffe şi Fiii”.*

— Am rămas pentru că mi-a plăcut Sam.

Hélène râni.

— Bineînţeles, chéri. Şi acum te-ai însurat cu fermecătoarea lui fiică.

Hélène luă din poşetă o ţigară subţire, neagră şi o aprinse cu o brichetă de platină.

— Charles mi-a spus că Elizabeth a aranjat să păstreze acţiunile de control şi că refuză să vândă.

— E adevărat, Hélène.

— Te-ai gândit, nu… că dacă va avea un accident, tu vei moşteni

totul.

Rhys o privi mult timp fără să spună un cuvânt.

Capitolul 49

În casa din Olgiata, Ivo Palazzi privea într-o doară pe fereastra de la sufragerie când văzu o privelişte cumplită. Pe alee venea Donatella şi cei trei fii ai săi. Simonetta era sus, trăgând un pui de somn. Ivo ieşi în grabă pe uşă şi plecă să-şi întâlnească cea de-a doua familie. Era atât de furios că ar fi fost în stare să ucidă. Se purtase atât de minunat cu această femeie, fusese aşa de generos şi îndrăgostit şi acum ea încerca să-i distrugă cariera, căsătoria, viaţa. O privi pe Donatella coborând din Lancia Flavia, maşina pe care i-o dăruise. Ivo îşi zise că niciodată nu arătase mai frumoasă. Băieţii coborâră din maşină, îmbrăţişându-l, sărutându-l. Of, cât de mult îi iubea Ivo! Şi Doamne, cum spera ca Simonetta să nu se trezească!

— Am venit să vorbesc cu soţia ta, spuse Donatella băţoasă. Se întoarse spre băieţi. Haideţi!

— Nu, strigă Ivo.

— Şi cum ai de gând să mă opreşti? Dacă nu o văd astăzi, o voi întâlni mâine.

Ivo era încolţit. Nu avea cum să scape. Şi totuşi ştia că nu-i poate permite ei sau oricui altcuiva să distrugă tot ce clădise cu atâta trudă. Ivo se considera un om cinstit şi detesta ceea ce trebuia să facă. Nu doar pentru el, ci pentru Simonetta şi Donatella şi toţi copiii săi.

— Îţi vei primi banii, promise Ivo. Dă-mi cinci zile. Donatella îi privi ochii.

— Cinci zile, spuse ea.

*

La Londra, Sir Alec Nichols lua parte la o dezbatere furtunoasă în parlament. Fusese ales să ţină o cuvântare importantă în legătură cu grevele muncitorilor care paralizau economia britanică. Dar îi venea greu să se concentreze. Îşi amintea mereu de telefoanele pe care le primise în ultimele săptămâni. Ei reuşeau să-l găsească oriunde s-ar fi aflat, la club, la frizer, restaurante, întâlniri de afaceri. Şi de fiecare dată Alec trântea telefonul. Ştia că ceea ce-i cer nu este decât începutul. Odată ajuns pe mâinile lor, vor găsi o cale să-i ia acţiunile şi vor stăpâni o bucată dintr-o

gigantică companie farmaceutică în care se fabricau medicamente de toate felurile. Nu putea permite aşa ceva. Îi telefonau de patru sau cinci ori pe zi până când nervii lui erau cât pe ce să cedeze. Ceea ce-l îngrijora pe Alec acum era că în această zi nu primise nici un telefon. Se aşteptase la un telefon la micul dejun, apoi la prânzul luat la *„White's"*. Dar nu-l căută nimeni şi avea simţământul că această tăcere era prevestitoare de rău mai mult chiar decât ameninţările. Încercă să-şi alunge din minte aceste gânduri în timp ce se adresa parlamentului.

— Nici un om nu a fost un prieten mai de nădejde al muncitorilor decât eu însumi. Muncitorii sunt forţa acestei ţări. Ei sunt cei care fac productive fabricile şi minele noastre. Ei sunt adevărata elită a ţării, coloana vertebrală care face Anglia puternică printre celelalte naţiuni. Făcu o pauză. Totuşi, vine o vreme în destinul fiecărei naţiuni când anumite sacrificii sunt necesare…

Vorbea din obişnuinţă. Se întreba dacă îi îndepărtase considerând totul doar un bluff. La urma urmei, nu erau decât nişte amărâţi de huligani. El era Sir Alec Nichols, baronet, membru al parlamentului. Ce i-ar putea face? Probabil nu va mai auzi de ei. De acum încolo îl vor lăsa în pace. Sir Alec îşi termină cuvântarea în mijlocul unor aplauze furtunoase venite din băncile din spate.

Tocmai se pregătea să plece când un asistent veni spre el şi îi spuse:

— Am un mesaj pentru dumneavoastră, Sir Alec.

— Trebuie să mergeţi acasă cât mai repede. A avut loc un accident…

Când Alec ajunse acasă, Vivian era dusă în ambulanţă. Doctorul era lângă ea. Alec frână brusc şi ieşi alergând înainte ca maşina să se oprească. Aruncă o singură privire feţei albe, inconştiente a lui Vivian şi se întoarse spre doctor.

— Ce s-a întâmplat? Doctorul spuse neajutorat:

— Nu ştiu, Sir Alec. Am primit un telefon anonim că a avut loc un accident. Când am ajuns aici am găsit-o pe Lady Nichols întinsă pe podeaua din dormitorul ei. Iar… genunchi îi erau bătuţi în cuie în podea.

Alec închise ochii, luptându-se cu greaţa. Simţi cum fierea îi urcă în gât.

— Bineînţeles, vom face tot posibilul, dar cred că ar fi bine să fiţi pregătit. S-ar putea să nu mai poată umbla niciodată.

Alec se sufocă. Îşi întoarse privirea spre ambulanţă.

— A primit calmante foarte puternice, spuse doctorul. Nu cred că vă va recunoaşte.

Alec nu-l auzi. Se urcă în ambulanţă şi se aşeză pe un scăunel, privindu-şi soţia, fără să-i pese de uşile din spate care se închideau, de

sunetul sirenei şi de ambulanţa care se pusese în mişcare. Luă mâinile lui Vivian. Ea îşi deschise ochii.

— Alec, vocea îi era o şoaptă răguşită.

Ochii lui Alec s-au umplut de lacrimi.

— Of, draga mea, draga mea.

— Doi bărbaţi… purtau măşti… m-au pus jos… mi-au rupt picioarele… Nu voi mai putea dansa niciodată. Voi fi schiloadă, Alec… O să mai ţii la mine? El îşi îngropă capul în umărul ei şi plânse. Erau lacrimi ale disperării şi agoniei şi mai era ceva ce nici el nu îndrăznea să recunoască. Se simţea uşurat. Dacă Vivian va fi o schiloadă, va putea să aibă grijă de ea şi nu-l va mai părăsi pentru nimeni altcineva.

Însă Alec ştia că încă nu se terminase. Încă nu renunţaseră la el. Acesta era doar un avertisment. Singura modalitate de a scăpa de ei era să le dea ceea ce-şi doreau. Cât mai repede.

Capitolul 50

ZÜRICH. Miercuri, 3 decembrie

Exact la amiază, cartierul general al poliţiei din Zürich primi un telefon important. Se făcu legătura cu biroul inspectorului-şef, Schmied, care, după ce termină de vorbit, îl căută pe comisarul Max Hornung.

— S-a terminat, îi spuse el lui Max. Cazul Roffe a fost rezolvat. Au descoperit criminalul. Du-te la aeroport. Abia ai timp să prinzi avionul. Max clipi des.

— Unde mă duc?

— La Berlin.

Inspectorul-şef Schmied îi telefonă lui Elizabeth Roffe.

— Am veşti bune, spuse el. Nu veţi mai avea nevoie de gardă de corp. Criminalul a fost prins.

Elizabeth se trezi strângând telefonul. În sfârşit, va afla numele duşmanului ei fără chip.

— Cine? întrebă ea.

— Walther Gassner.

*

Maşina mergea în viteză pe autostradă îndreptându-se spre Wannsee. Max era pe bancheta din spate, lângă maiorul Wageman şi alţi doi poliţişti erau în faţă. L-au aşteptat pe Max la aeroportul Tempelhof şi maiorul îl informă pe Max despre întreaga situaţie.

— Casa este înconjurată, dar va trebui să avem mare grijă cum ne mişcăm. O ţine ostatică pe soţia lui.

— Cum aţi ajuns la Walther Gassner? întrebă Max.

— Prin dumneavoastră. De aceea m-am gândit că ar trebui să fiţi prezent la arestare.

— Prin mine? întrebă Max, mirat.

— Ne-aţi spus despre psihiatrul pe care l-a vizitat. Am avut o bănuială şi am trimis descrierea lui Gassner altor psihiatri şi am aflat că îi vizitase pe cei mai mulţi, cerându-le ajutorul. De fiecare dată a folosit alt nume, apoi a dispărut. Ştia cât este de bolnav.

Soţia lui ne-a dat telefon acum câteva luni, cerându-ne ajutorul, dar când unul dintre oamenii mei s-a deplasat până acasă la ei, ea l-a trimis

înapoi.

Ieşeau de pe autostradă, erau doar la câteva minute de casă.

— În această dimineaţă, continuă maiorul, am primit un telefon de la femeia care face curăţenie, Frau Mendler. Ne-a spus că lucrase la casa Gassner luni şi că vorbise cu doamna Gassner printr-o uşă încuiată. Doamna Gassner i-a spus că soţul ei le omorâse copiii şi că intenţiona să o ucidă şi pe ea.

Max clipi des.

— Asta s-a întâmplat luni? Şi femeia nu v-a dat telefon până astăzi?

— Frau Mendler are un cazier lung la poliţie. Îi era frică să vină la noi. Noaptea trecută i-a povestit prietenului ei ce s-a întâmplat şi s-au hotărât să ne sune dimineaţa.

Au ajuns la Wannsee. Maşina opri la distanţă de reşedinţa Gassner, în spatele unei camionete. Din ea coborî un om care veni spre maiorul Wageman şi Max.

— Este încă în casă, domnule maior. Oamenii mei au înconjurat locul.

— Nu ştiţi dacă femeia este încă în viaţă?

Omul ezită.

— Nu. Toate jaluzelele sunt trase.

— În regulă. Să facem totul cât mai repede şi în linişte. Toată lumea să fie pregătită. Peste cinci minute începem.

Omul plecă în grabă. Maiorul Wageman scoase din maşină un mic walkie-talkie. Începu rapid să dea ordine. Max nu-l asculta. Se gândea la ceva ce maiorul îi spusese cu câteva clipe în urmă. Ceva ce nu avea nici un sens. Dar acum nu era momentul să-l întrebe. Oamenii se pregăteau să se apropie de casă, folosindu-se de tufişuri şi copaci. Maiorul Wageman se întoarse spre Max.

— Vii, Hornung?

Lui Max i se păru că o întreagă armată se furişa prin grădină. Câţiva aveau puşti telescopice şi purtau veste antiglonţ; alţii purtau măşti pentru gaze lacrimogene. Operaţia se desfăşură cu o precizie matematică. La un semnal al maiorului Wageman, grenade cu gaze lacrimogene au fost aruncate la parter şi prin geamurile de la etaj şi în acelaşi timp uşile din faţă şi din spate au fost sparte de oameni purtând măşti de gaze. În spatele lor veneau alţi poliţişti cu armele scoase.

Când Max şi maiorul Wageman au trecut de uşile de la intrare, holul era plin de fum înţepător, care dispărea rapid prin uşile şi ferestrele deschise. Doi poliţişti îl aduceau pe Walther Gassner, cu mâinile puse în cătuşe. Purta un halat şi pijama, era nebărbierit, cu faţa numai piele şi os şi ochii umflaţi.

Max îl privi atent, văzându-l pentru prima oară. Parcă nu era real. Celălalt Walther Gassner era cel adevărat, cel din computere, a cărui viaţă o cunoştea din simboluri matematice. Care era umbra şi care era persoana vie?

— Herr Gassner, sunteţi arestat, spuse maiorul Wageman. Unde e soţia?

Walther Gassner îi răspunse răguşit:

— Nu este aici! A plecat. Eu... De sus se auzi sunetul unei uşi sfărâmate şi imediat cineva strigă:

— Am găsit-o. E încuiată în camera ei. Poliţistul apăru pe scări, ajutând-o pe Anna Gassner să coboare. Avea părul cleios şi faţa plină de dungi şi pete. Plângea în hohote.

— Oh, slavă Domnului! spuse ea. Slavă Domnului că aţi venit!

Cu blândeţe, poliţistul o ajută să coboare spre grupul care se afla în enormul hol. Când Anna Gassner îşi ridică privirile şi îşi văzu soţul, începu să urle.

— E în regulă, Frau Gassner, o linişti maiorul Wageman. Acum nu vă mai poate face rău.

— Copiii mei, ţipa ea. Mi-a ucis copiii!

Max urmărea faţa lui Walther Gassner. Se uita ţintă la soţia sa, cu o expresie de neputinţă întipărită pe chip. Arăta dărâmat şi fără viaţă.

— Anna, şopti el. Oh, Anna!

— Aveţi dreptul să nu vorbiţi sau să cereţi un avocat, spuse maiorul Wageman. Pentru binele dumneavoastră, sper că veţi coopera cu noi.

Walther nu-l auzea.

— De ce a trebuit să-i chemi, Anna? întrebă el. De ce? Nu eram noi fericiţi împreună?

— Copiii sunt morţi, ţipă Anna Gassner. Sunt morţi.

Maiorul Wageman îl privi pe Walther Gassner şi-l întrebă:

— Este adevărat?

Walther aprobă dând din cap, ochii îi erau înceţoşaţi şi învinşi.

— Da... Sunt morţi.

— Ucigaşule! Ucigaşule! ţipa strident soţia lui.

— Am dori să vedem corpurile, spuse maiorul Wageman. Unde sunt?

Walther Gassner plângea acum, iar lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Nu putea vorbi.

— Unde sunt? întrebă din nou maiorul Gassner. Max îi răspunse:

— Copiii sunt îngropaţi în cimitirul Saint Paul.

Toată lumea din cameră se întoarse şi se uită la el.

— Au murit la naştere, acum cinci ani, le explică el.

— Ucigaşule! urlă din nou Anna Gassner.
S-au întors şi au văzut nebunia strălucindu-i în ochi.

Capitolul 51

ZÜRICH. Joi, 4 decembrie, ora 8 p.m.

Noaptea rece de iarnă se lăsase peste oraş, alungind amurgul. Începuse să ningă, o pulbere uşoară bătută de vânt care acoperea străzile. În clădirea firmei *„Roffe şi Fiii”,* luminile din birourile goale străluceau în întuneric ca nişte luni palide, galbene.

În biroul ei, Elizabeth lucra singură, aşteptându-l pe Rhys să se întoarcă de la Geneva, unde plecase la o întâlnire de afaceri. Ar fi vrut ca el să vină mai repede. Toată lumea plecase de mult timp din clădire. Nu şi-i putea scoate din cap pe Walther şi pe Anna. Îşi aminti de Walther, aşa cum îl văzuse prima dată, un tânăr frumos, foarte îndrăgostit de Anna. Sau doar prefăcându-se. Îi venea greu să creadă că Walther era răspunzător pentru toate acele accidente groaznice. Biata Anna, se gândi Elizabeth. Încercase de mai multe ori să-i telefoneze, dar nimeni nu răspunsese la apelurile ei. Va pleca la Berlin, ca să o ajute, atât cât va putea. Telefonul sună şi, o sperie. Îl ridică. Era Alec, iar Elizabeth se bucură auzindu-i vocea.

— Ai auzit despre Walther? întrebă Alec.

— Da. E oribil. Nu-mi vine să cred,

— Să nu crezi, Elizabeth.

Ei i se păru că nu aude bine.

— Poftim?

— Să nu crezi. Walther nu este vinovat.

— Poliţia a spus…

— Au făcut o greşeală. Walther a fost prima persoană pe care Sam şi cu mine l-am verificat. Nu era implicat. Nu este cel pe care îl căutăm.

Elizabeth făcu ochii mari, simţindu-se confuză. *Nu este cel pe care îl căutăm.* Spuse:

— Nu… nu înţeleg despre ce vorbeşti. Alec continuă ezitând:

— E ciudat că-ţi spun la telefon, Elizabeth, dar n-am avut nicio şansă să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Să-mi vorbeşti despre ce? întrebă Elizabeth.

— În ultimul an, spuse Alec, cineva sabota compania. A fost o explozie la fabrica din America de Sud, s-au furat brevete, medicamente periculoase au fost etichetate greşit. Nu e acum timp ca să ţi le explic pe toate. M-am dus la Sam şi i-am sugerat să ceară unei agenţii să

investigheze cine se află în spatele acestor accidente. Ne-am înţeles să nu discutăm cu nimeni despre asta.

Pentru Elizabeth, pământul se oprise în loc şi timpul îngheţase. Un sentiment ameţitor de deja vu îi bloca mintea. Cuvintele lui Alec veneau din telefon dar ea auzea vocea lui Rhys. Rhys îi spunea: *cineva sabota compania. Era ceva foarte inteligent, încât părea o serie de accidente. Dar am văzut un anumit tipar. M-am dus la Sam şi am hotărât să angajăm o agenţie să investigheze.*

Vocea lui Alec continuă:

— Când au terminat raportul, Sam l-a luat cu el la Chamonix. Am discutat despre el la telefon.

Elizabeth auzea vocea lui Rhys: *Sam m-a rugat să vin la Chamonix, ca să discut cu el... Ne-am hotărât să rămână între noi doi până când vom afla cine este răspunzător de tot ce se întâmplă.*

Brusc, Elizabeth nu mai putea respira. Când vorbi, se strădui ca vocea să-i sune cât mai normal.

— Alec, cine... cine mai ştia de raport în afară de tine şi Sam?

— Nimeni. Tocmai asta e. După cum mi-a spus Sam, raportul arăta că indiferent cine este vinovat, nu poate fi decât din cadrul conducerii companiei.

Din conducerea companiei. Iar Rhys nu-i spusese nimic despre vizita lui la Chamonix, până când comisarul nu adusese vorba despre ea.

Întrebă încet, silindu-se să pronunţe cuvintele:

— I-ar fi spus Sam lui Rhys despre raport?

— Nu. De ce?

Nu exista decât un mijloc prin care Rhys ar fi putut afla ce este în raport. Furându-l. Plecase la Chamonix doar pentru un singur scop. Să-l ucidă pe Sam. Elizabeth nu mai auzi ce-i spunea Alec. Urechile îi ţiuiau. Scăpă receptorul din mână, capul i se învârtea şi se lupta cu groaza care punea stăpânire pe ea. Mintea îi devenise o serie de imagini tulburi, haotice. Când avusese accidentul de maşină, lăsase un mesaj pentru Rhys, că va pleca în Sardinia. În noaptea când ascensorul se prăbuşise, Rhys nu venise la întâlnirea consiliului de conducere, dar apăruse mai târziu, când ea şi Kate lucrau singure. *M-am gândit să vă dau o mână de ajutor*. Şi apoi, nu peste multă vreme plecase din clădire. Sau nu plecase? întreg corpul îi tremura. Nu putea fi decât o greşeală cumplită. Nu Rhys. *Nu!* Un ţipăt al minţii ei.

Elizabeth se ridică de la biroul ei şi, cu picioarele tremurând, trecu prin uşa de legătură în biroul lui Rhys. În încăpere era întuneric. Aprinse luminile şi privi nesigură în jur, neştiind nici ea ce anume căuta. Nu vroia

să scotocească după dovezi ale vinovăţiei lui Rhys, vroia să găsească dovezi ale inocenţei lui. Nu suporta gândul că omul pe care îl iubea, bărbatul care o ţinuse în braţe şi făcuse dragoste cu ea, era un criminal cu sânge rece.

Pe biroul lui Rhys era o agendă. Elizabeth o deschise, întorcând paginile până în septembrie, în sfârşitul de săptămână, când avusese loc accidentul de maşină. Pe calendar era marcat Nairobi. Va trebui să-i controleze paşaportul să vadă dacă, într-adevăr, plecase acolo. Începu să caute prin birou după paşaport, simţindu-se vinovată, ştiind că într-un fel trebuia să existe o explicaţie.

Sertarul de jos al biroului lui Rhys era încuiat. Elizabeth ezită. Ştia că nu are nici un drept să cotrobăie printre lucrurile lui. Era o violare a încrederii, trecerea unor graniţe interzise, de unde nu se mai putea întoarce. Rhys va afla şi ea va trebui să-i explice de ce o făcuse. Apucă un cuţitaş de scrisori de pe birou şi sparse încuietoarea, împrăştiind aşchii de lemn pe jos.

În sertar se aflau însemnări şi memorii. Le ridică. Mai era o scrisoare adresată lui Rhys, cu scrisul unei femei. Pe timbru se vedea că fusese trimisă cu câteva zile în urmă de la Paris. Elizabeth ezită o clipă, apoi o deschise. Scrisoarea era de la Hélène. *„Cheri, am încercat să-ţi telefonez. Trebuie să ne întâlnim cât mai urgent ca să ne facem planurile...”. El*izabeth nu termină de citit scrisoarea.

Se uita cu o privire fixă la raportul furat care era în sertar.

DOMNULUI SAM ROFFE
CONFIDENŢIAL
EXEMPLAR UNIC

Simţi cum camera se învârte şi se apucă strâns de marginea biroului. Rămase aşa mult timp, cu ochii închişi, aşteptând să-i treacă ameţeala. Ucigaşul ei avea o faţă acum. Şi era faţa soţului ei.

Liniştea fu întreruptă de sunetul telefonului. Lui Elizabeth îi trebui mult timp ca să-şi dea seama de unde vine zgomotul. Încet, se întoarse în biroul ei. Ridică receptorul. Era paznicul din hol, care îi spunea vesel:

— Am vrut să văd dacă mai sunteţi în clădire, doamnă Williams. Domnul Williams tocmai urcă la dumneavoastră.

Ca să pună la cale un nou accident!

Viaţa ei era tot ce mai rămăsese între el şi controlul companiei. Nu putea da ochii cu el, nu putea să se prefacă că totul este în regulă. În clipa în care ar fi văzut-o şi-ar fi dat seama. Trebuia să scape. Intrând în panică,

Elizabeth îşi apucă rapid poşeta şi paltonul şi ieşi din birou. Se opri. Uitase ceva, Paşaportul! Trebuia să plece cât mai departe de Rhys, undeva unde să nu o poată găsi. Se întoarse grăbită în birou, găsi paşaportul şi o luă la fugă pe coridor, cu inima zvâcnindu-i în piept. Ascensorul privat arăta că cineva urcă.

Opt… nouă… zece…

Elizabeth porni în fugă pe scări, alegând să-şi salveze viaţa.

Capitolul 52

Între Civitavecchia şi Sardinia circula un feribot care transporta pasageri şi automobile! Elizabeth urcă la bord într-o maşină închiriată, pierzându-se printre celelalte maşini. Aeroporturile aveau liste cu pasagerii, dar acest vapor uriaş era anonim. Elizabeth era unul dintre sutele de pasageri care călătoreau spre Sardinia, pentru o scurtă vacanţă. Era sigură că nu o urmărise nimeni şi totuşi era cuprinsă de o frică inexplicabilă. Rhys ajunsese prea departe, pentru ca să mai poată fi oprit. Ea era singura care îl putea demasca. Iar el va trebui să scape de ea.

Când Elizabeth fugise din clădire, încă nu ştia încotro se îndrepta. Ştia doar că va trebui să dispară din Zürich şi să se ascundă undeva, că nu va fi în siguranţă, până când Rhys nu va fi prins. Sardinia. Primul loc care îi trecu prin minte. Închiriase o maşină, se oprise la o cabină telefonică de pe şoseaua care ducea în Italia şi încercă să vorbească cu Alec. Nu era acasă. Îi lăsă un mesaj să o sune în Sardinia. Nu reuşise să vorbească nici cu comisarul Hurnung şi îi lăsă şi lui un mesaj unde poate fi găsită.

Va sta la vila din Sardinia. Dar de data asta, nu va fi singură. Poliţia va fi acolo ca s-o protejeze.

Când feribotul ajunse la Olbia, Elizabeth descoperi că nu va fi necesar să meargă la poliţie. O aşteptau în persoana detectivului Bruno Campagna, pe care îl cunoscuse în biroul şefului poliţiei, Ferraro. Campagna a fost cel care o dusese să vadă Jeepul după accident. Acesta se grăbi spre maşina lui Elizabeth şi îi spuse:

— Începeam să ne facem probleme, doamnă Williams.

Elizabeth îl privi surprinsă.

— Am primit un telefon de la poliţia din Elveţia, îi explică Campagna, cerându-ne să avem grijă de dumneavoastră. Am urmărit toate aeroporturile şi vapoarele.

Elizabeth se simţi recunoscătoare. Se retrase de la volan pe locul alăturat şi înaltul detectiv urcă la volan.

— Unde aţi dori să aşteptaţi – la sediul poliţiei sau vilă?

— La vilă, dacă cineva ar putea sta cu mine. N-aş vrea să rămân singură!

— Nu vă faceţi probleme, o linişti Campagna. Avem ordine să vă păzim foarte bine. În noaptea aceasta voi rămâne cu dumneavoastră şi vom avea încă o maşină pe aleea din faţa vilei. Nimeni nu va ajunge în apropierea dumneavoastră.

Încrederea pe care o degaja o făcu pe Elizabeth să se relaxeze. Campagna conducea repede şi cu pricepere, trecând prin străzile întortocheate din Olbia, îndreptându-se spre drumul de munte care ducea la Costa Smeralda. Fiecare loc pe lângă care treceau îi aducea aminte de Rhys.

— Aţi… aţi primit ceva veşti despre soţul meu? întrebă Elizabeth.

Campagna îi aruncă o privire scurtă, plină de milă, apoi îşi întoarse, ochii spre drum.

— Încearcă să se ascundă, dar nu va ajunge departe. Se speră că până dimineaţă va fi arestat.

Elizabeth ştia că ar trebui să se simtă uşurată, în schimb simţi doar o durere cumplită. Rhys era cel despre care discutau, Rhys care era vânat ca un animal. Crease pentru ea acest coşmar îngrozitor şi acum era prins în propriul lui coşmar, încercând să-şi salveze viaţa, aşa cum o obligase şi pe ea să lupte! Şi cât de mult crezuse în el! Se cutremură. Campagna întrebă:

— Vă este frig?

— Nu. Mă simt bine.

Era bântuită de friguri. Un vânt cald trecu şuierând prin maşină, încordându-i nervii. Mai întâi crezu că e doar imaginaţia ei, până când Campagna spuse:

— Mă tem că va veni scirocco. Va fi o noapte plină. Elizabeth înţelegea la ce se referă. Scirocco putea înnebuni oamenii şi animalele. Vântul cald venea din Sahara, fierbinte, uscat şi cu fire de nisip, scoţând un sunet macabru, pătrunzător, care avea un efect sinistru, de dezechilibrare a nervilor. Procentul de crime era întotdeauna mai ridicat în timpul scirocco-ului, iar judecătorii erau mai toleranţi cu ucigaşii.

O oră mai târziu, din întuneric, vila apăru în faţa lor. Campagna o luă pe alee, intră în şopronul gol şi opri motorul. Înconjură maşina şi îi deschise uşa lui Elizabeth.

— Aş vrea să staţi în spatele meu, doamnă Williams, spuse el. E mai sigur aşa.

— Bine, replică Elizabeth.

S-au îndreptat spre uşa principală a vilei cufundate în întuneric.

— Sunt sigur că nu este aici, dar mai bine să nu riscăm, spuse Campagna. Daţi-mi, vă rog, cheile.

Elizabeth i le întinse. O împinse uşor de o parte a uşii, vârî cheia şi deschise uşa cu o mână iar cu cealaltă apucă revolverul. Intră şi aprinse luminile. Imediat întregul hol fu scăldat într-o lumină puternică.

— Aş vrea să-mi arătaţi casa, spuse Campagna. Să nu uitaţi nicio

cameră. O.K.?

Au început să se plimbe prin casă şi peste tot pe unde intrau Campagna aprindea luminile. Căută prin toate dulapurile şi colţurile asigurându-se că ferestrele şi uşile sunt bine închise. Nu era nimeni altcineva în casă. După ce s-au întors în sufrageria de la parter, Campagna spuse:

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să sun la poliţie.

— Bineînţeles, spuse Elizabeth. Îl conduse în birou. Campagna ridică receptorul şi formă un număr.

Peste o clipă vorbea.

— Detectivul Campagna. Suntem la vilă. Voi rămâne aici peste noapte. Puteţi trimite o patrulă la capătul aleii. Ascultă un moment, apoi spuse în telefon: se simte bine. Doar puţin obosită. Sun mai târziu. Puse receptorul jos.

Elizabeth se aşeză într-un fotoliu. Era încordată şi nervoasă, însă ştia că mâine va fi şi mai rău. Mult mai rău. Ea va fi în siguranţă, dar Rhys va fi mort sau în închisoare. Într-un fel, în ciuda a tot ce făcuse, nu suporta să se gândească la asta.

Campagna o studia îngrijorat.

— Nu mi-ar strica o ceaşcă de cafea, spuse el. Nu doriţi şi dumneavoastră?

— Ba da. Mă duc să o pregătesc, spuse şi dădu să se ridice.

— Rămâneţi aici, doamnă Williams. Soţia mea spune că fac cea mai bună cafea din lume.

Elizabeth reuşi să zâmbească.

— Mulţumesc.

Se aşeză la loc, recunoscătoare. Nu-şi dăduse seama cât de obosită era. Pentru prima dată, Elizabeth recunoscu în sinea ei că până şi în timpul conversaţiei cu Alec sperase că e vorba de o greşeală, că exista o explicaţie, că Rhys era nevinovat. Chiar şi în timp ce fugea, se gândise că Rhys n-ar fi putut face toate acele lucruri groaznice, că nu putea să-l fi ucis pe tatăl ei şi apoi să facă dragoste cu ea şi să încerce să o ucidă. Ar trebui să fie un monstru. Aşa că păstrase în ea o mică flacără a speranţei. Se stinsese în clipa în care Campagna îi spusese: *„Încearcă să se ascundă, dar nu va ajunge departe. Se speră că până dimineaţă va fi arestat”.*

Nu mai suporta să se gândească la toate astea, dar nu reuşea să se gândească la altceva. De când plănuia Rhys să preia compania? Probabil din clipa în care întâlnise fetiţa de cincisprezece ani, singură şi necăjită, într-un pension din Elveţia. Atunci se hotărâse să-l păcălească pe Sam – prin fiica lui. Şi cât de uşor i-a fost. Cina la *Maxim* şi lungile discuţii

prieteneşti de-a lungul anilor, şi farmecul, of, acel incredibil farmec! Avusese foarte mare răbdare. Aşteptase până când ea devenise femeie şi cea mai mare ironie a soartei era că nici măcar nu-i făcuse curte. Ea îi făcuse lui. Cât de mult trebuie să fi râs de ea. El şi Hélène. Elizabeth se întrebă dacă erau amândoi implicaţi, se întreba pe unde poate fi Rhys acum, şi dacă poliţia îl va ucide dacă îl va găsi. Începu să plângă fără să se mai poată controla.

— Doamnă Williams... Campagna era lângă ea cu o ceaşcă de cafea în mână. Beţi asta. Vă veţi simţi mai bine.

— Îmi... Îmi pare rău, îşi ceru scuze Elizabeth. De obicei nu mă port aşa.

— Cred că vă descurcaţi destul de bine, spuse Campagna, blând.

Elizabeth luă o înghiţitură de cafea. Pusese ceva în ea. Îl privi şi el zâmbi.

— Mi-am zis că un strop de scotch nu v-ar face rău. Se aşeză lângă ea ţinându-i companie în tăcere. Îi era recunoscătoare. N-ar fi putut să rămână singură. Nu până n-ar fi aflat ce s-a întâmplat cu Rhys, nu până n-ar fi ştiut dacă mai trăieşte sau a murit. Îşi termină cafeaua.

Campagna îşi privi ceasul.

— Maşina poliţiei va sosi aici într-o clipă. În ea vor fi doi oameni care vor face de pază toată noaptea. Eu voi rămâne la parter. Ar fi bine dacă v-aţi culca şi aţi încerca să dormiţi.

Elizabeth se înfioră.

— N-aş putea dormi.

Dar, chiar în timp ce spunea aceste cuvinte, corpul îi fu străbătut de moleşeală. Călătoria lungă, teribila tensiune nervoasă în care trăia de atâta timp îşi spuseră cuvântul.

— Poate n-ar fi rău să mă întind puţin, spuse ea.

Îi venea greu să pronunţe cuvintele.

*

Elizabeth era în pat luptându-se cu somnul. Parcă nu era cinstit ca ea să doarmă, în timp ce Rhys era vânat. Îl văzu împuşcat pe o stradă întunecată şi o trecură fiori. Încercă să-şi ţină ochii deschişi, dar erau ca nişte greutăţi şi în clipa în care se închiseră, simţi că se scufundă, tot mai jos, într-o pernă moale a inexistenţei.

Mai târziu se trezi la auzul ţipetelor.

Capitolul 53

Elizabeth se ridică în pat cu inima bătându-i sălbatic, neştiind ce anume o trezise. Apoi auzi din nou. Un ţipăt ascuţit, sinistru, care venea de undeva de afară, un sunet făcut de cineva în agonia morţii. Elizabeth se ridică şi se împiedică până la fereastră şi privi afară, în noapte. Un peisaj parcă pictat de Daumier, luminat de luna rece a iernii. Copacii erau negri şi dezolanţi, crengile le erau smulse de un vânt sălbatic. Jos, în depărtare, marea era un cazan în fierbere.

Ţipătul se auzi din nou. Şi din nou. Şi Elizabeth îşi dădu seama ce este. Rocile care cântau. Scirocco-ul bătea prin ele, făcând acest zgomot pătrunzător, care părea să nu se mai oprească.

Îşi acoperi urechile cu mâinile, dar sunetul persista. Elizabeth porni spre uşa dormitorului şi rămase surprinsă că se simte atât de slăbită. Mintea îi era înceţoşată din cauza extenuării. Ieşi pe coridorul de sus şi porni în jos pe scări. Era ameţită de parcă fusese drogată. Încercă să-l strige pe Campagna, dar nu avea voce. Continua să coboare scările, luptându-se să-şi păstreze echilibrul. Strigă puţin mai tare numele lui Campagna.

Nu primi nici un răspuns. Elizabeth ajunse împiedicându-se în sufragerie. Nu era acolo. Trecu din cameră în cameră, ţinându-se de mobilă ca să nu cadă.

Detectivul Campagna nu era în casă.

Elizabeth era singură.

*

Elizabeth rămase în holul de la intrare, cu mintea confuză, forţându-se să gândească. Detectivul ieşise să vorbească cu cei din maşina de patrulă. Bineînţeles, asta era explicaţia. Se îndreptă spre uşa de la intrare, o deschise şi privi afară.

Nimeni nu era în faţa casei. Doar noaptea neagră şi vântul care urla. Speriată, Elizabeth se întoarse şi intră în birou. Va telefona la poliţie şi va afla ce s-a întâmplat. Ridică receptorul, dar nu se auzi nimic. Telefonul era scos din funcţie.

În acea clipă s-au stins toate luminile.

Capitolul 54

La Londra, la spitalul Westminster, Vivian Nichols îşi reveni, în timp ce era dusă pe masa de operaţii. Operaţia dură opt ore. În ciuda a tot ce încercaseră, doctorii nu au reuşit prea multe, nu va mai putea merge niciodată. Se trezi într-o durere cumplită, şoptind la nesfârşit numele lui Alec. Avea nevoie de el, avea nevoie să-l ştie lângă ea, să-i promită că încă o mai iubeşte.

Personalul spitalului nu l-a putut găsi pe Alec.

*

La Zürich, în sala comunicaţiilor de la poliţia judiciară, se primi un mesaj din Australia. Cel care cumpărase filmul pentru compania *„Roffe şi Fiii”* fusese găsit în Sydney. Murise de infarct cu trei zile în urmă. Interpolul nu reuşise să obţină nici un fel de informaţii în legătură cu cumpărarea peliculei. Aşteptau instrucţiuni.

*

La Berlin, Walther Gassner era aşezat într-o sală de aşteptare a unui sanatoriu dintr-o frumoasă suburbie a oraşului. Era acolo, nemişcat de aproape zece ore. Din când în când, o soră sau un asistent se opreau să vorbească cu el, oferindu-i de mâncat sau de băut. Walther nu era atent la nimic din jurul său. O aştepta pe Anna a lui. Va fi o lungă aşteptare.

*

La Olgiata, Simonetta Palazzi asculta vocea unei femei la telefon.

— Mă numesc Donatella Spolini, spuse vocea. Nu ne-am întâlnit niciodată dar avem foarte multe în comun. Vă propun să ne întâlnim la prânz la *„Bolognese”.* În Plazza del Popolo. Să zicem, mâine la ora unu, e bine aşa?

Simonetta avea aranjată o altă întâlnire pe mâine, dar adora misterele.

— Voi veni, spuse ea. Cum vă voi recunoaşte?

— Voi veni cu cei trei fii ai mei.

*

La vila ei de la Vesinet, Hélène Roffe-Martel citea biletul pe care îl găsise pe căminul din sufragerie. Era de la Charles. O părăsise, fugise de ea. „Nu mă vei mai vedea niciodată”, scria pe bilet, „Nu încerca să mă găseşti”. Hélène îl rupse în bucăţi. Îl va vedea.

*

La Roma, Max Hornung era la aeroportul Leonardo da Vinci. De două ore încerca să trimită un mesaj în Sardinia, dar din cauza furtunii sistemul de comunicaţii nu mai funcţiona. Max se întoarse în biroul de zboruri pentru a vorbi din nou cu managerul aeroportului.

— Trebuie să ajung în Sardinia, spuse Max. Credeţi-mă, e o problemă de viaţă şi moarte.

— Vă cred, signore, îi spuse managerul. Dar nu vă pot ajuta cu nimic. Sardinia e închisă. Aeroporturile sunt închise. Nici măcar vapoarele nu mai circulă. Nimic nu mai poate intra sau ieşi din această insulă, până nu trece scirocco.

— Şi când va fi asta? întrebă Max. Managerul se întoarse să studieze uriaşa hartă a vremii de pe perete.

— Se pare că va mai ţine cel puţin încă douăsprezece ore.

Elizabeth Roffe nu va mai fi în viaţă peste douăsprezece ore.

Capitolul 55

Întunericul era ostil, plin de duşmani invizibili care aşteptau să o lovească. Şi acum Elizabeth îşi dădu seama că este la cheremul lor. Campagna o adusese aici pentru a fi ucisă. Era omul lui Rhys. Elizabeth îşi aminti explicaţia lui Max Hornung despre schimbarea Jeepului. *Indiferent cine a făcut-o, a fost ajutat de cineva care cunoştea insula*. Şi cât de convingător a fost Campagna. *Urmăream toate aeroporturile şi vapoarele*. Pentru că Rhys ştiuse că va veni aici ca să se ascundă. *Unde aţi dori să aşteptaţi – la sediul poliţiei sau la vilă?* Campagna nu avusese deloc intenţia să o ducă la poliţie. Şi nici nu telefonase acolo. Îl anunţase pe Rhys. Suntem la vilă.

Elizabeth ştia că trebuie să fugă, dar nu mai avea putere. Se lupta să-şi ţină ochii deschişi, iar braţele şi picioarele şi le simţea grele. Brusc, îşi dădu seama de ce. Îi drogase cafeaua. Elizabeth se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie. Deschise un dulap şi cotrobăi până găsi ceea ce căuta. Luă o sticlă de oţet, vărsă câteva picături într-un pahar de apă şi se forţă să-l bea. Imediat începu să vomite în chiuvetă. Peste câteva minute se simţea mai bine, dar era încă foarte slăbită. Creierul refuza să-i funcţioneze. De parcă toate circuitele s-ar fi ars, pregătindu-se pentru întunericul nopţii.

— Nu, îşi spuse ea cu sălbăticie. Nu vei muri aşa. Vei lupta. Vor trebui să te ucidă.

Vorbi tare ca să se audă.

— Rhys, vino şi omoară-mă, dar vocea nu-i era decât o şoaptă.

Se întoarse şi porni spre hol căutându-şi drumul în instinct. Se opri lângă portretul lui Samuel, în timp ce afară vântul straniu gemea lovindu-se de casă, strigând la ea, râzând de ea, ameninţând-o. Rămase aşa, singura în întuneric, încercând să aleagă între erorile din jurul ei. Putea să iasă afară, în necunoscut şi să încerce să scape de Rhys sau putea rămâne aici şi să lupte cu el. Dar cum?

Mintea parcă vroia să-i spună ceva, dar era încă ameţită de drog. Nu se putea concentra. Ceva în legătură cu un accident, îşi aminti şi spuse tare.

— Trebuie să arate ca un accident.

Elizabeth, trebuie să-l opreşti. Vorbise Samuel? Sau auzise cuvintele în mintea ei?

— Nu pot. E prea târziu.

Ochii i se închideau şi faţa îi era lipită de tabloul rece. Ar fi atât de

bine să poată dormi. Dar era ceva ce trebuia să facă. Încercă să-şi amintească ce anume, dar îi tot scăpa.

Nu lăsa ca lucrurile să arate ca un accident. Fă să arate ca o crimă. Atunci, compania nu-i va aparţine niciodată.

Elizabeth înţelese ce avea de făcut. Intră în birou. Rămase acolo un moment, apoi luă în mână o lampă de birou şi o aruncă în oglindă. Auzi cum se sfarmă amândouă. Ridică un scaun mic şi îl lovi de perete până când crăpă. Se îndreptă spre rafturile cu cărţi şi începu să rupă pagini şi «foi împrăştiindu-le prin cameră. Rupse firul telefonului care oricum, nu mai funcţiona. Să vedem ce va explica Rhys poliţiei, se gândi ea. Nu se va lăsa ucisă atât de uşor.

Un vânt puternic trecu brusc prin cameră ridicând hârtiile de jos, apoi dispăru. Elizabeth îşi dădu imediat seama ce se întâmplase.

Nu mai era singură în casă.

*

La aeroportul Leonardo da Vinci, lângă zona unde se încărcau bagajele, comisarul Max Hornung urmărea cum aterizează un elicopter. Până ce pilotul deschise uşa, Max era deja lângă el.

— Mă puteţi duce până în Sardinia?

Pilotul se holbă la el.

— Ce se întâmplă? Tocmai am dus pe cineva acolo. E o furtună îngrozitoare.

— Mă duceţi?

— O să vă coste triplu.

Max nu ezită. Se urcă imediat în elicopter. În timp ce decolau, Max se întoarse spre pilot şi întrebă:

— Cine a fost pasagerul pe care l-aţi dus în Sardinia?

— Se numea Williams.

*

Întunericul devenise aliatul lui Elizabeth ascunzând-o de ucigaş. Acum era prea târziu să fugă. Trebuia să şi găsească un loc unde să se ascundă. Urcă la etaj, punând distanţă între ea şi Rhys. În capul scărilor ezită, apoi se întoarse spre dormitorul lui Sam. Ceva sări la ea din întuneric şi aproape ţipă, dar nu era decât umbra unui copac bătut de vântul care se mişca la fereastră. Inima îi bătea atât de tare încât Elizabeth era sigură că

Rhys o aude de jos.

Întârzie-l, îi spunea mintea. *Dar cum?* îşi simţea capul greu. Totul era estompat. Gândeşte-te! îşi zise ea. Ce ar fi făcut bătrânul Samuel? Se duse la dormitorul de la capătul coridorului, luă cheia din uşă şi o încuie pe dinafară. Apoi încuie şi celelalte uşi, porţi ale ghetoului din Cracovia, şi Elizabeth nu ştia prea bine de ce face aşa ceva. Apoi îşi aminti că îl ucisese pe Aram şi că ei nu trebuie să o prindă. Văzu fascicolul de lumină al unei lanterne urcând încet pe scări şi tresări. Rhys venea după ea. Elizabeth începu să urce scările ce duceau la camera din turn şi la jumătatea drumului genunchii i-au cedat. Alunecă jos şi restul drumului se târî în mâini. Ajunse în capul scărilor şi se chinui să stea în picioare. Deschise uşa de la camera din turn şi intră. *Uşa*, spuse Samuel. *Încuie uşa.*

Elizabeth încuie uşa, însă ştia că asta nu-l va împiedica pe Rhys să intre. Cel puţin va trebui să spargă uşa, se gândi ea. O nouă violenţă pe care va trebui să o explice. Moartea ei va arăta a crimă, împinse mobilele spre uşă, mişcându-se încet, de parcă întunericul ar fi fost o mare apăsare care o trăgea în jos. Împinse o masă, apoi un dulap, construindu-şi o jalnică fortăreaţă împotriva morţii. De la etajul de dedesubt auzi o trosnitură şi peste câteva momente alta, apoi încă una. Rhys spărgea uşile dormitoarelor, căutând-o. Semne de violenţă, urme pentru poliţie. Îl păcălise aşa cum o păcălise şi el. Dar ceva o deranja. Dacă Rhys voia ca totul să arate ca un accident, de ce spărgea uşile? Se apropie de balcon şi privi pe geam, ascultând cântecul nebun al vântului, plângându-i moartea. Dincolo de balcon era doar o prăpastie până la marea înspumată. Nu exista scăpare din această cameră. Rhys va trebui să ajungă aici pentru a pune mâna pe ea. Elizabeth căută prin jur după o urmă, dar nimic nu-i putea folosi, îşi aşteptă ucigaşul în întuneric. Ce mai aştepta Rhys? De ce nu spărgea uşa? Să spargă uşa. Ceva nu era în regulă. Chiar dacă îi va lua corpul de aici şi-l va duce în altă parte, Rhys nu va putea explica violenţa din casă, oglinda, uşile.

Elizabeth încercă să se pună în locul lui Rhys, să înţeleagă ce plan ar putea avea care să explice tot ce s-a întâmplat, fără ca poliţia să-l suspecteze de crimă. Nu exista decât o singură modalitate.

Şi chiar în timp ce se gândea, Elizabeth simţi mirosul fumului.

Capitolul 56

Din elicopter Max vedea coasta Sardiniei învăluită într-un nor dens de vârtejuri de praf roşu. Pilotul strigă la el peste zgomotul motorului:

— Furtuna e şi mai puternică. Nu ştiu dacă voi putea ateriza.

— Trebuie, ţipă Max. Ia-o spre Porto Cervo. Pilotul se întoarse să-l privească pe Max.

— Asta-i în vârful afurisitului de munte!

— Ştiu, spuse Max. Poţi să o faci?

— Şansele noastre sunt de şaptezeci la treizeci.

— Pentru?

— Împotrivă.

*

Fumul se strecura în cameră pe sub uşă, urcând de jos prin scândurile de la podea şi un nou sunet se adăugă ţipătului ascuţit al vântului. Şuieratul flăcărilor. Acum Elizabeth ştia, găsise răspunsul, dar era prea târziu ca să-şi salveze viaţa. Era prinsă în capcană. Bineînţeles, nu mai conta că uşile, oglinzile, mobila au fost sparte, pentru că peste câteva minute nu va mai rămâne nimic din casă. Totul va fi distrus de foc, aşa cum fusese distrus şi laboratorul lui Emil Joeppli, iar Rhys va avea un astfel de alibi încât nimeni nu-l va putea acuza. O învinsese. Îi învinsese pe toţi.

Fumul pătrundea tot mai puternic în cameră, galben, înecător, făcând-o pe Elizabeth să se sufoce. Văzu cum flăcările încep să mângâie canatul uşii, căldura venind tot mai aproape de ea.

Furia îi dădu putere să se mişte.

Prin fumul orbitor îşi căută drumul spre uşile balconului. Le deschise şi păşi pe balcon. În clipa în care uşile s-au deschis, flăcările din coridor au pătruns în cameră aruncându-se asupra pereţilor. Elizabeth stătea pe balcon, inspirând lacomă aerul proaspăt, iar vântul se repezea asupra ei. Privi în jos. Balconul se proiecta în afară pe peretele clădirii, o mică insulă atârnând deasupra unui abis. Nu exista speranţă, nu exista scăpare.

Doar dacă… Elizabeth privi în sus spre acoperişul înclinat de deasupra ei. Dacă ar putea să ajungă pe acoperiş şi pe urmă de cealaltă parte a

casei care nu ardea încă, ar putea avea o şansă. Îşi întinse braţele în sus, cât de mult putu, dar nu reuşi să ajungă la streaşina acoperişului. Flăcările veneau mai aproape, înconjurând camera. Exista doar o mică şansă. Elizabeth nu avea ce pierde. Se forţă să intre în camera luminată de flăcări şi plină de fum, ţinându-şi mâna la gură. Apucă scaunul din spatele biroului tatălui ei şi îl târî pe balcon. Luptându-se să-şi păstreze echilibrul, poziţionă scaunul şi se ridică pe el. Degetele ei ajungeau acum la acoperiş, dar nu găseau nimic de care să se prindă. Scotoci orbeşte, fără sens, căutând ceva de care să se agaţe.

Înăuntru flăcările ajunseseră la draperii şi dansau prin toată camera, atacând cărţile, covorul, mobila, îndreptându-se spre balcon. Brusc, degetele lui Elizabeth au găsit o ţiglă ieşită în afară. Braţele îi erau de plumb; nu era sigură că se va putea ridica. Începu să se tragă în sus, iar scaunul alunecă încet pe sub ea. Cu toată puterea care îi mai rămăsese, se trase în sus şi rămase acolo. Urcă pe pereţii ghetoului luptându-se să rămână în viaţă. Continuă să se tragă şi să înainteze încet până când se trezi pe acoperişul înclinat, respirând greu. Se forţă să se mişte, cât mai încet în sus, cu corpul presat de acoperişul înclinat, conştientă că o singură alunecare o va trimite în abisul de sub ea. Ajunse în vârful acoperişului şi se opri ca să-şi tragă răsuflarea şi să stabilească unde se află. Balconul de care tocmai scăpase era în flăcări acum. Nu se mai putea întoarce înapoi.

Privind în jos spre cealaltă parte a casei, Elizabeth văzu balconul unuia dintre dormitoare. Acolo flăcările încă nu ajunseseră. Dar Elizabeth nu ştia dacă va fi capabilă să ajungă până acolo. Acoperişul se înclina abrupt, ţiglele nu erau bine fixate şi vântul se năpustea asupra ei. Dacă va aluneca, nimic nu o va mai putea opri. Rămase pe loc, îngheţată, temându-se să încerce. Şi atunci, ca printr-un miracol, cineva apăru la acel balcon, şi era Alec, care privea în sus, strigând calm:

— Poţi să o faci, fată dragă. O nimica toată. Iar inima lui Elizabeth zvâcni de fericire.

— Ia-o încet, o sfătui Alec. Doar câte un pas. Nu-ţi fie teamă.

Iar Elizabeth porni în jos spre el, alunecând încet, centimetru cu centimetru, nelăsând o ţiglă din mână până nu apuca alta. Parcă nu se termina. Tot timpul auzea vocea lui Alec, încurajând-o, chemând-o. Aproape ajunse, la doi paşi de balcon. O ţiglă se desprinse şi ea începu să alunece în jos.

— Ţine-te, strigă Alec.

Elizabeth găsi o altă ţiglă şi se ţinu cu disperare de ea. Ajunse la capătul acoperişului, sub ea nu era decât un spaţiu infinit. Va trebui să se

arunce pe balconul pe care era Alec. Dacă greşea…

Alec o privea, plin de încredere.

— Nu privi în jos, spuse el. Închide ochii şi lasă-te în jos. Te voi prinde.

Încercă. Respiră adânc o dată, apoi încă o dată. Ştia că va trebui să lase ţigla din mână şi totuşi nu îndrăznea. Degetele ei îngheţaseră.

— Acum! strigă Alec şi Elizabeth se lăsă să cadă simţind cum alunecă în spaţiu, apoi brusc, fu prinsă de braţele lui Alec care o traseră spre siguranţa balconului. Închise ochii uşurată.

— Bravo! spuse Alec.

Şi Elizabeth simţi la cap ţeava pistolului.

*

Pilotul elicopterului zbura deasupra insulei cât de jos îndrăznea, plutind deasupra crestelor copacilor, încercând să evite rafalele de vânt. Chiar şi la acea altitudine, vehemenţa furtunii era periculoasă. În faţă, pilotul văzu vârful muntelui. Max îl văzu în acelaşi timp.

— Uite-l, strigă Max. Pot să văd şi vila.

Dar mai vedea şi altceva care-i îngheţă sângele în vene.

— E în flăcări.

Pe balcon, Elizabeth auzi zgomotul elicopterului şi ridică privirea. Alec nu-l băgă în seamă. O urmărea pe Elizabeth cu ochii îndureraţi.

— Pentru Vivian. A trebuit să o fac pentru Vivian. Înţelegi, nu-i aşa? Trebuiau să te găsească în flăcări.

Elizabeth nu-l auzea. Nu se gândea decât că „Nu e Rhys. Nu e Rhys”. Tot timpul Alec o păcălise. Alec îl ucisese pe tatăl ei şi încercase să o ucidă şi pe ea. Furase raportul şi îl acuzase pe Rhys. O speriase ca să fugă de Rhys pentru că ştia că va veni aici.

Elicopterul dispăruse din vedere în spatele unor copaci.

Alec spuse:

— Închide ochii, Elizabeth.

— Nu, strigă ea sălbatic.

Vocea lui Rhys se auzi dintr-odată venind de jos.

— Aruncă arma, Alec.

Amândoi s-au întors să privească jos, iar pe pajişte, în lumina flăcărilor, i-au văzut pe Rhys şi pe inspectorul Ferraro şi o mulţime de poliţişti înarmaţi cu mitraliere.

— S-a terminat, Alec, strigă Rhys. Dă-i drumul! Unul dintre poliţişti care avea o armă telescopică spuse:

— Nu pot trage în el dacă ea nu se mişcă.

„Mişcă-te” se ruga în gând Rhys. „Pentru Dumnezeu, mişcă-te”. Din spatele copacilor apăru Max Hornung alergând spre Rhys. Se opri văzând tabloul de deasupra. Rhys îi spuse:

— Am primit mesajul. Am ajuns prea târziu.

Priveau ţintă amândoi la cele două figuri de pe balcon, păpuşi luminate din spate de flăcările care ardeau cealaltă parte a vilei. Vântul biciuia casa transformând-o într-o torţă imensă, luminând muntele din apropiere, făcând din noapte un infern.

Elizabeth privi chipul lui Alec şi acesta era o mască a morţii, privind în jur cu ochii goi. Se retrase de lângă ea spre uşa balconului.

Jos poliţistul spuse:

— L-am prins şi îşi ridică arma.

Trase o dată. Alec se clătină, apoi dispăru pe uşa balconului.

Elizabeth rămase singură pe balcon. Strigă:

— Rhys!

Dar el alerga deja spre ea.

Apoi totul se petrecu ca într-un caleidoscop care se mişcă repede. Rhys o ridică în braţe şi o duse jos în siguranţă, iar ea se agăţa de el, parcă neputând să-l ţină destul de aproape de ea.

O aşeză pe iarbă, ţinând-o strâns la pieptul lui, şoptindu-i:

— Te iubesc, Liz. Te iubesc, draga mea.

Îi asculta vocea mângâind-o. Nu putea vorbi. Îl privi în ochi şi văzu toată dragostea şi suferinţa din lume şi erau atât de multe cele pe care vroia să i le spună. Se simţea vinovată din cauza bănuielilor ei.

Nu-i va ajunge tot restul vieţii ca să-l iubească îndeajuns.

Era prea obosită ca să se gândească la asta, la tot ce se întâmplase. De parcă toate se petrecuseră cu altcineva, într-un alt loc, într-un alt timp.

Singurul lucru important era că ea şi Rhys erau împreună. Simţi braţele lui puternice în jurul ei, unde vor rămâne pentru totdeauna.

Capitolul 57

Păşea spre un colţ incandescent al iadului. Fumul era tot mai gros, umplând camera de himere care dansau în faţa lui. Focul sări la Alec dezmierdându-i părul, iar trosnetul flăcărilor deveni vocea lui Vivian, chemându-l spre ea cu un irezistibil cântec de sirenă.

Şi în lumina strălucitoare, Alec o văzu. Era întinsă în pat, cu frumosul ei corp dezgolit şi avea doar o fundă roşie în jurul gâtului, aceeaşi fundă pe care o purtase când el făcuse prima dată dragoste cu ea. Îi pronunţa numele cu voce senzuală. În tot acest timp ea îl dorise doar pe el, nu pe ceilalţi. Alec se apropie şi ea şopti:

— Tu eşti singurul pe care l-am iubit.

Iar Alec o crezu. Fusese obligat să o pedepsească. Dar o făcuse inteligent – altele plătiseră pentru păcatele ei. Lucrurile îngrozitoare pe care le înfăptuise au fost doar pentru ea. Venind mai aproape, o auzi pe Vivian şoptind din nou:

— Tu eşti singurul pe care l-am iubit.

Alec ştia că este adevărat.

Întinse mâinile spre el şi Alec se prăbuşi lângă ea. O îmbrăţişă şi deveniră un singur trup. Era în ea, era ea. Şi de data asta era capabil să o satisfacă. Simţi o plăcere atât de mare, încât ajunse o insuportabilă durere a splendorii. Căldura corpului ei îl mistuia şi el privi minunându-se cum funda roşie de la gât se preschimbă într-o limbă de foc. În clipa următoare o grindă aprinsă căzu peste el, transformându-l într-un rug în flăcări.

Alec muri ca şi celelalte fete. În plin extaz.

SFÂRŞIT